

உருப்பெறும் உணர்வுகள்

சந்திரா தனபாலசிங்கம்

க. பரணீகரன்
ஆசிரியர் "நீலநாத்"
கலைஞர்
அல்வாப.
நீலநாத்.

உத்யோகம் உணர்வுகள்

சந்திரா துன்பாலசிக்மம்

சாதி வெளிக்கு

க. பரணீதரன்
ஆசிரியர் "ஜீவநத்"
கலைஞர்
அல்வா. சிவங்கை

உருப்பெறும் உணர்வுகள்

சந்திரா தனபாலசிங்கம்

சாயி வெளியீடு

Rs. 100.00

Price

நாகபுராணம் உய்யுபெய்தல்

- Title : **Uruperum Unarvukal**
Short Stories
- Author : **Chandra Thanabalasingam ©**
- First Edition : **April 2001**
- Cover : **Thepan**
- Publishers : **Sai Publication**
"Ganesha kiri"
Kalvalai,
Sandilipay.
- Printed at : **Techno Printers**
7/15 A, Pinthaliya Rd,
Mt. Lavinia..
- Price : **Rs. 100.00**

இது ஒரு தொடர்கதை

வீபவ் கலாசார மையத்துக்காக
எழுத்தாளர் வ. அ. இராசையா அவர்கள்
தமது ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய கதை

இந்த நாட்டு இனப்பிரச்சினையைத் தொட்டு நிற்கும் கதை இது. இரண்டு இனங்களிடையே ஆழமான பகைமை இல்லை. நண்பர்களிடையே இருந்து வந்த அன்புப் பிணைப்பில் தளர்வு இல்லை. இரு பகுதியாரும் சமாதான சக வாழ்வையே விரும்புகின்றனர். ஆனால், அவர்கள் ஒன்றுபடுவதை முன்றாவது சக்தியொன்றுதான் விரும்பவில்லை என்பதை இந்தக்கதை வெகு நுட்பமாகக் காட்டி நிற்கிறது.

ரவி என்னும் அரச ஊழியன் ஒருவன் ஏழு ஆண்டுகள் யாழ். குடாநாட்டில் பணிபுரிந்த பின் கொழும்பு சென்று தான் முன்பு பணிபுரிந்த அலுவலகத்தில் தன் நண்பர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் அங்கு வந்து ரவியை அங்கிருந்து வெளியே அனுப்பி விடுகிறார். இது தான் கதை

விமானப்பயணம் பற்றி ஆசிரியர் கூறும் விவரணங்களும், பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் என்னும் அந்தப்படிமமும் நமக்கு நிறையவே உணர்த்துகின்றன. தனது சிங்கள நண்பர்களிடையே எழுத்தாளர் உருவாக்கிக் கொண்ட பாத்திரங்கள், அவர்களிடையே காட்டப்படும் நட்புரிமை, அவர்கள் ஓர் எரியும் பிரச்சினை பற்றி மனத்தை உறுத்தாதபடி பேசிக்கொள்ளும் கருத்துகள் இவையெல்லாம் இந்தக் கதைக்கருவுக்கு வலுவூட்டுகின்றன. பிசிறு இல்லாத இதமான மொழி நடை, சீரான கதையோட்டம் என்பன நயக்கத்தக்கதாக உள்ளன.

நொய்மையான ஒரு கரு வெகு அவதானத்துடன் கதையிலே பதியப்பட்டிருக்கிறது.

எழுத்தும் வாழ்வும் - ஒரு நோக்கு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்திலே மார்ச் 8ம் திகதி சர்வதேச மகளிர் தினத்திலே எழுத்தாளர் சந்திரா தனபாலசிங்கம் உரை நிகழ்த்தியபோது, பல்வேறு துயர்களிடையே வாழும் போதும் யாழ்ப்பாண மக்கள் கண்ணீர் விடுவதில்லை. துணிவுடன் வாழுகிறார்கள் எனக் குறிப்பிட்டார்.

தலைமை வகித்த செல்வி சற்சொருபவதிநாதன் கண்ணீர் விடுவதில்லையெனினும் உள்ளத்தால் உருகுவதை உணர முடிகிறது என சந்திராவின் பேச்சுப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்.

இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகளைப் படித்த பொழுது இக்கூட்ட நிகழ்வும் என் நெஞ்சில் நெட்டுருக் கொண்டது.

“உருப்பெறும் உணர்வுகள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படிக்கும் பொழுது கவிஞர் சோ. பத்மநாதனின் “வடக்கிருத்தல்” என்ற கவிதைப் படிமத்தையும் கவிஞர் சி. சிவசேகரத்தின் “வடலி” என்ற கவிதைப் படிமத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கின்றேன். அப்பொழுது உள்ளம் உருகுவது மட்டுமல்ல உள்ளக் குமுறலையும் வெளிப்படுத்தும் கருவூலங்களாக இச்சிறுகதைகள் அமைந்து விடுவதனைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

யாழ்ப்பாண நிலத்தில் தொண்ணூறுகளின் பின்சூறிலுள்ள மக்கள் வாழ்வின் கோலங்களை எழுத்தாளர் மிகத் துல்லியமாக எடுத்தாள்கிறார்.

சுதந்திரம் இழந்த பூமியில் எதுவும் உருப்படாது என்பதன் எதிர்வினையாக உருப்பெறும் கருவினைக் கொண்டுவளர்க்கப்பட்ட உருக்கொள்ளலாக இக்கதைகளைக் கூறலாம்.

“எட்டாவது அதிசயம்” என்ற கதையிலும் “துன்பப்பட்டோர் பேறு பெற்றோர்” என்ற கதையிலும் 95 இன் யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. தாமரைச் செல்வியின் “ஒரு மழைக்கால இரவு” கதையும் இன்னும் சில கதைகளும் இச்சம்பவம் பற்றி வந்த பிற கதைகளும் நெஞ்சில் நிழலாடுகின்றன.

இடப்பெயர்வு, நிச்சயமின்மை ஆகிய கொடுமைகளுக்குள்ளும், கணவன் மனைவி எனும் குடும்ப உறவு உருக்குலைக்கப்பட முடியாமல் அவர்கள்

வாழ்வு தொடர்வதும் தாம்பத்தியம் நிகழ்வதும் பிள்ளைப் பேறு விளைவதும் நம்பிக்கையுடன் எட்டாவது அதிசயமாக நடந்தேறுகின்றன.

இடப்பெயர்வின் போது படும் அவலத்தை எண்ணிக் கீதை உரைத்த கண்ணனுடன் அவள் பேச நினைத்தாள். அப்போது "சீச்சீ..... என். டி. ராமராவ் தான் கண்ணில் வந்தார்" என்று தன் அனுபவத்தைப் பகிர்வது சுவை பயப்பதாகும்.

"துன்பப்பட்டோர் பேறுபெற்றோர்" கதையில் இடப்பெயர்வில் நிகழும் தந்தையின் மரண அவயமும் யேசுநாதரின் சிலுவை சமந்த அனுபவமும் இணைக்கப்படுவதைக் கதைத் தலைப்பு உணர்த்துகிறது.

இராணுவ கட்டுப்பாடுள்ள யாழ்ப்பாண மண்ணில் இராணுவத்தினர் முன்பு ஆண்கள் "தொப்பி" போட்டு சோதனைச் சாவடிகளில் செல்ல முடியாது என்பதனைக் கருவாகக் கொண்டு "தாயகம்" சஞ்சிகையில் "முடியும் முட்டாசும்" என்ற கதையை அண்மையில் படித்தேன். அதன் தொடர்ச்சியாக இத்தொகுதியில் வரும் "இது ஒரு தொடர் கதை" என்ற கதையில் இராணுவப் பரிசோதனை நிலையங்களில் பெண்களைப் பரிசோதிப்பது பற்றிய சித்திரீப்பில் "பாஞ்சாலி துகிலுரியப்படும் மனநிலை"யை வெளிப்படுத்தி வேதனைப்படுவது அன்றாடம் தொடர்கதையாக நிகழும் சாதாரண சம்பவத்தின் மீதுள்ள வெறுப்பையும் எதிர்ப்பையும் வாசகரின் உள்ளத்தில் தொற்ற வைக்கிறது எனலாம்.

தி. மு. க. பாணியில் கொடுமையின் அவலத்தைக் காட்டுவதெனில் பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்கலவிக்குரிய நிகழ்வுகளை மட்டுமே தேடிப்பிடித்து "கற்பழிப்பு" என்று கதை பண்ணி ஓடுக்கு முறை உணர்வைத் தணியச் செய்து பாலியல் விகாரங்களைத் தூண்டும் எழுத்திலிருந்து விட்டு விடுதலையாகி ஆசிரியர் அன்றாட சம்பவங்களின் அக்கிரமத்தை சமூகப் பொறுப்புள்ள எழுத்தாளராகிப் படைத்துள்ளார் எனலாம்.

சமகாலத்தில் இலங்கையில் நடக்கும் யுத்தத்தை விரும்பாத மக்களே பெருவாரியாகவுள்ளனர். இலங்கை மக்கள் மீது பூகோள மயமாதல் சிந்தனைச் செயற்பாடுகளின் விளைவாய் யுத்தம் திணிக்கப்பட்டு விட்டது. சிங்கள மக்கள் யுத்தத்தை விரும்பாத போதும் அதனை எதிர்க்க முன்வராதபடி தமிழ் மக்களுடன் இணைவதைத் தவிர்ப்பதில் அரசு மிகக் கவனமாகவே தன் காய்களை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்குச் சகல சிங்கள அரசியல் கட்சிகளும் துணை போகின்றன. எனவே தமிழ்-சிங்கள நட்பு உழைப்பாளர் மத்தியில் ஏற்பட்டு விடாதபடி ஆப்பு வைக்கப்பட்டு விடுகிறது. இவை யாவற்றையும் சிந்திக்கத் தூண்டும் வகையில் "இது ஒரு தொடர் கதை"யில் தமிழ்-சிங்கள நண்பர்கள் சந்தித்துப் பேசுவது கூட பாதுகாப்பு அதிகாரியால் எவ்வளவு தூரம்

அவதானிக்கப்பட்டு விடுகிறது என்று காட்டுவதன் மூலம் எம்மை உணரச் செய்கிறது.

“ஆச்சி நல்லூர் போகிறாள்” என்ற கதையில் ஆச்சி என்ற பாத்திரத்தை யாழ்ப்பாண மண்ணின் எதிர்ப்பு உணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஒரு குறியீடாகக் கொள்ளலாம். பெனடிக்ற் பாலனின் “தலைவிதியைப் பறி கொடுத்தோர்” தொகுதியில் வரும் “யாழ்ப்பாணக் கிழவி” என்ற பாத்திரத்துடன் இப்பாத்திரத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

வெளிநாடு சென்று விட்ட தன் பிள்ளை பற்றி குறிப்பிடும் ஆச்சியின் வாயில் “பத்து மாதத்தாமையடா” என்ற சொல் கட்டு மீறி வருகிறது. ஒஸ்ரேலியாவில் தன் மகன் பாற்பண்ணையில் வேலை செய்வதை அறிந்து தான் செய்த அதே வேலையை படித்த தன் மகனும் செய்வது கண்டு மனம் வருந்துகிறாள். மாடு பற்றிய பழமொழிகள் ஊர், உழைப்பு பற்றிய உணர்வைக் காட்டுகின்றன. நல்லூர்க் கோயிலில் ஆச்சி தேர்த்திருவிழாவின் போது ஹெலியில் பூக்கள் தூவுவதைக் கண்டு உள்ளம் கொதித்து முருகனைப் பார்த்து “உம்மையும் தமதாக்கிப் போட்டினமோ” என்ற வேதனையோடு சிவன் முத்தியடைகிறாள். ஆம் ஆச்சியின் உணர்வுகள் உருப்படாமல் புதைக்கப்படவில்லை. மாறாக உருப்பெறும் வகையில் விதைக்கப்படுகிறது எனலாம்.

துடியாட்டம் மிக்க பெண் சகுணா வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு மணமகனாக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பின் அவள் தற்கொலை செய்தமை பற்றியும் கட்டிய கணவன் “இனியென்ன அவன் புது மாப்பிளைதானே, சகுணாக்கள் பாவிகள்” என்றும் “அக்கரைப் பச்சையில்லை” என்ற கதையில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“விதிவழிப் பயணங்கள்” கதையில் வெளிநாட்டு மாப்பிளைக்குக் கழுத்தை நீட்டிய மணமகள் தந்தையின் அகங்காரத்தீனிக்குப் பலியாக்கப்படுவது சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை என்றதும் “எயிட்ஸ்” என்பதும் “பல பெண்களுடன் கூடி வாழ்பவன்” என்ற பயமும் யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் மத்தியில் பரவியுள்ளதன் வெளிப்பாடாக இக்கதை அமைந்துள்ளது எனலாம்.

புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களின் பல கதைகள் வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்களின் அவலங்களை அண்மையில் மிக நன்றாகவே வெளிப்படுத்துகின்றதனைக் காண முடியும். கனடாவிலிருந்து வெளிவந்த “அரும்பு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் அவர்களின் வாழ்வின் நிதர்சனம் வெளிப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தின் இக்கட்டான வாழ்வின் இன்றைய நாட்களிலும் சீதனம் கேட்கும் கொடுமை “அண்ணன்” பாத்திரம் மூலம் அதன் மீறலாக அமைவதாக “ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள்” என்ற கதை அமைகிறது.

இன்னும் உருப்பெறும் உணர்வுகள், அறுவடை, கருவாகி உருவாகி ஆகிய கதைகள் பற்றி விபரமாக எழுத விருப்பம். இடம் போதாமையால் இப்போதைக்கு விட்டு விடுகிறேன்.

எழுத்தாளரின் இந்தியக்கதைகளின் வாசிப்புப் பயிற்சி சில சொற்களில் மிதந்து வந்து விடுகிறது. உதாரணமாக மொட்டைமாடி என்ற சொற்பிரயோகத்தைச் சொல்லலாம்.

“ஸ்ரீலங்கா நேரம்” என்ற சொற் பிரயோகம் இலங்கை நேரம் எனக் குறிப்பிடலாம். எனினும் வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதாக கருதலாமெனினும் இலங்கை என்ற சொல் தமிழரின் போராட்டப்பயன் எனக் கருதினால் அப்பிரயோகம் பற்றி மாறுபட வேண்டி நேராது எனக் கருதுகிறேன்.

சந்திரா தனபாலசிங்கம் தன்னை பெண்ணிய சிந்தனைக்குள் மட்டும் மட்டுப்படுத்தாமல் சமூக ஒடுக்கு முறையினுள் அதற்கெதிராகப் போராடும் பாத்திரங்களை எம்முன் உலவ விட்டுள்ளார். அவரது ஆன்மீக தரிசனப் பார்வை எதிர்ப்பு இலக்கியப் படைப்புக்கு வழிசமைத்துள்ளதெனலாம்.

சோ. தேவராஜா

- தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

முன்னுரை

வாழ்க்கை என்பது சவால்
அதை எதிர் கொள்
வாழ்க்கை என்பது விளையாட்டு
அதை விளையாடு
வாழ்க்கை என்பது கனவு
அதனை உணர்ந்து கொள்
வாழ்க்கை என்பது அன்பு
அதைப் பகிர்ந்து கொள்

என்று மனித வாழ்வின் தத்துவத்தை அழகாக எடுத்துரைத்தவர் பகவான் ஸ்ரீ சத்ய சாயி பாபா அவர்கள். என் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பகவானின் வழித்துணை எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. என் வாழ்வில் நடந்த அனைத்துக் காரியங்களும் அவரது கைங்கரியங்களே என்பது எனது திடமான நம்பிக்கையாகும். இன்று ஓர் எழுத்தாளர் என்ற என் பெயர் முகவரியும் பகவானால் எனக்களிக்கப்பட்ட நற்பிரசாதமே!

தான் வாழும் சமூகத்தை தன் மக்களை நேசிப்பவர் தான் எழுத்தாளர் எனத் தகுதி கொள்ளப்படக்கூடியவர். மனித அவலங்களை மன நெகிழ்வுடன் உள் நோக்குகையில் உண்டாகும் உணர்வலைகள்தான் எழுத்தாகப் பிரசவிக்கப்படுகின்றன.

சுயப்பிரக்ஞையும், நுண்ணுணர்வும் கொண்ட ஒருவரால்தான் கதை மூலம் சரியான எண்ணங்களையும், கருத்துக்களையும் வெளியிட முடியும். சமூக பாரத்தை ஒரு எழுத்தாளன் சுமக்க வேண்டியுள்ளது என்பார் எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் அவர்கள்.

அண்ணன் தம்பியாக - நாயகன் நாயகியாக, சிறுவன் சிறுமியாக - தாயாக மகளாக - வாலிபனாக குமரியாக நானே தான் பற்பல அவதாரம் எடுத்து பல பாவனைகளிலும் கதை பேசியுள்ளேன். சிலுவையில் அறையப்பட்டவள் மீண்டும் உயிர்த்தெழுகிறாள். சாம்பலில் இருந்து உயிர்த்தெழும் பீனிக்ஸ் பறவையாக... சாம்பல் பறவையாக.....

அனைவருக்கும் நன்றி

தற்போதைய முகவரி
சதுமலை தெற்கு, மானிப்பாய்

நிரந்தர முகவரி
"கணேச கிரி"
கல்வளை, சண்டிடிப்பாய்

அன்புடன்
சந்திரா தனபாலசிங்கம்

உள்ளே...

விதி வழிப்பயணங்கள்	11
தீர்வு	18
உருப்பெறும் உணர்வுகள்	22
எட்டாவது அதிசயம்	27
ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள்	33
அறுவடை	38
கருவாகி உருவாகி	45
கிழக்கு வெளுக்கும்	50
அக்கரைகள் பச்சையில்லை	55
எங்கே போகிறோம்?	59
மதுரபாவ விந்தைகள் !	63
ஆச்சி நல்லூர் போகிறாள்!	68
இது ஒரு தொடர்கதை	74
யாவும் கற்பனையல்ல	82
துன்பப்பட்டோர் பேறுபெற்றோர்!	90

விதி வழிப்பயணங்களில்

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டாலும் அவை நடந்தேறுவதெல்லாம் இப்புவலகில்தான்.

கல்யாணிக்கு கல்யாணம். அதிகாலை நேரம். மென்மையான நாதஸ்வர ஓசை பூபாளமாகி காற்றோடு சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தது. திருமணப்பரபரப்பு. வீட்டில் ஒரே அமர்க்களம் தான்.

தன் கைவிரல் நகங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள் கல்யாணி. வாழ்நாளிலேயே முதன் முதலாக இன்றுதான் "கியூடெக்ஸ்" பூசியிருக்கிறாள். கொஞ்சம் வேதனையாய் கொஞ்சம் வேடிக்கையாய் விசித்திரமானதோர் உணர்வுக்காளாகியிருந்தாள் அவள்.

மனித உணர்வுகளே விசித்திரமானவைதான். அவை எப்போது எப்படியெல்லாம் மாற்றமடையும் என்பதை யாராலும் அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடிவதில்லை. படிக்க வேண்டும், எதையெல்லாமோ சாதிக்க வேண்டும், எனக்கனவு கண்டு கொண்டிருந்தவள் இன்று கல்யாணத்துக்கு தயாராகி நிற்கிறாள். இல்லையில்லை தயாராக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஒரு பெண்ணால் தனித்து வாழ்தல் முடியாததாம். உலகில் எத்தனை மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும் பெண் பெண்தானாம். அதனால் திருமணமே பெண்ணுக்கு நற் கவசமானது என்றார் அப்பா, "சரி! அப்படியே ஆகட்டும். ஊரில் உறவில் முன்பின் தெரிந்த ஒருவனைத் திருமணம் செய்யக்-

கூடாதோ?" என்ற கல்யாணியைப் பெற்றவளின் ஆதங்கம் அப்பாவுக்குப் பெரும் நகைச்சுவையாகிப் போனது.

"ஊரில் நல்ல மாப்பிள்ளையைக் காண்பது எங்கே?" எனக் கேட்டார். அவர்கள் எங்கு தான் போய்த் தொலைந்து போனார்களோ....

அப்பாவோடு கூடப்பிறந்தவள் கல்யாணியின் அத்தை. தன் மகனுக்கென இவளைப் பெண் கேட்டு வந்தாள். அதற்கப்போது விஞ்ஞான விளக்கம் கொடுத்திருந்தார் அப்பா.... உறவுக்குள் திருமணமென்றால் குறைபாடுள்ள சந்ததி உருவாகுமாம்... ராஜன் அத்தான் நல்லவன். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பு காரணமாய் அவனை இழந்து போனாள்.

புறோக்கர் ஓர் உள்ளூர் மாப்பிள்ளையோடு வந்தார். அப்பா யோசித்தார்..... தன்னுடையது உடையார் பரம்பரையாம். அம்மாவுடையது முதலியார் பரம்பரையாம் ... அந்த மாப்பிள்ளை சரிப்பட்டு வராதென்றார்.

"சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா... குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்... யார் பாவம்? பாரதியார் தான் பாவம்!

அப்பாவின் அயராத முயற்சியினால் கல்யாணிக்கு ஒரு லண்டன் மாப்பிள்ளை கிடைத்து விட்டார். அவர் யாரென்று யாருக்கும் தெரியாதே தவிர உள்ளூரில் உயர் பரம்பரைதானாம்.... அப்பா பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை பற்றி அப்பா பிரஸ்தாபித்தபோதே கல்யாணிக்கு "எயிட்ஸ்" ஞாபகம் தான் முதலில் வந்தது. அத்தைக்கு விஞ்ஞான விளக்கம் கொடுக்கத் தெரிந்தவருக்கு, மேற்குலக நாடுகளின் சாபக்கேட்டைப் பற்றிய "மெய்" ஞானம் மட்டும் புரியாமல் போனது ஏன்?

"ஆங்கிலம் சரியாகப் பேசத் தெரியாமல் அங்கு போய் என்ன செய்வது?" அப்பாவிடம் வேறுவிதமாக சுற்றி வளைத்து தன் ஆட்சேபத்தினைத் தெரிவித்தாள்.

"இங்கிலீஷ் பேசத் தெரிந்தவர்தான் வெளிநாடு போக முடியுமானால்... நம்மூரில் இருந்து யாராலுமே அங்கே போக முடியாதிருந்திருக்கும்" என்று அட்டகாசமாய் சொல்லிச் சிரித்தார் அப்பா.

"முன்பின் தெரியாத ஒருவரை நம்பி நடப்பது எப்படி?" எனக் கேட்டாள் அவள். அவர் அதற்கு திருமணத்தின் புனிதத்தன்மையையும் முன்பின் தெரியாத இருவரை அது எந்த வகையில் பக்குவப்படுத்தி வாழ வைக்கிறது என்பதையும் இவளுக்கு விலாவாரியாக விளங்கப்படுத்தினார்.

"திருமணத்தின் புனிதத்தன்மை பற்றி அந்த லண்டன் மாப்பிள்ளைக்கும் புரிந்துணர்வு இருக்க வேண்டுமே..." என்று நினைத்தாள் கல்யாணி.

“உங்களுடையெல்லாம் பிரிந்து போக என்னால் முடியவே முடியாது அப்பா” என்றாள் முடிவாக. “அதற்காக எத்தனை காலம் தான் இன்னும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பது.... உனது நல்வாழ்வுக்காகவே இத்தனை ஏற்பாடுகளும்....” என்று வேறு எதையும் பேச முடியாமல் பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

“ஊரில் மரம் சீவும் மாணிக்கன் கூட கப்பலுக்குப் பதிந்து விட்டுக் காத்திருக்கிறானாம்.... குடும்பத்தையே கொழும்பில் வந்திருக்கும் படி சுவிலிலிருந்து மகனின் கடிதம் வந்திருக்கிறததாம்... அப்படியானால் இங்கினிமேல் மனிதர்களே வாழ மாட்டார்களோ....” என எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்செறிந்தாள் கல்யாணி.

யாராவது கோழியின் அனுமதி பெற்றுத்தான் அதைக் குழம்பு வைக்கிறார்களா?

கல்யாணியின் திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. குறித்த நாளும் வந்து விட்டது. முசூர்த்த நேரமும் நெருங்கி விட்டது. கல்யாணி தயாராகி விட்டாள். ரோஜா வண்ணக் காஞ்சிப்பட்டில் ஒரு ரோஜாவாகவே மலர்ந்திருந்தாள் அந்த ரோஜா வண்ண மகள்.

வாசலில் மாப்பிள்ளை வந்திறங்கிய போது தன்னறையின் யன்னல் வழியாய் அவரைப் பார்த்தாள். அழகன் தான். ராஜநடை நடந்து பந்தலுக்குள் வந்து கொண்டிருந்தான். நாதஸ்வரக்காரருக்கு குஷி பிறந்து விட்டது.

“ஆனந்தம் ஆனந்தம் பாடும் மனம் ஆசையில் ஊஞ்சலில் ஆடும்...” உன்னி கிருஷ்ணனை மனதில் வைத்துக் கொண்டு உன்னி, உன்னி வாசித்தார்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் சாட்சிக்கு வராவிட்டாலும், கெட்டி-மேளம் முழங்க, வேத மந்திரம் ஒலிக்க, சபையோர் சாட்சியாகவும் அக்கினி சாட்சியாகவும் கல்யாணியின் கழுத்தில் மங்கலத்தாலி பூட்டினான் விஜயன். அம்மியில் எடுத்து வைத்த அவளின் தாமரை மொட்டுப் பாதம் தொட்டு மிஞ்சி அணிவித்தான். அவள் தலையில் பூச்சூடி, நெற்றியில் பொட்டு-மிட்டான்.

அந்தப் பட்டப்பகல் வேளையில் ஐயரும் கூடத்தான் பங்குக்கு வானத்தில் அருந்ததி நட்சத்திரத்தைக் காட்டினார் அவளுக்கு...

அடுத்த கட்டமாக திருமணப்பதிவு. பதிவாளர் தயார் நிலையில் இருந்தார். கல்யாணியின் அருகே விஜயன் இருக்கை கொள்ளாமல் தவித்தான். அவனுக்கு வியர்த்தது. யாரிடமோ தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்தான். கைக்குட்டையை எடுத்து வியர்வையைத் துடைத்துக்

கொண்டே. "கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்...." கல்யாணியின் காதில் மெல்லச் சொன்னான்.

அப்பாவிடம் கேட்டுக் கொண்டு சுவாமி அறைக்குள் அவனை அழைத்துச் சென்றாள் அவள். அங்கு போனதும் கல்யாணியை அளவெடுப்பவன் போல் உற்றுப் பார்த்தான் அவன்.

"என்ன சொல்வானோ...? எதைச் செய்வானோ...?" பயத்தில் நெஞ்சு படபடக்க நாணத்தில் முகம் சிவக்க தலை குனிந்தாள் கல்யாணி.

"எதையோ பேச வேணும் எண்டு சொன்னீங்கள்...."

குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. அவள் குரலே அவளுக்கு கேட்கவுமில்லை.

"யா, உம்மடை வாழ்க்கையிலையே இப்ப நடக்கப் போறது தான் மிகவும் முக்கியமான காரியம்...." எதற்காகவோ அவளைத்தயார் பண்ண நினைப்பவன் போல் நிதானமாகச் சொல்லி நிறுத்தினான் அவன்.

"எது முக்கிய காரியம்" என்பவள் போல் தலை நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்த்தாள் கல்யாணி.

"கையெழுத்துப் போட முன்னம் நல்லா யோசிச்சுப் போடும்..." தொடர்ந்து சொன்னான்.

"ஏன் யோசிக்க வேணும்?"

"பின்னாலை கஷ்டப்படப் போறது நீர் தான்!"

"ஏன் கஷ்டப்பட வேணும்?"

"திருமணம் மூலம் என் சுதந்திரத்தை இழக்க நான் விரும்பவில்லை."

"விருப்பமில்லாமல் ஏன் வந்தனீங்கள்?"

"அப்பா, அம்மாவின் விருப்பத்துக்காக!"

"விருப்பமில்லாமல் ஏன் தாலி கட்டினனீங்கள்?"

"கட்டினதுக்காக?"

"இப்ப நான் உங்கடை மனைவி"

"இல்லை. இன்னும் சட்டப்படி இல்லை"

"எந்தச் சட்டப்படி?"

"...."

"எங்கடை இந்து சமயச் சட்டப்படியோ? உங்கடை இங்கிலாந்துச் சட்டப்படியோ?"

கல்யாணி நெருப்பாக மாறினாள்.

அவன் தன் வாழ்நாளிலேயே முதன் முதலாக ஒரு சுத்தமான தமிழ்ப் பெண்ணின் சத்திய ஆவேசத்தை தரிசித்தான்.

ஆரவாரங்கள் அடங்கிப்போய் விட்டிருந்தன. தனியறையில் கல்யாணியும், விஜயனும். அடியுண்ட சிங்கம் போல அமைதியின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் விஜயன். கல்யாணி தன் திருமண அலங்காரங்களைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“லண்டனிலை அப்பா, அம்மாவோடதான் உம்மைக் கொண்டு போய் விடப்போறன்....” மீண்டும் முருங்கை மரத்து வேதாளமாய் அவன்.

அவள் தன் காரியத்தில் மட்டும் கவனமாயிருந்தாள்.

“அவைதான் தமிழ்ப் பொம்பிளை தங்களுக்கு மருமகளாக வரவேணும் என்று விரும்பினவை”

“நான் உங்களைத்தான் கல்யாணம் கட்டியிருக்கிறன்!”

“கட்டினது சரிதான். கொஞ்ச நாளிலேயே இங்கை திரும்பி ஓடி வருவீர்....”

“ஒரு நாளும் வர மாட்டன்”

“என்ன நம்பிக்கையிலை சொல்லுவீர்”

“இராமன் இருக்குமிடம் தான் சீதைக்கு அயோத்தி!”

“அது அயோத்தி இல்லை லண்டன்..”

“அங்கை இருந்து கொண்டு தான் என்றை உரிமைக்காகப் போராடுவேன்.”

“நல்லது பேச்சும் அழகாகத்தான் இருக்கு... தமிழ் மட்டும் தான் தெரியுமோ...”

“தமிழ்ப்பண்பாடும் தெரியும்!”

“அதென்ன பெரிய பண்பாடு?”

“ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற உயர் பண்பாடு!”

விஜயன் முகம் கறுத்தான். பார்த்தால் பாவம் போல இருந்தாளே... எதற்கும் பின்னால் உதவும் என்றுதான் முன்னாலையே கொஞ்சமாய் ஆட்டம் காட்ட நினைத்திருந்தான். இப்படியென்று தெரிந்திருந்தால் இன்னும் சில நாள் கழிந்த பின்னால் ஆட்டி அடக்கி இருக்கலாம். தன்னுடைய பெண் சினேகிதிகளை மனதுக்குள் கணக்கெடுத்தான். தாலி கட்டாமலேயே தன்னோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எலிஸா... அவ்வப்போது சுற்றுவதற்கு ஜெயந்தி. கூடவே வேலை பார்க்கும் மரியா... வீட்டின் வேலைக்காரப் பெண்... கல்யாணியின் அழகுக்காக அத்தனை பெண்-

களுக்கும் "குட்பை" சொல்லி விடலாம்தான். ஆனால் எலிஸா... நான் விலகச் சம்மதிக்கமாட்டாளே... அதில் ஒரு சிக்கலும் உண்டே... விஜயன் யோசித்தான்.

நடந்து கொண்டிருப்பது என்ன? இத்தனை வாக்கு வாதங்கள் எதற்காக? கல்யாணிக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது. இப்போதே அப்பாவை கூப்பிட்டுச் சொன்னால் என்ன... சொல்லலாம்தான்... அவர் அதற்கும் ஒரு விளக்கம் சொல்வாரே.... கல்யாணியும் யோசித்தாள்.

நெருப்பாற்றினுள் வீழ்ந்த பின்னாலும், நீந்திக்கரை சேர தன் வாழ்வனுபவங்கள் தனக்குக் கை கொடுக்கும் என்றவள் நம்பினாள். தன் பிரச்சினையைத்தானே அறிவு பூர்வமாய் கையாள நினைத்தாள். அதனால் "உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை என்பதை என்னிடம் சொல்லுவிங்களோ..." என விஜயனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

அவன் பிரச்சினை எதுவுமே தனக்கில்லை என்பதைப்போல தலையசைத்தான். அத்தோடு "நேரமாகிறது...." என்றான் அழகானதோர் குறுஞ்சிரிப்புடன். அவனது அந்தச் சிரிப்பு ஒன்றே போதும் பெண்கள் அவன் காலடியில் வந்து விழுவதற்கு. அனுபவத்தில் அவன் கண்ட உண்மையது.

அவனது புதிய முகம் கண்ட கல்யாணி விழித்துக் கொண்டாள்.

"நான் எழுபத்தியேழில் பிறந்தேன். எண்பத்தி மூன்றில் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறிய குடும்பம் எங்களுடையது. இன்று தொண்ணூற்றியேழிலும் என் பிரச்சினைகள் தொடர்கின்றன. நான் பிரச்சினைகளில் இருந்தும் விலகி நிம்மதியாக வாழவேணும் என விரும்பித்தான் அப்பா....."

விஜயன் கொட்டாவி விட்டான்!

"என்னாலை உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை? நீங்கள் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளக் காரணம் என்ன? சொல்லுங்கோ..." என்றாள் கல்யாணி.

"பேசுவதற்கு இதுவல்ல நேரம்...." என்றான் விஜயன்.

"கல்யாணம் எழுதப்போற நேரம் தான் பேசுவதற்குரிய நேரமோ?" அவளது கோபம் அவனைத் தடுமாற வைத்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பெண்கள் மிகவும் அப்பாவிகள் என்றும், அடக்கமானவர்கள் என்றும் தான் அங்கே எல்லோரும் பேசிக் கொள்வார்கள். அதனால் தானே போனால் போகிறது என்று இந்தத் திருமணத்துக்கும் சம்மதித்திருந்தான். ஆனால் இவளிடம் தன்னால் எதையுமே எப்போதுமே மறைக்க முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அதனால் எலிஸா பற்றி சொன்னான். அவளுடன் தான் சேர்ந்து வாழ்வது பற்றியும் சொன்னான். அதையெல்லாம் இவளும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டால் எந்தப் பிரச்சினையும் தனக்கிருக்கப் போவதில்லை என்றான்.

கல்யாணி நெஞ்சடைந்து போனாள். இந்த இருபதாண்டுக் காலத்தில் இல்லாத வேதனை இப்போது அவள் முகத்தில் இருந்தது. யாராவது அடுப்பிலிருந்து நெருப்புக்குள் குதிக்க விரும்புவார்களா...? நானாக விரும்பினேனா...? அவளது நெஞ்சாழத்திலிருந்தும் நீண்டதொரு துன்பப் பெருமூச்சு....

“உங்கடை வாழ்க்கை முறைகளும் எங்கடை வாழ்க்கை நெறிகளும் வேறு வேறானவை. நீங்கள் எலிஸாவுடன் வாழ்வதை விரும்புபவர்களோ? அல்லது என்னோடு வாழ்வதை விரும்புபவர்களோ?” அவன் முகம் பார்க்கவும் விரும்பாதவளாய் வேறெங்கோ பார்த்துக் கேட்டாள் கல்யாணி.

அதற்குப் பதில் சொல்ல அவன் விரும்பவில்லை. அதனால் அங்கே நீண்டதோர் மௌனம் குடி கொண்டது.

“நடந்ததெல்லாம் எங்களுக்குள்ளேயே இருக்கட்டும். என்னோடு மட்டும் வாழ்வதற்கு எப்போது நீங்கள் தயாராகிறீர்களோ.. அப்போதுதான் நானும் அதற்குத் தயாராவேன். ஆனால்... ஆனால்... அதற்கு முதல் நீங்கள் உங்களுக்கு எயிட்ஸ்... எயிட்ஸ் நோய் இல்லை என்பதை எனக்கு நிரூபிக்க வேண்டும்!”

கல்யாணி தன் மௌனம் கலைத்தாள்.

விஜயன் ஊமையாகிப் போனான்!

வீரகேசரி

01.06.1997

தீர்வு

பலாலியின் யாழ். சேவை வானொலியில் இரவுச் செய்திகள் முடிந்த கையோடு பட்டென்று ரேடியோவை மூடிவிட்டாள் நளாயினி.

நாளை கப்பலில் பயணம் செய்ய இருப்பவர்களின் பட்டியல் இலக்கம் சொல்வார்கள்...

சுவர்க்கடிகாரத்தில் நேரத்தைப் பார்த்தாள். எட்டு நாற்பது. வானொலி நேரமோ... ஒன்பது பத்து. எப்போதுதான் இந்த நேரக் குழப்பத்துக்கான தீர்வு வருமோ? முன்பு ஒரு மணி நேரமாக இருந்தது, இப்போது அரை மணிதான். இதெல்லாம் பெரிய பிரச்சினை இல்லைத்தான்- சூரியனே உதிக்காமல் விட்டால் தான் பிரச்சினை.

அடுத்த அறையில் ஹர்ஷினியும், வர்ஷினியும் வரப்போகும் ஓ. லெவல் சோதனைக்காகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் படிக்கும் நேரம் ஒரு குண்டுசி விழும் சத்தம் கூடக் கேட்கக் கூடாதாம். ரேடியோவைக் கூட காதுக்குள் வைத்துத்தான் செய்தி கேட்க வேண்டும்.

இனிக் கடிகார நேரம் ஒன்பது பதினைந்துக்கு பி. பி. சி. செய்தி கேட்க வேண்டும். எல்லாச் செய்திகளையும் கேட்டபின்.... அவற்றை மனதுக்குள் எடைபோட்டு... அலசி ஆராய்ந்து.... எப்படியும் நித்திரையாகப் பன்னிரண்டு மணியாகிப் போகும்.

இரவின் நிசப்தம் நாய்களின் குரைப்பொலியில் குலைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. ஹர்ஷாவும் வர்ஷாவும் பேய்விழி விழித்துக் கொண்டு இவள் பக்கம் ஒவ்வொருவராக வந்து நின்று விட்டனர்.

இரவில் வழக்கமாகத் துணைக்கு வந்து படுக்கும் சீனித்தாத்தா கூட இப்போது வருவதில்லை. பெயர்ப் பட்டியலை வெளிச்சுவரில் தொங்க விட்டதால் வந்த கோளாறு. தன் பெயர் பட்டியலில் இல்லாமல் தான் எப்படி அங்கு வந்து தங்க முடியும்.... என்றதொரு தலையாய பிரச்சினை அவருக்கு. இந்த வயதிலும் அந்த அடையாள அட்டை... இந்த அடையாள அட்டை என்று சேர்ட் பொக்கற்றில் அடுக்கிக் கொண்டு தான் தெருவில் இறங்குகிறார்!

நேற்றிரவும் பிள்ளையார் கோயிலடிப்பக்க வீட்டிலிருந்து கத்திக் குழறிச் சத்தம் கேட்டது. விடிந்தும் யாரும் அது பற்றிப் பேசவில்லை. திருடரின் கைவரிசையாகத்தான் இருக்கும். இப்போதும் நாய் குரைப்பது பயத்தில் நடுங்கும் பிள்ளைகளை என்ன சொல்லித் தேற்றுவது?

பேசாமல் இடம் பெயர்ந்த கையோடு எங்காவது போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். அந்நேரம் கொழும்பில் வந்திருக்கும் படி ஓமானிலிருந்து அவரின் கடிதம் வந்தது தான். அப்போது பாஸ் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்தாலும்... கொழும்பில் யார் துணையுமில்லாமல்... இந்த இலந்தைப் பழத்துப் புழுப்போலிருக்கும் இரண்டையும் வைத்து எப்படிக் காப்பாற்றுவதாம்? அவருக்கு அவரது ஓமான் உத்தியோகம் தான் முக்கியம். பிள்ளைகள் பிறந்த கையோடு போனவர்.... போனவர் தான்!

ஒரு பெண் குழந்தையென்றாலே முகம் சுளிக்கும் காலத்தில், முதல் பேற்றிலேயே இரணைப் பெண் குழந்தைகளாகப் பெற்று விட்டு, ஒரு குற்றவாளியைப் போல, நளாயினி தன் கணவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்த போது... அவன் நல்லவன். பெண் குழந்தைகள் பிறப்பதற்குத் தான்தான் காரணம் என்பது அவனது பார்மஸிஸ்டர் படிப்புக்குப் புலப்பட்டுப் போகவே அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னான் பொறுப்புணர்வுடன் தன் வேலையினை ஓமானுக்கு மாற்றிக் கொண்டவன் உழைக்கத் தொடங்கி விட்டான். இப்போதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் யந்திரமாகவே மாறி விட்டான்.

வெளியே நாய்க்குரைப்பு அடங்கிப் போயிருந்தது. பிள்ளைகளை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி சாப்பிட வைத்து.... அவர்கள் தத்தமது பாய்களை விரித்துப் படுத்து விட்டார்கள். ஆளுக்கொரு கட்டிலும், மெத்தையுமாகப் படுத்துறங்கியவர்கள் இப்போது பனையோலைப் பாயில்....

சித்திரை மாதம் வடமராட்சியில் இருந்து வீடு திரும்பியபோது, வீடெல்லாம் "ஓ" வென்று திறந்து கிடந்தது. வீட்டிற்குள் குப்பை கூழும் தவிர

வேறு பொருள்களோ, தளபாடங்களோ.... ஒன்றுமேயில்லை. எல்லாம் துடைத்து வழித்துப் போய் விட்டிருந்தது. வீடாவது இருந்ததே என்று மகிழ்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. இன்னும் சிலநாள் தாமதித்திருந்தால் ஓடு, யன்னல், கதவு என்று ஒன்றுமே இருந்திருக்காது.

கணவனின் உழைப்பில் கணிசமான ஒரு பகுதி காணாமல் போய் விட்டதை அவனுக்குக் கடிதத்தில் எழுதினாள். "போனது போகட்டும், இனி இப்போதைக்கு எதையும் வாங்க வேண்டாம், பிள்ளைகளின் படிப்பில் மட்டும் கவனம் செலுத்தவும்" என்று அவனும் பதில் போட்டு விட்டான்.

வங்கியில் இருப்பது வட்டியும், குட்டியுமாகப் பெருகியுள்ளதுதான். ஆனால் இவர்களைக் கரைசேர்க்கும் காலத்தில் அவை எந்த வகையில் உதவும் என்று இப்போது தெரியவில்லை. இப்போதெல்லாம் சாதாரண கிளார்க் உத்தியோகத்துக்கே ரொக்கம் மட்டும் பத்து இலட்சங்களாம்! தான் கேட்ட சீதனம் தரவில்லை என்பதற்காக எழுத்து மேசையில் வைத்துக் குழப்பி, கேக்கையும் தூக்கி நாய்க்கு எறிந்து விட்டு, மாப்பிள்ளைப் பையனை இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டாராம் ஒரு தகப்பனார்.

காசு சேர்ச்சேர அதற்குப் பெறுமதியும் குறைந்து கொண்டு போகிறது.

"இனிப்போதும் வாருங்கள்" என்று எழுதினால், "பிரச்சினை தீர்ந்த பின்னால் தான் உவ்விடம் வருவேன்" என்று பதில் வருகிறது. அது எப்போது தீரும்? கடைசியாக தொண்ணூற்று நாலில் ஒரு தடவை வந்து போனதோடு, சரி. முழுதாக மூன்று வருடங்கள் ஆளையே கண்ணால் காணவில்லை. ஆண், பெண் என்னும் உணர்வுகள் கூட அர்த்தமற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன..... குடும்ப வாழ்வு என்ற அமைப்புக் கூட கலைந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது.... பிரச்சினைகள் எல்லாம் விஸ்வரூப தரிசனம் காட்டுகின்றன.

பத்துப் பன்னிரெண்டென்று பெற்றுப் போட்டு விட்டு அசையாமல் குடித்தனம் செய்த காலம் போய், ஒன்றும் பாதியுமாய் பெற்றுக் கொண்டு ஓடி ஓடித் திரவியம் தேடி ஓ.... இது என்ன வாழ்வு?

பி.பி.சி. செய்திகளும் முடிந்து விட்டன. இதுவரையும் கவனத்திற்கில்லாத ஓசையொன்று, இப்போது "என்னைக்கவனி" என்பது போல இவள் காதுகளை ஊடறுத்து உள்ளுழைகின்றது.

பக்கத்து வீட்டில் வீடியோப்படம் பார்க்கின்றார்கள்.

இனி ஜெனரேற்றரின் சத்தம் விடிய விடியக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். ஊர் உலகம் எக்கேடு கெட்டாலும் பவளம் அக்காவுக்கு கவலையே இல்லை. வீட்டில் நாலுபேரைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு படம்

பார்த்தாலே போதும் ஆளுக்கு. சிவராத்திரிக்கும் சினிமாப்படம் தானாம். இரவும், பகலும் போடப் போகிறாவாம். சொந்த இடம் விட்டுப் போயிருந்த நேரம் கூட தென்மராட்சியில் வைத்துப் பார்த்த படங்களின் கதைகளை எல்லாம் யாரும் கேட்காமலே சொல்லும் ஆள்.

நேற்றுத்தான், வன்னியிலிருந்து பெரியம்மாவின் கடிதம் வந்திருந்தது. முதலில் கிளிநொச்சியில் தான் தாங்கள் எல்லோரும் போயிருந்தவர்களாம். அங்கு கட்டிய வீடு காயும் முன்பே "சத்ஜெய" இராணுவ நடவடிக்கை தொடங்கி விட்டதாம். அப்போது ஓமந்தையில் போய் இருந்தார்களாம். இப்போது "ஜெயசிக்குறு" தொடங்கி விடவே மல்லாவியில் போய் இருக்கிறார்களாம். பெரியப்பா, சித்தப்பா, மாமா எல்லோருமே குடும்பம் குடும்பமாய் வன்னிக்கு இடம் மாறிய போது.... தானும் அவர்களுடன் போயிருக்கலாம் என்று தோன்றியது. நன்மையோ, தீமையோ உறவினர்களுடன் சேர்ந்திருந்தால் இந்த மன உழைச்சலாவது இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம்.

பெரிய மாமாவின் பேரன் தமிழன்பன் மலேரியாக் காய்ச்சல் வந்து செத்துப் போய் விட்டானாம். எட்டுத்தடவை காய்ச்சல் வந்ததாம். பன்னிரண்டு வயதுப் பிள்ளை அவன்....

நளாயினி அழுதாள். தன்னைப் பிரிந்து துயருறுபவருக்காய் அழுதாள்.. பாதிக்கப்பட்டுப் பரிதவிக்கும் தமிழினத்துக்காய் அழுதாள். தனக்காகவும் தான் அழுதாள். அழுவதால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை என்ற மனத்தெளிவு வரும்வரை அழுது தீர்த்தாள்.

திடீரென்று ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் ஓடிக் கொண்டிருந்த சுவர்க்கடிகாரத்தை எடுத்து, அதில் அரை மணி நேரத்தை கவனமாய் முன் தள்ளி வைத்தாள். இப்போது தான் அது உண்மையான இலங்கை நேரம் காட்டியது. எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் "தீர்வு" கண்டு விட்ட திருப்தியோடு தனது ஓலைப்பாயையும் எடுத்து விரித்தாள் நளாயினி.

சஞ்சீவி

26.07.1997

உருப்பெறும் உணர்வுகள் ✓

பிறந்து சிலநாள்களையாகியிருந்த சின்னஞ்சிறிய அணில் குஞ்சு அது. அது பிறந்த விதம் யாருக்கும் தெரியாது. இப்போது தான் அதன் சிறு உடலில் சிற்சில உரோமங்கள் அரும்பத் தொடங்கியிருந்தன.

வீட்டின் முகட்டுக் கூரைக்குள் இருந்ததொரு கூட்டிலிருந்து வீட்டுத் தரையில் வந்து விழுந்திருந்தது அது. தனது குஞ்சுகளின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்து கொள்வதற்காகவே அந்த அணில்த் தாய் வீட்டு முகட்டுக்குள் தன் கூட்டினை அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் போல..... ஆயினும் குஞ்சு விழுந்து விட்டது.

விழுந்த சில விநாடிகளின் போதில் கண்களை மூடி மயக்கமுற்றாற்போல கிடந்தது. பின் தன் உயிரே பறி போய்க் கொண்டிருப்பது போல கத்தத் தொடங்கி விட்டது. கீச்சுக் கீச்சென்று அது கத்திய கத்தலில் தாய் அணில் தானும் கீழே இறங்கி ஓடி வந்தது. பதிலுக்குத் தானும் அப்படிக் கத்திக் கொண்டே தவிப்புடன் அங்குமிங்கும் தாவிக் கொண்டிருந்தது.

கூடவே இன்னுமொரு அணிலும் ஓடித்திரிந்தது. அது தந்தை அணிலாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அதன் நேச நடவடிக்கைகளில் இருந்து அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றியது.

சிறு பொழுதிலேயே பக்கத்தில் எதிரிகள் யாரும் இல்லையென்பதை அவை உறுதி செய்து கொண்டு விட்டன. மெல்லக் குஞ்சின் அருகில் வந்த

தாய் அதைத் தன் வாயால் கௌவிக் கொண்டு தனக்கேயுரிய பாதைகள் வழியாக விரைந்து கூடு போய்ச் சேர்ந்தது. தந்தையும் கூடவே...

சுதர்ஸன் - ஆண்டு ஆறில் படித்துக் கொண்டிருப்பவன்... தன் வீட்டின் கூரைக்குள் இப்படி ஓர் அதிசயம் இருப்பதை அதுவரையில் அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. நடந்து கொண்டிருந்த அணில் நாடகத்தை அவதானித்த பின்னால்தான் அவனுக்கு அந்த இரகசியம் தெரிய வந்தது. அவன் அடிக்கடி ஆர்வத்துடன் கூரை முகட்டைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“முகட்டுக்குள் ஏதாவது தெரிகிறதோ...” என்று அவன் அப்பா அவனைக் கேட்டார். அதற்கவன் அவரைப் பார்த்து பொருள் பொதிந்த மர்மச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான். சரியாக அணில் கூடிருந்த இடத்துக்கு நேர் கீழாக தன் படிப்பு மேசையை நகர்த்திக் கொண்டான். இப்போதெல்லாம் அந்தப் படிக்கும் மேசையிலேயே அவன் அதிகம் பொழுதைக் கழித்தான். அதனால் முன்பு போல் “படி, படி” என்று யாரும் அவனிடம் இப்போது நச்சரிப்பதில்லை.

கூட்டுக்குள் அடிக்கடி போய் வரும் தாய் அணிலைப் பார்த்திருப்பான். அதற்குள் சுமார் எத்தனை குஞ்சுகள் இருக்கக் கூடும் என்பது மட்டும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இதுவே ஒரு மரமாக இருந்திருந்தால் மிகச்சலபமாக அதனைத் தன்னால் அறிந்து கொண்டிருக்க முடியும் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

மீண்டும் ஒரு நாளில் அந்த அணில் குஞ்சு கூட்டிலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்து விட்டது. சுதர்ஸனின் படிக்கும் மேசையில் தான் அது வந்து விழுந்திருந்தது. கீச்சிட்ட குரலில் அது கத்திய சத்தத்தில் அவனின் “பூசா” வந்து எட்டிப்பார்த்தது. முன்பெல்லாம் அவனுக்கு அது புஸ்ஸி தான். ஒருநாள் “செக்கிங்” என்று சொல்லி வீட்டிற்குள் வந்தவர்கள், படுக்கை அறையின் கட்டிலுக்குக் கீழேயும் புகுந்து பார்த்தனர். பயந்து போய் அங்கே பதுங்கியிருந்த பூனை பாய்ந்து கொண்டு வெளியே ஓடியது. அன்றவர்கள் அதைப் பூனைதான் என்று கண்டு நிம்மதி கொண்டனர். “பூசா.... பூசா...” என்று அதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டதான் அவர்கள் திரும்பிப் போயினர்.

அன்றிலிருந்து தானும் அதைப் பூசாவென்றே அழைத்து வருகிறான். பூனையைப் பூசா என்பதாலோ பூசாவைப் பூனை என்பதாலோ மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்ந்து விடப்போவதில்லையே... பூனை பூனை தானே... என்னதான் அது அவனின் செல்லப்பிராணியாக இருந்தாலும் அந்த அணில் குஞ்சு அதற்கு இரையாவதில் அவனுக்கு எத்தகையதோர் உடன்பாடுமில்லை.

குஞ்சைக்காக்கும் எண்ணத்தோடு அதைத் தனது கையில் எடுக்க முனைந்தான். அது நடுங்கிப் பயந்து மேசையிலிருந்தும் பாய்ந்து கீழே போய் விழுந்தது. நிச்சயம் அது தனக்குரிய இரையேதான் என்று முடிவு செய்து கொண்ட பூனையும் அதைக் குறி வைத்து ஓட்டமாய் ஓடி வந்தது.

உள்ளபடியாகவே தனக்கு அணில்குஞ்சின்மேல் அக்கறை இருந்திருக்குமேயானால் பூனையைத் தான் தான் முதலில் அவ்விடம் விட்டு அகற்றியிருக்க வேண்டும் என்பதும் - குஞ்சின் மேல் தான் கை வைக்கப் போனதற்கு அதன் மேலுள்ள ஆசையே காரணம் என்னும் உண்மையும் ஒரு சேர அவனைத் தாக்கிய அந்த ஒரு கணத்தில் - அவன் மின்னல் வேகத்தில் செயல்பட்டான்.

பூனையைப் பாய்ந்து பிடித்து சாமான் அறைக்குள் கொண்டு போட்டு அடைத்து விட்டான். மீண்டும் அணில் குஞ்சைத் தொடும் தைரியம் அவனுக்கில்லை. தாய் வந்து அதனை அழைத்துப் போகும் வரை அதற்குக் காவல் இருந்தான். விழுந்த குஞ்சு முன்னையதுதானா அல்லது இன்னொன்றா என்பதனை அதன் தோற்றம் கொண்டு அனுமானிக்க முடியாதிருந்தது. அதனால் கூட்டுக்குள் எத்தனை குஞ்சுகள் இருக்கக் கூடும் என்பதை இன்னும்தான் அவனுக்கு அறிய முடியாமல் இருந்தது.

சுதர்ஸன் தன் வகுப்புத் தோழன் ருபனுக்கு இந்த அணில் கதை எல்லாம் சொல்லியிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விதமாய் இவன் சொல்லும் கதைகளால் ருபன் மிகவும் கவரப்பட்டிருந்தான். தான் அணில் குஞ்சை பூனையிடமிருந்து காப்பாற்றிய வித்தைதனை ருபனுக்குச் சொல்ல வேண்டிய விதத்தினைத் தயார் செய்து கொண்டு தான் அடுத்த நாள் இவன் பாடசாலை போனான்.

அன்றவன் பாடசாலைக்கே வரவில்லை. ருபனின் அண்ணன் செத்துப் போய் விட்டதாலேயே ருபன் பாடசாலைக்கு வரவில்லை என்று வகுப்பறையில் சொன்னார்கள். அவனது அண்ணனும் அதே பள்ளியில் தான் ஆண்டு பதினொன்றில் படிக்கின்றான். முதல் நாள் மாலையில் ரியூட்டறிக்குப் போகும் வழியில் நடந்த துவக்குச் சூட்டுச் சம்பவத்தில்தான் அவன் செத்தானாம்.

முதல் நாள் மாலையில் தான் அணில் குஞ்சைக் காப்பாற்றியது போல் ருபனின் அண்ணனை ஏன் யாரும் காப்பாற்றவில்லை என்று சுதர்ஸன் கவலைப்பட்டான். ஆண்டு ஆறு மாணவர்களோடு சேர்ந்து இவனும் செத்த வீட்டுக்குப் போனான். பெட்டிக்குள் கிடந்த ருபனின் தமையனைப் பார்க்க அவனுக்கு அழுகை வந்தது. சுற்றியிருந்த எல்லோரும் அழுது கொண்டு தானிருந்தனர். ருபனின் அண்ணன் தலையில் வெள்ளைத் துணியால் கட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது. அதில் இரத்தமும் கசிந்திருந்தது. சாகும் போது அவன் தோளில் பை ஒன்று இருந்ததாம்...

தான் இனிமேல் எக் காரணம் கொண்டும் தோளில் பையொன்றைப் போட்டுக் கொண்டு தெருவில் போகக் கூடாதென்று சுதர்ஸன் தன் மனதிற்குள் முடிவெடுத்தான். ஏற்கனவே வீட்டில் பலவிதமான கட்டுப்

பாடுகள் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தன. அத்தோடு தோளில் பையும் போடக் கூடாதென்பதையும் இவன் தானே சேர்த்துக் கொண்டான்.

ஆயினும் சுதர்ஸனுக்குப் பயமாக இருந்தது. தனது பாதுகாப்பற்ற எதிர்காலம் குறித்து நிறையச் சிந்தித்தான்.

வீடு திரும்பிய சுதர்ஸனின் கண்களில் முதலில் தென்பட்டது அந்தத் தாய் அணில் தான். கத்திக் கொண்டே அங்குமிங்கும் தாவித்தவித்துக் கொண்டிருந்தது. தான் படிக்கும் மேசையில் அணில் குஞ்சு விழுந்திருக்கின்றதா எனப் பார்த்தான். மேசைக்குக் கீழேயும் பார்த்தான். ஏறக்குறைய வீடு முழுவதுமே தேடிப்பார்த்து விட்டான்.

எங்கேயும் குஞ்சு இல்லை. அணில் குஞ்சைத் தேடும் அவனைக் கவலையுடன் பார்த்தாள் அம்மா, ஓர் இண்டு இடுக்கு என்று பாக்கியில்லாமல் தொடர்ந்தும் அவன் தேடிக் கொண்டிருந்தான். தாயணிலும் அவனிடம் எதையோ முறையிடுவதுபோல் "கீச்சுக்கீச்" என்று கத்திக் கொண்டு தானிருந்தது.

அம்மாவும் தவித்தாள். தான் எப்படியும் அதை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தியே தீர் வேண்டும் என்றும் நினைத்தாள்.

தான் சமையலில் கவனமாயிருக்கும் போது அந்தக் குஞ்சு கீழே விழுந்திருக்க வேண்டுமென்றும்... பூனை அதனைப் பிடித்திருக்கக் கூடுமென்றும்... அதனால் தான் தாய் அணில் இப்படிக்கத்துவதாக தான் நினைப்பதாகவும் அம்மா சொன்னாள்.

அவளுக்கு சமைப்பதற்கு மட்டுமே தெரியுமென்றும், வேறு விடயங்களில் அவள் கவனமில்லாதவள் என்றும் அப்பா அடிக்கடி அவளை நிந்தனை செய்வது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஆயினும் ஒரு நாள் அம்மா சமைக்காது விட்டாலும் எத்தனை கஷ்டம் என்பதைச் சில சமயங்களில் அனுபவ பூர்வமாக அவன் அறிந்ததனால் அம்மாவைத் தானும் அப்படி ஏசுவதற்கு அவனுக்கு மனது வரவில்லை.

தான் இல்லாத நேரங்களில் இப்படியும் நடக்கக் கூடும் என்பதை தன்னால் ஏன் இதுவரையிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் போனது என்பது அவனுக்கொரு புதிராகவே இருந்தது. அம்மா அந்தச் சம்பவத்தைக் கண்ணால் காணவில்லை என்பதையும், வெறும் ஊகத்தினால் மட்டுமே அப்படிச் சொல்கிறாள் என்பதையும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

அணில் குஞ்சு இன்னும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அதனால் மேலும் தன் தேடுதல்களைத் தொடர்ந்தான். எங்காவது ஒரு முடுக்கில் கொட்டக் கொட்ட விழித்துக் கொண்டு அந்தக் குஞ்சணில் இருக்குமென்றும், அது எப்படியும்

தன் கண்களுக்குத் தென்படும் என்றும், அவன் எதிர் பார்த்தான். பயத்தின் காரணமாகவே அது சத்தமில்லாமல் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதாகவும் அவன் தனக்குள் கற்பனை செய்து கொண்டான்..

அப்போது தான் அது நடந்தது. அவனது "பூசா" மியாவென்று வந்து இவன் காலருகில் நின்றதும்.... இது வரையும் தவித்துக் கொண்டிருந்த தாயணில் பழி வாங்குமாப்போல் பூனைக்கு மேல் வந்து "பொத்" தென்று விழுந்ததும்.... அப்போதுதான் அது நடந்தது.

திகைத்துப் போய் பயந்தோடிய பூனையை வியப்புடன் பார்த்தான் அவன். பூனை தான் அணில் குஞ்சைப் பிடித்து விட்டது என்பதில் ஐயம் ஏதும் அவனுக்கிருக்கவில்லை. பூனைகளிடமிருந்து அணில் குஞ்சுகளைப் பாதுகாப்பது பற்றியும் அவன் இப்போது சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

சஞ்சீவி
25.10.1997

எட்டாவது அதிசயம் ✓

தொண்ணூற்றி ஐந்தின் சரித்திரப் பதிவுக்கான அந்த இடம்பெயர்-வினை முடித்துக் கொண்டு நான் பிறந்த மண்ணுக்குத் திரும்பியிருந்தேன். போட்டது போட்டபடி வீட்டைக் கைவிட்டுப் போய் ஆறு மாத காலமாகிப் போயிருந்தது. பண்டுகள், சோதனைச் சாவடிகள் தாண்டி வந்து கொண்டிருந்த போதெல்லாம் என் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த கேள்விக்-கும் விடை கிடைத்து விட்டது. வீடு இருக்கிறது. பாதை வழியெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு வந்ததைப் போல என் வீடும் தூள் தூளாகி நிலத்தில் கொட்டுண்டு கிடக்கவில்லை.

கொட்டுக் கொட்டென்று விழித்துக் கொண்டு, எனக்காகவும் என் குடும்பத்தவர்க்காகவும் காத்துக் கொண்டு, எமது வரவினை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, எனது வீடு நிற்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு, அதனை மிக வாஞ்சையுடன் பார்த்தேன் நான். அஃறிணைப் பொருளா-னாலும் மனித வாழ்வில் அந்த வீடென்பது எப்படி ஒரு உயிருள்ள உறவாகப் பின்னிப் பிணைந்து போயுள்ளது?

கூடு பிரிந்த குருவிகளாய், இதை விட்டுப் பிரிவதென்றால்... ஏன் பிரிந்தோம்?

பல்வேறு ஊகங்களும், வதந்திகளும் பரவிக் கொண்டிருந்த நேரம்.... என்ன நடக்கப் போகிறதோ என எல்லோரும் கலங்கிப் போயிருந்த நேரம்....

எதுவும் நடக்கலாம் என்று ஆண்டாண்டு காலமாய் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்து இடித்துரைத்துக் கொண்டிருந்த நேரம்...

பட்ட துயர் போதுமென்றுதானோ அனைவரும் ஒட்டு மொத்தமாய் தெருவில் இறங்கி விட்டனர். பட மாட்டோம் இனியென்று தானோ ஒரு முகமாய் நடக்கத் தொடங்கி விட்டனர். போக வேண்டியது தான். நானும் முடிவெடுத்து விட்டேன். ஆனால்... எங்கே போவது?

சுற்றிச் சுற்றி சுப்பரின் கொல்லைக்குள்தானே என் உறவுகள் எல்லாம். சின்னதொரு வட்டத்தினுள் சித்திரமாய் குடியிருந்து தான் பழக்கம். தென்மராட்சியிலோ அல்லது வடமராட்சியிலோ அறிந்தவர், தெரிந்தவர் என்று யாருமில்லை எனக்கு. ஆயினும் போகத்தான் வேண்டும். நானும் புறப்பட்டு விட்டேன். கூடவே என் மனைவியும், இரண்டு பிள்ளைகளும்...

“அப்பா நாங்கள் எங்கே போகிறோம்?” பிள்ளைகள் கேட்கிறார்கள் எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

நாளும் வணங்கும் நல்லூர்க் கந்தசாமியாரை கடைசியாக ஒரு தடவை வணங்கிவிட்டு பயணத்தைத் தொடக்கி வைத்தேன். அரியாலைத் தெருவில் காலடி எடுத்து வைத்தாகி விட்டது. நேரம் இரவு பத்து மணி. ஐப்பசி மாதத்து மழை இப்போது இளந்தூறல் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அரியாலைத் தெருவில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த சனசமுத்திரத்தை அந்த மழைத் தூறல் ஒன்றும் செய்து விடவில்லை. என் மனைவியைப் பிள்ளைகளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டே நானும் அந்தச் சன சமுத்திரத்துள் சங்கமமாகி விட்டேன். அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

பரவாயில்லை. ஸ்ரீ ராமனின் அடியொற்றி நடந்த சீதையாக என் பத்தினியாள் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கைப்பிடியில் பிள்ளைகள். எங்கெல்லாமோ அடிக்கடி “ஷெல்” விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கும். சத்தம் கேட்கிறது. வெடிக்கட்டும்! நன்றாக வெடிக்கட்டும்.

எல்லாமே முடிந்து விட்டது. இனியென்ன பயமும் கவலையும்?

உடலெங்கும் வியர்வை கசகசக்கிறது. தெருவெங்கும் அழுகையின் ஓலங்கள். தாயைத் தொலைத்த குழந்தைகள்... குழந்தையைத் தொலைத்த தாய்க்குலத்தினர்... சுற்றத்தைத் தவறவிட்ட உறவுகள்... எல்லாம் குழம்பிப் போய் விட்டன. என் காலில் ஏதோ இடறுகின்றது. இருளிலும் குனிந்து பார்த்தேன். ஒரு சூட்கேஸ் தான் அது. அடுத்தடுத்து இடறல்கள் தான்! உடைமைகளைச் சுமையாகக் கருதி வேண்டு மென்றே தவற விடுகிறார்களா? இல்லை உண்மையாகவே தவறவிடுகிறார்களா? இப்படிக்கனவில் கூட நான் ஒரு காட்சியும் கண்டதில்லையே...

அரியாலைத் தெருவின் பக்க ஒழுங்கைகளில் இருந்தெல்லாம் மக்கள் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வந்து தெரு வெள்ளத்தோடு கலந்து கொண்டிருக்கிறது. ஊரில் இருந்த கார், லொறி, மினிபஸ், வண்டில், வான் என்று அத்தனை வாகனங்களும் கூடவே வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அனைத்துமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன்னேறும் முயற்சியில், அப்பப்பா எனக்கு மூச்சு முட்டத் தொடங்கி விட்டது. இதுதான் யுகப் பிரளயம் என்பதோ?

நல்ல மூச்சினைப் பெறுவதற்காக வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன் நான். "கிருஷ்ணா.. நீ பத்தாவது அவதாரம் எடுத்து விட்டாயா? இந்தப் பூலோகத்தையே அழித்து முடித்து விடப் போகிறாயா?" கண்களை முடித்தியானம் செய்தேன். கீதை உரைத்த கண்ணனுடன் பேச நினைத்தேன் சீச்சி... என்.டி. ராமராவ் தான் என் கண்களுக்குள் வந்தார்.

இதுவரையும் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் ஹாயாக ஓடித்திரிந்த சைக்கிள்களும், மோட்டார் சைக்கிள்களும் உருட்டிச் செல்வதற்கே முடியாமல் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தன. ஒருவரின் சைக்கிள் அடுத்தவரின் சைக்கிளை நகர விடாமல் இழுத்துப் பிடித்தது.

"நடவுங்கோ... நடவுங்கோ... விடியமுன்னம் அந்தப் பக்கம் போய்ச் சேர்ந்திட வேணும்" அடிக்கடி இப்படி ஒரு குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. "விடிஞ்சு பிறகும் இப்பிடயே நிண்டால் புக்காராவாலை தான் கொண்டு வந்து கொட்டப் போறாங்கள்" இப்படியும் ஒரு குரல் மிரட்டிக் கொண்டிருந்தது. அனைவரும் விரைவாக நடக்கத்தான் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதற்கு ஒரு மணிநேரம் கூடக் காத்திருக்க வேண்டி இருக்கும் போது... அப்படிப் "பாவனை" தான் செய்ய முடிந்ததே தவிர உண்மையாகவே யாராலும் நடப்பதற்கு முடியவில்லை.

இப்போது வருண பகவானும் தனது கருணையைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டார்! மழை பொழிந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டினை விட்டு வெளியேறிய அவசரத்தில் குடையைக் கண்டது யார்? அதை எடுத்தவர்தான் யார்? நனைந்தோம்! போயும் போயும் மழைதானே! நனைந்தோம்.

விடியத் தொடங்கியது. இப்போதும் அரியாலைத் தெருவில்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். இரவு பத்து மணியிலிருந்து.... விடியும் வரை மெது நடைக்கான சாதனையாக இதையும் "கின்னஸ்" புத்தகத்தில் பதியலாம் தான். ஆனால்... எத்தனை பெயர்கள்... விடிந்ததும் ஒருவர் முகம் இன்னொருவருக்குத் தெரியத் தொடங்கி விட்டது. யாரையுமே யாருக்கும் தெரியாதென்பது போல் அனைவரின் முகங்களிலும் ஒரு வெற்றுப்பார்வை...

எல்லாமே முடிந்து விட்டது! இனியென்ன உறவும்? நட்பும்?

இப்போது வயல் வெளிகள் வந்து விட்டன. அரியாலைக்கும் நாவற்குழிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி இது. என் மனைவியைப் பார்த்தேன். அவளுக்கு கண்களால் ஒரு சிக்னல் கொடுத்து விட்டு, நானும் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு வயலுக்குள் இறங்கி விட்டேன். மழை தான்... வயலில் வெள்ளம் தான்... உயிரும் உடலும் ஓய்வுக்காய் கெஞ்சுகிறதே! சைக்கிளை வயல் வரம்பொன்றில் கிடத்திவிட்டு "ஏதாவது கொண்டு வந்தாயா?" அவளிடம் கேட்டேன்.

அவள் எதையோ என்னிடம் தூக்கித் தந்தாள். காசும்,, நகையுமாம்! இப்போது இது யாருக்கு வேண்டும்? அதை மறுத்து விட்டு, "திற்பதற்கு குடிப்பதற்கு" என்றேன். மிகச் சுருக்கமாய், விரிவாகப் பேசுவதற்குக் குரல் எழும்பினால் தானே, ஒரு பிஸ்கட் பெட்டியையும்,, தண்ணீர்ப் போத்தல் ஒன்றையும் தன் தோளில் தொங்கிய பையில் இருந்து எடுத்தாள் அவள்.

பசியாறும் நேரத்தில் எதிர்ப்பக்கம் பார்த்தேன். நல்லூர் - செம்மணி வீதியில் தெரிவதென்ன? அரியாலை வீதிகாட்சிதான் அங்கேயும் அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

வானத்தில் எங்கள் தலைக்கு மேல் "புக்காரா" ஒன்று வட்டம் போடத் தொடங்கி விட்டது. இரவில் யாரோ ஒரு தீர்க்கதரிசி சொன்னாரே... சரிதான்... எல்லோருக்கும் இதில் தான் சமாதியாக்கும். நடந்து கொண்டிருப்பவர்களை பார்த்தேன். யார் முகத்திலும் சலனம் இல்லை. அனைவரும் மிக அமைதியாக... ஞானியார் போல்... யோகியர் போல்... நடந்து கொண்டு தானிருந்தனர்! போட்டும்... குண்டைப் போட்டும்... எங்கள் தலைக்கு மேலேயே போட்டும்.

எல்லாமே முடிந்து விட்டன. இனியென்ன உயிரும் மண்ணும்?

சரிந்து விட்ட சைக்கிளை மூட்டை முடிச்சுகளுடன் சேர்த்து கவனமாக நிமிர்த்திக் கொண்டேன். மீண்டும் தெருவில் ஏறி நடக்கும் முயற்சியில் நானும் என் குடும்பத்தவரும்... இப்போது சுள்ளென்று சூரியன் சுடத் தொடங்கி விட்டான். எரிக்கும் வெய்யிலில் நெரிக்கும் வாகன நெரிசலில் பொறுமையாக நடந்து கொண்டிருந்தது மக்கள் கூட்டம்.

இருந்தாற்போல் சூரியன் மறைய, பெருமழை கொட்டத் தொடங்கியது. இட்ட அடி நோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க. ஒவ்வொரு அடியாக காலெடுத்து வைத்த நிலை கூட இப்போதில்லை. எங்கோ லொறி ஒன்று குடை சாய்ந்து போனதாம். அதனால் வீதிப் போக்கில் தடையாம். யாரும் நடக்கவில்லை. சிலையாக நின்றார்கள்... நின்றார்கள்... நின்று நின்று என் கால்கள் மரத்துப் போயின.

நேரம் மதியம் பன்னிரண்டைத் தாண்டி விட்டது. என் மனையாளை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்தேன். பார்த்த பின் சைக்கிளை மீண்டும் வயல் வெளிக்குள் இறக்கினேன். கூடவே அவளும் பிள்ளைகளுடன் இறங்கி

விட்டாள், பரவாயில்லை. இனி இவளுடன் பார்வையாலேயே பேசிக் கொள்ளலாம்! ஓடிய வெள்ளத்தினுள் கொஞ்சமாய்த் தெரிந்த வயல் வரம்பில் நால்வரும் இருந்து விட்டோம்.

எரிக்கும் வெய்யில் திடீர் மழை, இரண்டும் சேர்ந்து பிள்ளைகளின் பிஞ்சுடல்களில் தீக்கொப்புளங்கள் போன்ற நீர்க் கொப்புளங்களை உண்டாக்கியிருந்தன. கண்களிரண்டில் பொங்கி வந்த கண்ணீரை கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தேன். நான் ஆண்பிள்ளை. அழக்கூடாது தான். அதற்காக அதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் இப்போது என்னால் செய்து விட முடியும்? எனது நிலை எனக்கே என் மீது பச்சாத்தாபத்தினை வருவித்தது.

உணர்வுச் சுழலுள் சிக்கித்தவித்த என்னைப் பீதியுடன் பார்த்தாள் என்னவள். முதுகின் பின்னால் ஊன்றியிருந்த என் கைகளையும் என்னையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.... அவளுக்கு என்ன நடந்தது? ஒன்றும் புரியவில்லை. "பாம்பு... பாம்பு" உங்கடை இரண்டு கையிலையும் ஏறி இறங்கிப் போகுது... அது ஏறி இறங்கிப் போகும் வரை காத்திருந்து கத்தினாள். முதலே சத்தம் போட்டால் அது என்னைக் கடித்து விட்டிருக்குமாம்... ஓ.. இதற்குத்தானா அப்படிப் பார்த்தாள். நானும் திரும்பி அதைப் பார்த்தேன். முன்றடி நீளமிருக்கும். போயும் போயும் பாம்பு தானே.

எல்லாமே முடிந்து விட்டன. இனியென்ன பயமும் மண்ணாங்கட்டியும்?

மாலை நேரமாகிக் கொண்டிருந்தது. மீண்டும் மனிதவெள்ளம் அதன் அசைவினைத் தொடங்கியிருந்தது. பாதையைச் சீர் செய்து விட்டனராம். நானும், என்னவர்களும் தெருவேறி நடக்கத் தொடங்கினோம். நாவற்குழிப்பாலம் தெரிந்தது. பாலத்தடியில் சிலர் நின்று ஒழுங்கற்று நடந்து கொண்டிருந்த மனிதர்களை ஒழுங்கு படுத்தி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அதனால் நாவற்குழியினை விரைவாகவே நடந்தடைய முடிந்தது.

தெருவில் நடக்கக் கிடைத்ததே என்று கொஞ்சம் சுதந்திரமாய் ஆனந்த நடை போட்டேன் நான்... போட்டு விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தால், அவளையும் காணோம்.... என் பிள்ளைகளையும் காணோம்! பதற்றம் என்னை பற்றிக் கொண்டது. லேசாக இருளும் கவியத் தொடங்கி விட்டது. எங்கே இவர்கள்? என்னைக் காணாமல் தவித்துப் போவார்களே! எங்கே தவற விட்டேன்?

என்னைப் போலவே ஆனந்த நடைபோட்டு என்னை முந்தியிருக்கலாம், அல்லது வேறு காரணத்தினால் பிந்தியிருக்கலாம். முந்தியிருந்தால் நானில்லாமல் அதிக தூரம் போக மாட்டார்கள். பிந்தியிருந்தால் வந்து சேர்வார்கள். நம்பிக்கையுடன் பாதையோரம் அவர்களுக்காய் காத்து நின்றேன். நடைபயணிகள் நடந்து நடந்து போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“அண்ணை எங்கையண்ணை போகப் போகிறீங்கள்?” எங்கள் ஊர் மணியண்ணையை, அவசரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தவரை வழிமறித்துக் கேட்டேன். “எங்கையடா தம்பி போறது? எனக்கு ஆரைத் தெரியும்? போகவேணும் எண்டது தெரியுது?... எங்கை போறதெண்டு தெரியேல்லையே...” நிற்க நேரமில்லாதவர் போல நடந்து நடந்தே சொல்லிக் கொண்டு போனார் அவர். அவர் கையில் ஒரே ஒரு சூட்கேஸ் மட்டுமே இருந்தது. ஊரில் கப்பல் போன்ற வீடு அவருடையது. கார் அல்சேஷன் நாய் எல்லாம் எங்கே? பிள்ளைகள் எல்லோரும் கனடாவில். இவர் மனைவியும் அங்கே போன பின்னாலும் வீட்டைக் காப்பதற்காகத் தான் மட்டும் ஊரில் இருந்தவர்... பாவம் மணியண்ணை!

அதோ வருகிறார்கள். என்னை முந்திக் கொண்டு போய் விட்ட என் கண்மணிகள். என் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. கிட்ட வந்ததும் நளனைக் கண்டு விட்ட தமயந்தி போல மிக உணர்ச்சிகரமாய் ஒரு காவியப் பார்வை பார்த்தாள் அவள்.

நாவற்குழிச் சந்திக்கு வந்து விட்டோம். இனி எங்கே போவது? நான் யோசித்தேன்! நாவற்குழியில் ஹர்த்தால் போலும். கடைகள் எல்லாம் பூட்டிக் கிடந்தன. ஒரு தேனீர்க் கடையாவது திறந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். யாரோ ஒரு புண்ணியவான் தன் வீட்டு வாசலில் வைத்து ஊற்றிய பச்சைத் தண்ணீரை குடித்து விட்டு நடையைத் தொடர்ந்தோம்.

கைதடி சித்த ஆயுள் வேத வைத்தியசாலைக்கு வந்து விட்டோம். அங்கும் எங்களைப் போலுள்ளவர்கள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தனர். வைத்தியசாலைத் திண்ணையோரம் எமக்கொரு சிறு இடம் கிடைத்தது. அதில் மழை நீரில் ஊறிப் போயிருந்த பாயையும், தலையணைகளையும் போட்டுப்படுத்து விட்டோம். கைக்கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்தேன். இரவு பத்து மணி! பசியும், உடல் நோவும் வாட்டி வதைத்தன. நாளைய பொழுது எமக்காக விடியுமோ...

எல்லாமே முடிந்து விட்டன. இனியென்ன விடிவும்? முடிவும்?

பின்னால் வந்த ஆறு மாதங்களையும் ஒரு நண்பனின் அறிமுகத்தோடு சாவகச்சேரியில் கிடைத்ததொரு வீட்டில் கழித்தாயிற்று. வீட்டின் வெளித்திண்ணையில் தான் குடியிருப்பென்றாலும் ... சமையலுக்கு மட்டும் உள்ளே அடுப்பொன்றைத் தந்துதவினார்கள்.

சித்திரை மாதத்தில் ஊர் திரும்பிய எனக்கு ஐப்பசி மாதத்தில் ஒரு மகன் பிறந்திருக்கிறான். நீண்ட காலம் கழித்துப் பிறந்த எனது மூன்றாவது மகன் அவன்.

ஒன்றும் முடியவில்லை! எல்லாமும் தொடர்கிறது!

வீரகேசரி

28.12.1997

ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள்

பாலகுமாரனுக்கு சிவானந்தனை நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது. சில மணி நேரப் பழக்கத்தில் நீண்ட நெடுங்காலம் ஓட்டிப் பழகியவன் போல அவன் நடந்து கொண்ட விதம் இவன் மனதில் இதமாகப் பதிந்து போய் விட்டது. கொழும்பு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் வவுனியா வரும் ரயில் வண்டிக்காகக் காத்திருந்த போதும் பின்னால் ரயிலில் வவுனியா வரை வந்தபோதும் இருவரும் நிறையப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் தத்தமது கருத்துக்களை நீண்ட நாட்கள் பழகியவர்களைப் போல் ஒளிவு மறைவின்றிப் பரிமாறிக் கொண்ட வகையில் நல்ல நண்பர்களாகிப் போயினர்.

வவுனியா இராணுவ முகாமில் இராணுவத்தினரின் பரிசோதனைகளை முடித்துக் கொண்டு, தாண்டிக்குளமும் தாண்டி, இருவரும் ஒருவாறு ஆலங்கேணி வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு வந்து சேர்ந்தபோதுதான் கிளாலிப் படகு அன்று ஓடப் போவதில்லை என்ற தகவல் அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது. காரணம் காற்று குறாவளிபோல சுழன்றடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆடிக் காற்றில் அம்மியும் பறக்குமாம்! நிச்சயமாய் இந்தக் காற்றுக்கு பயணிகள் படகைக் கவிழ்த்து விடும் வல்லமை இருக்கும் தான்.

யாழ்ப்பாணம் வருவதற்காகக் காத்திருந்த ஆயிரக் கணக்கான பயணிகளுடன் பயணிகளாக பாலகுமாரனும் சிவானந்தனும் இணைந்து கொண்டனர். தொடர்ந்தும் பத்து நாட்கள் அங்கே தங்க வேண்டிய

கட்டாயத்தை இயற்கை அவர்களுக்கு வழங்கியிருந்தது. அப்போதும் அவர்கள் நிறையவே பேசிக் கொண்டார்கள். மணல் வெளியில் பயணப் பைகளைத் தலைக்கு அணையாக வைத்துக் கொண்டு படுக்கும் சமயங்களில் கூட, நித்திரையாகும் வரைக்கும் நிறையப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அதனால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மிக நன்றாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

சிவானந்தன் யாழ்ப்பாண வங்கியொன்றில் காசாளராகப் பணிபுரிகின்றான். கொழும்பில் இருக்கும் தன் அக்காவைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்புகிறான். பாலகுமாரன் தன் அரச உத்தியோகம் சம்பந்தமான நேர்முகத் தேர்வில் பங்குபற்றிய பின் ஊர் திரும்புகிறான். பேச்சு வாக்கில் சிவானந்தனுக்கு இன்னும் திருமணமாகாத விவரத்தையும் அவன் தன் திருமணத்திற்காகத் தயார் நிலையில் இருக்கும் விடயத்தினையும் பாலகுமாரன் அறிந்து கொண்டான்.

பாலகுமரனுக்கு தன் ஒரே தங்கையான பாலயோகினியின் நினைவு வந்தது. அவள் அழகுக்கும், அறிவுக்கும் இவனே பொருத்தமான துணையாவான் என்னும் நினைவில் சிவானந்தனை மேலும் தூண்டித் துருவி விசாரிக்கத் தொடங்கினான். எல்லாம் திருப்திகரமாக இருக்கவே தனக்கு ஒரு தங்கை இருப்பதையும், அவளுக்குப் பொருத்தமானதோர் மணமகனைத் தான் தேடிக் கொண்டிருப்பதையும் இவன் அவனுக்குச் சொன்னான்.

சிவானந்தன் உடனடியாகவே தன் வீட்டு முகவரியை எழுதி பாலகுமாரனிடம் கொடுத்து விட்டான். தனக்குத் தாய், தந்தையர் இருந்தாலும் வீட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பாளரான தன் அண்ணனோடுதான் திருமணப் பேச்சை நடத்த வேண்டியிருக்கும் என்றும் சொன்னான். அண்ணன் பேச்சை வீட்டில் யாருமே தட்டி நடக்க மாட்டார்களாம்...

பாலகுமாரன் அப்போதிருந்தே தன் தங்கையையும் சிவானந்தனையும் இணைத்து திருமணக் கனவு காணத் தொடங்கி விட்டான். பேச்சைக் குறைத்துக் கொண்டு... பலகோணங்களிலும் வைத்து அவனைப் பார்த்து திருப்திப்பட்டுக் கொண்டான். சிவானந்தனின் இனிய சுபாவம் இவன் மனதைக் கவர்ந்து கொண்டது.

இராமரும் - சீதையும் போல, சிவனும் - பார்வதியும் போல, சிவாவும் - யோகினியும் மிகப் பொருத்தமான ஜோடியாகிப் போவார்கள் என்பதில் எள்ளளவேனும் அவனுக்கு ஐயம் இருக்கவில்லை. மீண்டும் சந்திக்கும் நாளைக் குறித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் முத்திரைச் சந்தையடி பஸ் நிலையத்தில் வைத்து இருவரும் கை குலுக்கி விடை பெற்றுக் கொண்டனர். வழக்கத்தில் முதுகை முறிய வைக்கும் அந்தக் கிளாலிப் படகுப் பயணக் களைப்பு இந்தத்தடவை இருவருக்குமே இல்லை.

கந்தரோடையில் உள்ள சிவானந்தனின் வீட்டைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து விட்டான் பாலகுமாரன். இவன் வரவை எதிர்பார்த்து சிவானந்தனும் அங்கு நின்றிருந்தான். பெற்றோருக்கும், தமையனுக்கும் இவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். பாலகுமாரன் மெல்லப் பேச்செடுத்தான். நாட்டு நிலவரம், வீட்டு நிலவரம் என்று பொதுவாகப் பேசத் தொடங்கி..... அவரைத் தெரியுமோ.... இவரைத் தெரியுமோ... என்று கேட்டு தான் யார் என்பதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தி... முடிவில் தாம் இரு பகுதியினரும் ஒரு வகையில் உறவினர்கள் கூட என்பதை தெளிவு படுத்தி விட்டான். இதிலெல்லாம் பாலகுமாரன் படு சமர்த்தன்... தன் வாய்ப் பேச்சினால் அனைவரையும் வசீகரித்து விடுவான்.

சிவானந்தனின் பெற்றோர் ஆர்வமாக எல்லாம் கேட்டுக் கொண்ட போதும் அவன் அண்ணன் மட்டும் எதற்கும் பிடி கொடுக்காமல் இருந்தது இவன் மனதில் நெருஞ்சி முள்ளாய் உறுத்தியது.

"பிள்ளையார்ப்பா..... உனக்கு நூறு சிதறு தேங்காய் உடைகிறனப்பா..... இந்த அண்ணன் மனதுக்குள் புகுந்து விளையாடப்பா" என்று பிள்ளையாரிடம் வேண்டுகல் செய்து கொண்டான் பாலகுமாரன். பிள்ளையார் கோயில் வாசலுக்கு அவன் போவதே அரிதிலும் அரிது! தன் தங்கை மேல் கொண்ட பாசம் அவனை அப்படி வேண்டிக் கொள்ள வைத்து விட்டது. அதற்குள் நூறு தேங்காய்களுக்கு எங்கே போவது என்ற கவலையும் அவனுக்கு வந்து தொலைத்தது!

ஓரளவு தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு மெல்ல விஷயத்திற்கு வந்தான் பாலகுமாரன். தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த தங்கையின் சாதகக் குறிப்பை சிவானந்தனின் தந்தையாரிடம் கொடுக்க எழுந்தான்.

"எங்கடை வீட்டிலை பெரிய தம்பிதான் எல்லாத்துக்கும் பொறுப்பான ஆள்..... அவரிட்டையே குடுங்கோ தம்பி" என்றார் அவர். தன் ஆறடி உடம்பில் அரை அடியைக் குறுக்கி வைத்துக் கொண்டு... மிகவும் பயபக்தியுடன் கூடிய மரியாதையோடு.... அந்த அண்ணனிடம் இந்த அண்ணன் தன் தங்கையின் சாதகக் குறிப்பை ஒப்படைத்தான்.

அடுத்து வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று இரு பகுதியினரும் சந்தித்துக் கொள்வதென்று முடிவானது. சிவானந்தனின் சாதகக் குறிப்பை பாலகுமாரனிடம் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தனர் அவன் குடும்பத்தினர். முதலில் சாதகப் பொருத்தம் சரியாக அமைய வேண்டுமே என்ற கவலையுடன் அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றான் பாலகுமாரன்.!

சாதகம் பொருந்தி விட்டது! ஞாயிற்றுக்கிழமை எப்போது வரும் எனக்காத்திருந்து... தன் மனைவியுடன் சிவானந்தன் வீடு போனான் பாலகுமாரன். சாதகக்குறிப்பு மிக நன்றாகப் பொருந்தி விட்டிருந்த

காரணத்தால் இரு பகுதியினருமே கலகலப்பாகப் பேசத் தொடங்கி விட்டனர். சிவானந்தனின் அண்ணன் மட்டும் எந்தப்பேச்சிலும் கலந்து கொள்ளவில்லை. தன் கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு இறுகிப் போன முகத்துடன் அவர் இருந்தார்.

“ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து என்றை தங்கச்சியை நீங்கள் வந்து பாருங்கோ. உங்களுக்குப் பிடிச்சுக் கொண்டால் மேற்கொண்டு காரியத்திலை இறங்கலாம்” என்றான் பக்குவமாய் பாலகுமாரன். அப்படிச் சொல்லும் போதே “அவளை யாருக்காவது பிடிக்காமலும் போகுமோ?” என்று அவன் மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

இப்போதுதான் சிவானந்தனின் அண்ணன் என்பவர் தன் வாயைத் திறந்தார்.

“பொம்பிளை பார்க்கிறதும் - பார்க்காததும்... பிடிக்கிறதும் - பிடிக்காததும்.... இதெல்லாம் கடைசிக் கட்டத்திலை கவனிக்க வேண்டியதுகள். இப்ப நாங்கள் முக்கியமானதொரு விஷயத்துக்கு வருவம். நீங்கள் உங்கட சகோதரிக்கு சீதனம் எண்ட வகையிலை எவ்வளவு கொடுப்பீங்கள்?”

பாலகுமரனின் முகம் பார்த்து நேருக்கு நேராக அறுத்துறுத்து அவர் கேட்ட கேள்வி அவனைக் கொஞ்சம் நிலை தடுமாற வைத்து விட்டது.

“அவளுக்குத்தான் நாங்கள் இருக்கிற வீடு வளவு. என்றை பங்கையும் நான் அவளுக்கே தான் எழுதிக் குடுக்கப் போறன். மற்றது வயல் காணியும் ஒண்டிருக்கு.... நகையும் இருக்கு....” வர வர பாலகுமாரனின் குரலின் சுருதி குறைந்து கொண்டே வந்தது. ஏனெனில் அவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும் கொடுப்பதற்காக அவனிடம் இல்லை.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும், ரொக்கமாக, கையிலை காசாக உங்களாலை எவ்வளவு கொடுக்க முடியும்?”

பாலகுமாரன் பயந்தது நடந்தே விட்டது. சிவானந்தனின் அண்ணன் அவனைப் பார்த்து கேட்கக் கூடாத அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டே விட்டார்.

“காச..... காச.....” என்று நிலத்தில் அதைத் தேடுவது போல் தேடிவிட்டு, தன் மனைவியின் முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் அவன்.

“சீதனத்துக்காக நீங்கள் எவ்வளவு தர வேண்டியிருக்கும் என நான் சொல்லுறன் கேளுங்கோ” எனத் தன் தொண்டையைச் செருமித் தயார் செய்து கொண்டே அவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“நாங்கள் தம்பியைப் படிப்பிச்ச செலவு ஒரு லட்சம். அவன்ரை உழைப்பு இனி இல்லாமல் போகும் எண்டதாலை அம்மா, அப்பாவுக்கு இரண்டு லட்சம். கலியாணச் செலவுக்களுக்காக ஒண்டு... பின்னாலை அவையள் தங்கடை

வாழ்க்கையை வசதியாக அமைச்சக் கொள்ள மூண்டு... அதுக்கும் பின்னாலை பிள்ளைகள் பிறந்தாலும், வேறை வைத்தியச் செலவுகளுக்கும் மூண்டு... எல்லாமாகப் பத்து லட்சம் மட்டும் நீங்கள் பணமாகத் தந்தால் போதும்! மற்றும்படி வீடு, வளவு, நகை நட்டெல்லாம் நீங்கள் உங்கடை சகோதரிக்குத்தான் குடுக்கப் போறீங்கள்” சலனமற்ற குரலில் சொல்லி முடித்து விட்டு, தன் கடமை முடிந்தது என்பது போல அமைதியாகிப் போனார் அவர்.

ஆழம் தெரியாமல் காலை வைத்து விட்ட தன் மடத்தனத்தை நொந்து கொண்டான் பாலகுமாரன். சில நிமிடத்துளிகள் மௌனமாய் அமர்ந்திருந்தவன்.... மெல்லத் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து கொண்டான். அவரது சீதனக் கோரிக்கைகள் அவனைக் கிறுகிறுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்படி இப்படிப் புரட்டி எடுத்து கலியாணச் செலவுக்கு மட்டும் என்றால் ஒரு லட்சம் ரூபாயளவில் அவனால் கொடுக்க முடியும். மிகுதி ஒன்பதிற்கும் அவன் எங்கே போவான்? அவன் வேறு இப்போது மூன்று பெண் குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகி விட்டான்.

அப்பாவும், தம்பியும் ஷெல் குண்டுக்கு இரையாகாமல் போயிருந்தால் பாலயோகினியின் பொறுப்பும் அவனிடம் வந்திருக்காது....

அவன் எழுந்த கோலம் கண்ட சிவானந்தன், தானும் எழுந்து கொண்டான். பாலகுமாரன் அருகே வந்து அவன் தோள் பற்றி மீண்டும் அவனை இருக்கையில் அமர வைத்தான். இதுவரை அமைதியாக இருந்த நிலை கலைத்து அவன் இப்போது பேசத் தொடங்கினான்!

“நீங்கள் இருங்கோ பாலகுமார். அண்ணன் கேட்கிற மாதிரி சீதனம் எதுவும் எனக்குத் தேவையில்லை. எனக்குத் தேவையானது நல்லதொரு வாழ்க்கைத்துணை மட்டும் தான். உங்கடை சகோதரியைப் பற்றி இந்த ஒரு கிழமைக்குள்ளையும் நான் வடிவாய் விசாரிச்ச அறிஞ்சிட்டன். நீங்கள் போய் மேற்கொண்டு கலியாண ஆயத்தங்களைச் செய்யலாம். அதிலும் ஆடம்பரங்கள் எதுவும் வேண்டாம். எங்கடை தமிழ்ச்சனங்கள் எல்லாம் அகதிகளாகி அந்தரிச்சத்திரியிற நேரம் இது. எல்லாம் அடக்கமாக இருக்கட்டும்.” அழுத்தம் திருத்தமாய் இதைச் சிவானந்தன் சொல்லி முடித்த போது அங்கே அசாதாரணமானதோர் அமைதி நிலவியது!!

சஞ்சீவி

25.05.1998

அறுவடை

தர்மலிங்கம் வாத்தியாரை கடைசியில் இந்த நிலையில் தான் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் என்று சித்திரா ஒரு நாளும் நினைத்திருக்கவில்லை. மனித வாழ்வில் முதுமை என்பது ஒருவரது இயல்பையும், தோற்றத்தையும் மாற்றிவிடும் தன்மையுள்ளதுதான்... ஆயினும் இளமையின் சுவடு என்பது எள்ளளவேனும் இல்லாமல் இப்படி அடியோடு மாறிவிட ஒருவரால் முடியுமா...? வாத்தியாரை கவலையுடன் பார்த்தாள் அவள். உப்புக் கூடைக்குள் ஒழுக்கு விழுந்தாற்போல உருகிப் போயிருந்தார் அவர். ஒரு காலத்தில் ஆளுமையின் சிகரமாகத் திகழ்ந்தவர் இவர்தானா என்றவளால் நம்ப முடியாமலிருந்தது. ஆதரவுக்கு யாருமற்றவர்கள் வந்து சேரும் அந்த முதியோர் விடுதியில் அவரும் வந்து சேர்ந்த காரணம்தான் எதுவென்று அவளுக்குப் புரிய வில்லை. இவருக்கொரு மகன் இருந்தானே..?

".....சேர் என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமோ சேர்....." ஆவலுடன் வாத்தியாரிடம் கேட்டாள் சித்ரா. அவர் தன் கண்களை அகலத் திறந்து அவளைப் பார்க்க முயற்சி செய்தார். பின் "ஆரது...?" என்று கேட்டவர் தடுமாறிய வகையில் அவர் தன் பார்வையை இழந்து கொண்டிருக்கிறார் என்னும் உண்மை அவளுக்குப் புலனானது. "கண்கெட்ட வாத்தி" என்று படிப்பிக்கும் காலங்களில் அடிக்கடி திட்டு வாங்கியது ஒன்றும் தர்மலிங்கம் வாத்தியாரை அன்று பாதித்ததாக இல்லை. ஆனால் இன்று....

“நான் சித்ரா சேர்... நாகநாதன் சித்ரா... உங்கடை மாணவி சேர்.....” சொல்லும் போதே சித்ரா தன் நா தளர்ந்து போனாள். முதன் முதலாய் அரிவரி வகுப்பில் சேர்ந்து தான் வித்தியாசாலை சென்ற காலம் அவள் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போது அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்த தன்னைத் தூக்கி அரவணைத்து ஆதரவு செய்த வாத்தியார்....

“என்ரை மருமகள் பெட்டைதான் இவள்... எப்பிடி இருக்கிறாள்?” என்று எந்த வகையான உறவுமில்லாமலே தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு பாடசாலையெங்கும் சுற்றி வந்த வாத்தியார்....

ஆறடி உயரத்தில் அரேபியக் குதிரை போல் ... இரும்பையொத்த உடலமைப்பு அவருக்கப்போது. கம்பீரமான இளைஞனாக உடற்கல்வி ஆசிரியப் பதவியேற்று அவள் பாடசாலை சேர்ந்த ஆண்டில்தான் அவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார். ஆங்கிலம், பொது அறிவு, என்பவை அவர் கற்பிக்கும் ஏனைய பாடங்கள். அவர் நின்று கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அவரது முழங்கால்களின் கீழே நின்றுதான் சித்ரா அப்போது பதில் சொல்வாள்... அவரது முகம் பார்த்து கதை பேசி முடிப்பதற்குள் இவள் கழுத்தில் வலி கண்டிருக்கும். அதைப் பின் உணர்ந்தவராய் முதலில் அவளைத் தூக்கி தன் மேசையில் இருத்தி விட்டுத்தான் கதை கேட்பார் அவர்.

“காலையில் என்ன சாப்பிட்டாய்... இந்தச் சட்டை ஆர்வாங்கித் தந்தது... உனக்கு அப்பாவை விருப்பமோ இல்லை அம்மாவை விருப்பமோ...” இப்படித்தான் அவர் ஏதாவது கேட்பார். அவளோடு பேச வேண்டும் என்னும் காரியம் தவிர அதில் வேறு காரணம் எதுவும் இருக்காது.

முதலாம் வகுப்பு வரையும் சித்ராவோடு இப்படி ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருந்தவர். அவள் இரண்டாம் வகுப்புக்கு வந்த சமயம் அவளைக் கொஞ்சம் எட்டி வைத்தே கதை பேசினார். ஆயினும் அனைத்துச் சந்தர்ப்பங்களிலும் “என்ரை மருமகள் பெட்டை” என்றவர் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதை மட்டும் குறைத்துக் கொண்டதேயில்லை. அவருக்கு உற்சாகம் பொங்கிவரும் நேரங்களில் அவளது இரு தோள்களிலும் பிடித்து உயரத்தூக்கி, பின் “தொப்” என்று நிலத்தில் போட்டு விட்டுப் போகவும் தவறுவதில்லை.

திருமணமாகாத காரணத்தாலோ என்னவோ பாடசாலையில் வெகு துடிப்பாகவும், ஆர்வத்துடனும் தன் பணிகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

சித்ரா மூன்றாம் வகுப்புக்கு வந்த போது தர்மலிங்கம் வாத்தியார்தான் அங்கு வகுப்பாசிரியராக இருந்தார். வகுப்பில் அவர் எடுத்த பாடம் ஆங்கிலம். படிப்பிக்கும் சமயங்களில் மிகவும் கண்டிப்பாக இருப்பார். முதன்

முதலாக ஏ. பி. ஸி.டி. என்றவர் சொல்லித் தந்ததை எல்லோரும் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது... சித்ரா வேறொங்கோ கவனமாயிருந்தாள். அப்போது அவள் மீது வந்து விழுந்தது ஒரு பிரம்படி. துடித்துப் போய் நிமிர்ந்தவளை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தார் அவர்.

“இனியும் நீ எனக்குச் செல்லமில்லை... உந்தப் பகல்கனவு காணுற வேலையெல்லாம் என்றை வகுப்பிலை சரிவராது” என்று கண்டிப்பும், கறாருமாய் எச்சரித்தார்.

“சண்டே, மண்டே....” என்றவர் கிழமை நாள்களை ஆங்கிலத்தில் சொல்லித்தந்த பின், ஒவ்வொருவராக எழுந்து சொல்லும்படி பணிப்பார். மிகவும் பின் தங்கிய நிலையிலுள்ள அந்தக் கிராமியப் பாடசாலையில் ஆங்கிலம் கற்பதும், கற்பித்தலும் என்பது கல்லில் நார் உரிக்கும் கடினமான காரியமே. அநேகம் பிள்ளைகளின் வாய் உச்சரிப்பும் சண்டை, மண்டை என்பது போலத்தான் இருக்கும்.

“ஓமடா.... உங்களுக்கு சண்டைபிடிச்ச மண்டை உடைஞ்சு போச்சு என்ன?” என்று கேட்டுச் சிரிப்பார் அவர். சிம்மக்குரலில் அவர் சிரிக்கும் சிரிப்பு பாடசாலை முழுவதையுமே எதிரொலிக்கும். அதை ஒரு நகைச்சுவை என எண்ணி வகுப்பிலுள்ளவர்கள் தாமும் சிரித்து விட்டால் போதும்... அவருக்கு கோபம் தலைக்கேறிவிடும். ஆனென்றும், பெண்ணென்றும் பாராமல் பிள்ளைகளை விளாசித் தள்ளி விடுவார் வாத்தியார்.

அவருக்கு எதற்குக் கோபம் வரும், எதற்கு வராது என்று யாராலும் திட்டவட்டமாய் ஒரு முடிவும் செய்து விட முடியாது. எதற்குச் சிரிப்பார், எதற்குக் கொதிப்பார் என்றும் தீர்மானமாய் எதுவும் சொல்லிவிட முடியாது. பாடசாலையில் அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் இரு மாணவர்களைப் பிடித்து வைத்து முகத்தையும் முகத்தையும் சேர்த்து அழுத்தித் தேய்த்து விடுவார். கோழிச் சேவல்களுக்குக் கோபமுட்டுவது போலவே..... உடற்பயிற்சி நேரத்திலும் தனது கர்ஜனைக் குரலில் “லெப்ட், ரைட் - லெப்ட்” என்று சொல்லிப் பிள்ளைகளை அணிநடை செய்விப்பார். காலைத் தவறுதலாக மாற்றிப் போடும் பிள்ளைகளின் கால்களில் தனது கைக்குக் கிடைக்கும் எந்தப் பொருளையும் தயங்காமல் தூக்கி வீசுவார்.

“உங்களுக்கு இங்கிலீசு விளங்காதோ... இனிப் பழைய காலம் போல ஒரு காலிலை சீலைத் துண்டையும், மற்றக் காலிலை ஓலைத்துண்டையும் கட்டி, ஓலைக்கால்... சீலைக்கால், ஓலைக்கால்.... சீலைக்கால் எண்டு தான் சொல்ல வேணுமோ? சனியள்.... சனியள்.. என்று கத்துவார்.

வாத்தியாரின் தண்டனை முறைகள் மிகவும் பிரபலமானவை என்பதால் பாடசாலை முழுவதற்குமான “தண்டிக்கும்” ஆசிரியராகவும் அதிபர் அவரை நியமித்திருந்தார். காலையில் “உலகெலாமுணர்ந்தோசைக்கரியவன்....”

என்ற வகையில் பாடும் தேவார திருவாசக புராணக் கொலைகள் புரிந்த பிரார்த்தனை நேரம் முடிந்த கையோடு அவரது "நீதிமன்ற விசாரணைகள்" ஆரம்பமாகும். பலவகைப்பட்ட விசாரணைகளோடு முதல் நாள் பாடசாலைக்கு வருகை தந்திராத மாணவர்களும் அங்கு விசாரிக்கப்படுவார்கள். அவர்களால் சொல்லப்படும் காரணங்களோடு பெற்றோரிடமிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கடிதங்களும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்படும். சரியான காரணங்களின்றியோ அல்லது பெற்றோரின் கடிதமின்றியோ வந்திருந்தால் வருபவருக்குக் கிடைப்பது முறையான பூசையாகத்தான் இருக்கும். அடிதாங்க முடியாமல் ஆ... வென்றலறும் பிள்ளைகளைப் பார்த்து "ஆ..... ஊ..... அநியாயம்" உ என்று சொல்லிச் சொல்லி அடிப்பார்.

பெரியவர்கள் போலவே அப்போது மாணவர்களும் அவரைக் "கண்கெட்ட வாத்தி" என்று ஏசிக் கொண்டு போவார்கள்.

அவருக்குக் கோபம் வரும் சமயங்களில் கண்கள் இரண்டும் கோவைப்பழங்கள் போல் சிவந்து விடும். அவரது எந்தக் கோபத்திலும் "மேரி" என்னும் ஒரு பெயரை மாத்திரம் யாரும் உச்சரித்தால் போதும்.... உடனடியாகவே அவர் ஒரு குளிர் தென்றலாக மாறிவிடுவார்.

மேரி அந்தப் பாடசாலையின் உயர் வகுப்பு ஆங்கில ஆசிரியை, திருமணமானவர். தனது மூன்று பிள்ளைகளுடனும், கணவருடனும் பாடசாலையின் அருகிலுள்ள தன் வீட்டில் வசித்து வருபவர்... இளமையானவர், அழகாகவும் இருப்பார். ஆயினும் வாத்தியாரை விடவும் பதினைந்து இருபது வயதளவில் மூத்தவர். எந்த விதமான நியாய அநியாயங்களும் பார்க்காமல் மேரி ரீச்சரும், வாத்தியாரும் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கியிருந்தனர்.

ஒரு நாள் மிக மோசமாகத் தாக்கப்பட்டு இவரால் காயப்பட்டுப் போயிருந்த ஒரு மாணவனின் தந்தையானவர் பாடசாலைக்கு வந்திருந்தார். கையில் கத்தியுடன் அவர் நின்ற கோலமானது அதிபரின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது. அவர் ஒரு சீவல் தொழிலாளி. அதனால் தன் பாணியில், காயப்பட்ட மகனை அதிபரிடம் காட்டி, நியாயம் கேட்டார் அத்தந்தை. அவரை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி வைத்த அதிபர், தர்மலிங்க வாத்தியாரை தன் அறைக்கு அழைத்து எச்சரிக்கை செய்தார். காயம் வரக் கூடியதாக பிள்ளைகளை அடிப்பது தவறென்று சுட்டிக் காட்டினார்.

வாத்தியாருக்கோ எக்கச் சக்கமான கோபம். விழிகள் இரண்டும் இரத்தமாய்ச் சிவந்து போயின. வழக்கமான தனது தண்டனைக் கருவியான தடித்த பிரம்புத் தடியுடன் வகுப்புக்குத் திரும்பினார். அவர் இல்லாத சமயம் வகுப்பு குழப்ப நிலையில் இருந்தது. அவரது வருகையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பிள்ளைகள் எல்லோரும் தத்தமது இடத்தில் அமைதியாக இருந்து கொண்டனர். கோபத்தில் அவர் வந்த வேகத்தில், அப்பாவியாய் அமர்ந்திருந்த சித்ராவின் முதுகில் தன் பிரம்பால் "பளீர்" என்று ஓர் அடி விட்டார்.

அந்த நேரத்தில் அவள் அணிந்திருந்த தடித்ததோர் துணியிலான சட்டையையும் தாண்டி அந்த அடி பலமாக விழுந்து அவள் முதுகு வெடித்துப் போய் விட்டிருந்தது.

வலியை ஒருவாறு சகித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினாள் சித்ரா. போட்டிருந்த சட்டையைக் கழற்ற முயன்ற போது அது முடியாமல் போனது. காயத்தில் ஒட்டிக்காய்ந்து போயிருந்தது சட்டை. அம்மா துடித்துப் போனாள்... “எந்தக் கண் கெட்டவன் இந்த அடி அடித்தான்” எனக் கேட்டுக் கேட்டு கொதித்துப் போனாள். தர்மலிங்கத்தாருக்கு தான் ஒரு கடிதம் எழுதித் தருவதாகவும், அதைக் கொண்டு போய் அவரிடம் கொடுக்கும் படியும் சித்ராவை அம்மா வற்புறுத்தினாள். அதற்கும் அடி விழுமோ எனப்பயந்த சித்ரா முடியாதென்று ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டாள். அதற்காக அம்மா வாத்தியாரை சும்மாவிடத் தயாராய் இல்லை. எப்படியோ யார் மூலமாகவோ தனது கடிதத்தினை அவருக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டாள். அக்கடிதத்தில் தர்மலிங்க வாத்தியார் இனிமேல் தன் பிள்ளையான சித்ரா மேல் மறந்தும் கை வைக்கக் கூடாதென்று எச்சரித்து எழுதி விட்டிருந்தாள்.

வாத்தியார் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து விட்டு, சித்ராவைப் பார்த்த பார்வையில் அவளுக்கு குளிர் காய்ச்சலே வந்து விட்டது. நெடுநாட்கள் அதன் பின்னால் பாடசாலை போக முடியாமல் காய்ச்சல் அவளை முடக்கி வைத்து விட்டது. சித்ரா மீண்டும் பாடசாலை போகத் தொடங்கிய போது தர்மலிங்க வாத்தியார் அவளைப் பார்ப்பதையே தவிர்த்துக் கொண்டார். வகுப்பில் அவளுக்குப் படிப்பிப்பதையோ அவளுடன் பேசுவதையோ கூட அவர் நிறுத்திக் கொண்டார். பிள்ளைகளிடம் வரிசையாகக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு வருபவர் இவள் முறை வந்ததும் அவளை விட்டு அடுத்த பிள்ளைக்குத் தாவி விடுவார்.

சித்ராவுக்கு இதில் தான் செய்த குற்றம் என்ன என்பது விளங்கவேயில்லை. அம்மாவிடம் அவள் இது பற்றி முறைப்பட்டபோது அவள் வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகப் பதில் சொல்லிவிட்டாள். “எனக்கு உன்னைத் தான் வேணும்... படிப்பையல்ல”

சித்ரா நான்காம் வகுப்புக்கு செல்லும்வரை வாத்தியாரின் பழிவாங்கல் தொடர்ந்தது. நான்காம் வகுப்பில் வைத்து எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டவர் போல, “என்றை மருமகள் பெட்டை” என்று மீண்டும் உறவாடத் தொடங்கி விட்டார். அப்போதுதான் பல சமயங்களில் ஆங்கில ஆசிரியை மேரிக்கும் அவருக்குமிடையில் அவள் ஒரு காதல் தூதாக பயன்பட்டிருக்கிறாள். இன்னதென்று விளங்காமல் அவர் சொல்லுவதை மேரியிடம் சென்று சொல்வதும், பின்னர் மேரி சொல்லிவிடுவதை அவரிடம் வந்து சொல்வதுவும் சித்ராவின் தூதுத் தொழிலாகிப் போனது.

பின் வந்த நாள்களில் பாடசாலையின் அருகிருக்கும் மேரியின் வீட்டிலேயே வாத்தியார் தங்கிக் கொண்டார். அந்த ஊரில் அது ஒன்று தான் மாடி வீடாக இருந்தது. மேல் வீட்டில் வாத்தியாரும், மேரியும் குடித்தனம் நடத்திக் கொண்டிருக்க, கீழ் வீட்டில் மேரியின் கணவர் தன் பிள்ளைகளுடன் இருந்து கொண்டார். சித்ரா ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது வாத்தியார் பாடசாலையில் அனைவருக்கும் இனிப்பு வழங்கி தனக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்து விட்ட ஆனந்தத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்!

சித்ரா ஐந்தாம் வகுப்புடன் அந்த ஊர்ப்பாடசாலையில் தன் படிப்பை முடித்துக் கொண்டாள். மேலே படிப்பதற்காக அயலூரிலுள்ள மகளிர் பாடசாலை ஒன்றில் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டாள். ஊரில் யாருக்குமே தர்மலிங்க வாத்தியார் மேல் நல்லபிப்பிராயம் எதுவும் கிடையாது என்பதை போகப் போக அவளால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவரது சண்டித்தனமான போக்குக் காரணமாய் யாரும் அவர் பற்றிய அபிப்பிராயத்தினை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டது கிடையாது.

பாலியல் உறவுகள் பற்றியதான எவ்வகையானதோர் அந்தரங்க - அச்ச உணர்வுகளற்ற - இக்காலம் போன்றதல்ல அக்காலம்..... ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியும், அறுபதுகளின் முற்பகுதியுமான அக்காலத்தில் ஒரு சின்னஞ் சிறு குக்கிராமத்தில், அவர்களின் அந்த வித்தியாசமான வாழ்க்கைமுறை என்பது, உலக மகா அதிசயங்களுள் ஒன்றாகவே அனைவராலும் கவனிக்கப்பட்டு வந்தது.

சித்ரா தனது கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு கொழும்பு சென்று விட்டாள். அங்கே தன் விருப்பம் போல் பத்திரிகையாளராக பிரபல பத்திரிகை நிறுவனம் ஒன்றில் இணைந்து கொண்டாள். தான் சிறு வயதிலிருந்து மிகவும் விரும்பிப் படிக்கும் அந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகைக்காக அவள் ஆர்வமுடன் பணி செய்யத் தொடங்கி விட்டாள்.

அச்சமயத்தில் அவள் ஒரு தடவை ஊர் வந்திருந்த போது, அவளது அக்காவின் இளைய மகன் ராகவன் வந்து அவளிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டான்..

“அன்ரி நீங்கள் சின்னனிலை என்னைப்போலை சரியான குழப்படியோ?” என்று. சித்ரா அவனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. அக்கேள்விக்குப் பதில் பெறும் வகையில் அவன் ஒரு விடாக்கண்டனாகவே மாறி தொடர்ச்சியாகத் தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். சித்ராவுக்கு அது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகவே தோன்றியது.

இறுதியில் அவனது அக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவளுக்கேற்பட்டது. “இல்லையடா தம்பி... அன்ரி ஒரு நாளுமே குழப்படி செய்யிறதில்லை!” என்றாள் அவள்.

“அப்ப ஏன் உங்களுக்கு முந்தி தர்மலிங்கம் சேர் அடிச்சவர்?”

“தர்மலிங்கம் சேர் எனக்கு அடிச்ச கதை உனக்கெப்பிடித் தெரியும்?”

“அவர்தான் சொன்னவர்”

“என்ன சொன்னவர்?”

“எனக்கு முதுகிலை தடியாலை இறுக்கி அடிச்சப் போட்டு, உன்ரை அன்றியைப் போய்க்கேள் என்றை அடி எப்பிடி எண்டு சொல்லுவா... எண்டு சொன்னவர்!”

சித்ராவின் மனத்திரையில் அந்தப் பழைய சம்பவமானது மீண்டும் நிழற்படமாக ஓடியது. “ஓ ... வாத்தியார் மாறவே இல்லை. காலங்கள் மாறியும் அவர் இன்னும் அதே பழைய வாத்தியார் தான். அந்தப் பாண்டிய மன்னனிடம் தண்டனை பெற்ற சிவபெருமான்கள் இன்னும் எத்தனையெத்தனையோ...?”

நீண்ட காலம் கழித்து இன்று அந்த அரசினர் முதியோர் விடுதியில் வைத்து தர்மலிங்கம் வாத்தியாரைச் சந்திக்கிறாள். தான் பணியாற்றும் பத்திரிகையின் வார இதழிற்கு அந்த விடுதியைப் பற்றியதான் விவரமான கட்டுரை ஒன்றினை அவள் தயார் செய்ய வேண்டும்.

“நான் சித்ரா சேர்.....” அவள் மேலும் மேலும் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டதில் அவர் அவளைப் புரிந்து கொண்டார்.

“சேர் மேரி ரீச்சர் எங்கை?”

“ரீச்சர் தன்னுடைய பிள்ளையளோடை லண்டனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திட்டா!”

“உங்கடை மகன் கோபி....”

“அவன் வந்த மாதிரிப் போய்ச் சேர்ந்திட்டான்!”

“எங்கை சேர்?”

அதற்குப் பதிலாக அவர் தனது இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கிக் காட்டினார்! வாத்தியாரின் ஒளியிழந்த கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. சித்ரா கவலையுடன் அவரைப் பார்த்தாள். வாத்தியார் பாவம்! அவர் மட்டும் அன்று மேரி ரீச்சரின் வலைக்குள் விழாமல் இருந்திருந்தாரேயானால்..... முறையானதோர் குடும்ப வாழ்க்கையைத் தனக்கென அவர் அமைத்துக் கொண்டிருந்தாரேயானால் ... நிச்சயம் இன்றவர் ஒரு பூரணமான முழு மனிதனாகப் பிரகாசித்திருப்பார். வாத்தியார் பாவம்!

சஞ்சீவி

25.07.1998

கருவாகி உருவாகி

“சுந்தரம் கிளினிக்” என்னும் அந்தத் தனியார் மகப்பேற்று சிகிச்சை நிலையத்தில் நிறைய இளந்தம்பதியினர் வந்து கூடியிருந்தனர். இன்னும் வைத்தியர் அங்கு வருகை தரவில்லை. சிவகாமியும்- சிவராசனும் அங்கு சிகிச்சை பெறுவதற்காக வந்திருக்கின்றனர். விசேடமாய்ப்பணம் கட்டிப் பெற்றுக் கொண்ட அனுமதிச்சீட்டுடன் மற்றவர்களைப் போலவே அவர்களும் வைத்தியரின் வருகைக்காக காத்திருக்கின்றனர்.

சிவராசன் அங்குள்ள ஒவ்வொரு தம்பதியினரின் முகங்களையும் தனித்தனியாக ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். இவர்கள் அனைவருமே தம்மைப் போல குழந்தைப்பேற்ற காரணத்தால் சிகிச்சைக்காக வந்திருப்பவர்கள்தானோ அல்லது வேறுபிரச்சினைகளுக்காகவும் வந்திருப்பவர்களோ என்னும் ஆராய்ச்சிதான் அவனுக்கு. அதையெல்லாம் அவர்கள் முகத்திலிருந்தே கண்டு பிடித்து விட முடியும் என்றுதான் அவனுக்குத் தோன்றியது.

இல்லையென்றாலும் கற்பனையிலேயே கதை புனைந்து, தான் எண்ணியது போலவே அதற்கொரு முடிவும் கொடுத்து, தனக்குள் தானே எதையும் சமாளித்து விடுவான்!

சிவகாமி - சிவராசன் திருமணம் நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. இரண்டு ஆண்டுக்காலம் ஆகியும் ஒரு பெண் கருத்தரிக்கவில்லையென்றால் தம்பதியினரிடம் நிச்சயம் ஏதோ கோளாறு உண்டு என்பது

வைத்திய வட்டாரங்களின் கணிப்பீடாகும். அதன் காரணமாய்த்தான் அவர்கள் வைத்திய ஆலோசனை பெறுவதென்று முடிவு செய்தனர். நகரத்தில் பிரபலமான அந்தச் சிகிச்சை நிலையத்திலும் தம்பெயரைப் பதிவு செய்து நாள் குறித்துக் கொண்டனர்.

வைத்தியர் வயதில் முதிர்ந்தவர். அனுபவஸ்த்தர், கை ராசிக்காரர் என்று பெயரெடுத்தவர். அவரிடம் சிகிச்சை பெற்ற பலரும் பயன் அடைந்த செய்திகள் நிறைய உண்டு.

வளர்ந்து வரும் தமிழ்ச் சஞ்சிகை ஒன்று பாடசாலைகளில் கோட்ட மட்டத்தில் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றினை நடத்திப் பரிசு வழங்க இருந்தது. அனைத்துப் பாடசாலைகளுக்கும் அதன் விவரம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

அது ஒரு மகளிர் கல்லூரி. மகளிர் ஒருவரே அங்கு அதிபராக இருந்தார். அதிபருக்கு தன் பாடசாலை என்பது மாவட்டத்திலேயே பெயர் பெற்றதோர் பாடசாலையாக விளங்க வேண்டுமென்பதில் நிறைய அக்கறையுண்டு. அதனால் எதிர்மறையான சூழ்நிலைகள் நிலவும் வேளைகளிலும் கூட தனது மாணவிகளை அனைத்துப் போட்டிகளிலும் பங்குபற்ற வைப்பதற்காக எங்கேயும் அனுப்பிவைத்து விடுவார். குறிப்பிட்ட தமிழ்ச்சஞ்சிகை நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டியிலும் பங்குபற்ற விரும்பும் மாணவிகளின் பெயர்களைப் பதிவு செய்யுமாறு உயர் வகுப்புக்கள் அனைத்துக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பியிருந்தார் அதிபர்.

சிறுகதைப் போட்டிக்கென யாருமே பெயர் கொடுக்க முன் வரவில்லை. அது பற்றிய முன் அனுபவம் எதுவும் இல்லாத காரணத்தினால் தான் எவருமே முன்வர விரும்பவில்லை. பாடசாலை நூலகத்தில் சிறுகதை சம்பந்தமான புத்தகங்கள் எதுவும் இல்லை. மாணவிகளுக்கு ஆங்கில அறிவு குறைவாக உள்ளதென்றும், ஆதலால் ஆங்கில அறிவினை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்றும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளை மட்டுமே நூலகத்துக்கென அதிபர் அனுமதித்திருந்தார். அங்கு தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இல்லை.

கதைப் புத்தகங்கள் வாசிப்பதால் படிப்புப் பாழாகிப் போகும் என்பது மாணவிகளின் பெற்றோரது கருத்தாக இருந்தது. அதனால் அவர்களுக்குத் தெரிந்த புத்தகங்கள் பாடப்புத்தகங்கள் மட்டுமே. சிறுகதையும் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு வடிவமே என தமிழ் ஆசிரியர் பாடம் எடுக்கும் போது சொல்லித் தருவதுண்டு.

அதற்காக.... அதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு... சிறுகதையை எழுதி விடமுடியுமா என்று மாணவிகளுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் யாருமே சிறுகதைப் போட்டிக்குப் பெயர் கொடுக்கத் துணியவில்லை.

குறிப்பிட்ட அந்தச் சஞ்சிகை அனுப்பி வைத்திருந்த தலையங்கம் "பெண்மையின் எழுச்சிக்காக" என்பதாகும். அந்த விடயத்தின் கீழ் கதைக்கான தலைப்பிடுவதும் கதையை எழுதுவதும் அவர்களது பொறுப்பாகும்!

புகழ்பெற்ற அந்த மகப்பேற்று மருத்துவ நிபுணரின் ஆலோசனைக்காலம் முடிந்து நீண்ட நாட்கள் கழிந்து போய் விட்டன. இன்னும் சிவராசன் தம்பதியினர் "நாம் இருவர்" என்றே தனித்திருந்தனர். உடல் ரீதியான குறைபாடுகளென்றேதும் இல்லாமலிருந்தும்.... அவர்கள் நிலையில் மாற்றமேதும் ஏற்படவில்லை.

அதனால் அவர்கள் மீண்டும் அதே வைத்தியரை ஆலோசனை வேண்டி நாடினார்கள்.

இயற்கை முறையில் அவர்களுக்கு கருத்தரிக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லாத பட்சத்தில் செயற்கை முறையில் கருத்தரிக்கும் சிகிச்சை செய்துகொள்ளச் சம்மதிக்கிறீர்களா என அவர்களைப் பார்த்து அவர் கேட்டார்.

சிவராசன் அதை விரும்பவில்லை. இயற்கையாக நடக்க வேண்டிய விடயங்களையெல்லாம் செயற்கை வழியில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லையென்றான். அத்துடன் தமக்குக் குழந்தைகள் இல்லையென்ற காரணத்தினால்தான், தமிழர்களின் சனத்தொகையில் குறைவு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறமுடியாதுள்ளதென்றும், நன்றாகப் பழகிவிட்ட வைத்தியரிடம் வேடிக்கையாய் சொல்லிச் சிரித்தான் அவன். ஊரில் எத்தனையோ பெற்றோரை இழந்த குழந்தைகள் உண்டு என்று மெய்யுணர்வுடன் உருகினான். சிவகாமிக்கும் அவன் கருத்துக்கள் அத்தனையிலும் உடன்பாடுண்டு.

அவ்வூரில் சிறுகதை எழுத்தாளன் என்பது சிவராசன் மட்டும் தான். வேறு யாராவது புனைபெயரில் எழுதினாலும் எழுதக்கூடும். ஆனால் சிவராசன் மட்டும் தான் சொந்தப் பெயரில் அங்கிருந்து எழுதுபவன். அவனது படைப்புக்கள் அற்புதமானவை என்றில்லாது போனாலும் ஓரளவு சமூக நலன் சார்ந்தவையாகும்.

ரஜினியின் சித்தப்பா சிவராசன் என்பது பலருக்குத் தெரியாத விடயம். ரஜனி தனக்கும் மிகுதி மூவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்கட்டான நிலைமைதனை சித்தப்பாவிடம் சொன்னாள். அதனால் ரஜனி, ராதிகா, நிவேதிதா, நிரோஷினி நால்வரையும் நேரில் சந்திக்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலைமை சிவராசனுக்கு ஏற்பட்டது.

சிவராசன் பொறுப்புணர்வுடன் சிறுகதை பற்றியும் , அதை எப்படி எழுதுவது என்பது பற்றியும், அவர்களுக்கு விளங்க வைத்தான். விளக்கத்தின் முடிவில் முதிய தந்தையிடம் தனது இளமை அத்தனையையும் பறிகொடுத்து நின்ற பீஷ்மர் போல்... தனது கதை எழுதும் திறன் அத்தனையையும் அப்பெண்பிள்ளைகளிடம் பறிகொடுத்த உணர்வுக்கு ஆளானான் அவன்.

ஆனால் என்ன பரிதாபம்! அவனது விளக்கமெல்லாம் அவர்களுக்கு சிதம்பர சக்கரமாகவே தெரிந்தன. தம் நால்வருக்கும் தனித்தனியாக நான்கு கதைகள் எழுதித் தந்தால் மட்டும் போதுமென்றும், தாம் அவற்றைப் பார்த்து எழுதிப் போட்டிக்கு அனுப்பி விட முடியும் என்றும்.... கடையில், கத்தரிக்காய் கால் கிலோ என்ன விலை.... என்று கேட்பது போல் சாதாரணமாய் அவனிடம் அவர்கள் கேட்டனர்!

“இன்னொருவன் குழந்தையை என் குழந்தையென்று எப்படிச் சொல்ல முடியாதோ... அது போலவே தான் நான் எழுதித்தரும் கதைகளையும் உங்களுடையது என்று சொல்ல முடியாது” என்று சிவராசன் அவர்களுக்கு உவமையுடன் கூடிய பதிலொன்றைச் சொன்னான்.

அவன் கூற்றுக்கள் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. சிறுகதைக்கான கருவையாவது அவனைத் தந்துதவம்படி அந்தப் பெண்பிள்ளைகள் அவனிடம் வேண்டினார்கள்!

சிவராசனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. உடனடியாக நான்கு கருக்களுக்கு அவன் எங்கே போவான்? சிறுகதைக்கான கரு என்பது இயற்கையாக அவரவர் உள்ளத்திலிருந்தே உருவாக வேண்டியது என்பதை எப்படிச் சொல்லி அவர்களுக்குப் புரிய வைப்பான்? தலைப்பைத் தந்து எழுது என்றால் தன்னால் கூட ஒரு கட்டுரையைத்தான் எழுத முடியும் என்ற உண்மைதனை அவர்கள் முன்னே ஒப்புக் கொள்ள அவன் தயங்கினான்.

“எழுத்தாளன் பிறக்கிறான்... அவன் உருவாக்கப்படுவதில்லை” என்னும் கூற்றினை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாதென்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“பிள்ளையாள்... பெண்மையின் எழுச்சிக்காக என்னும் தொனிப் பொருளின் கீழ் உங்களுக்கு நாலு தலைப்புக்களைத்தான் என்னால் தர முடியும்... நீங்கள் கதையை எழுதிப்பாருங்கோ...” என்றான் சிவராசன்!

அதையாவது கொடுக்காது போனால் தனக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் பெரும் போர் வந்து மூண்டு போகுமோ என்றதொரு மெலிதான அச்சம் அவனுக்கிருந்தது!.

சஞ்சீவி

22.08.1998

கிழக்கு வெளுக்கும்

மழையும் வெயிலும், வெயிலும் மழையும் என்று மாறி மாறி வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தது வானம்.

மழைத்துளியொன்று சூரிய வெளிச்சம் பட்டு பல நிறம் காட்டும் வைரம் போல் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. இலை ஒன்றின் மீது தொங்கிக் கொண்டு ஜாலம் காட்டிக் கொண்டிருந்த அத்துளி நீர் ஒரு கணப்பொழுதில் கீழே உதிர்ந்து விடக்கூடும்.

எல்லாமே நிலையற்றனவாய் அவளுக்குத் தோற்றம் காட்டின.

அவளது நம்பிக்கைகள் எல்லாம் பொடிப்பொடியாகிப் போனது போல.... இந்த உலகமே யாருமற்றதோர் சூனியப்பிரதேசமாகி விட்டதைப்போல.... அவள் தன்னுள்ளே உணர்ந்தாள்.

சூரியகுமாரனை முதன் முதலாக சந்தித்த நாள் வந்து சுதந்திராவின் மனதில் நிழலாடியது. அவனது உயர் குணங்களும், உத்தமச் செயல்களும் ஒவ்வொன்றாக அவளது ஞாபகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன. ஆயினும்....

அவன் இத்தனை பிடிவாதக்காரனாக இருப்பான் என்று முன்னமே தெரிந்திருந்தால் தான் என்ன செய்திருப்பேன் என்றவள் யோசித்தாள்...

வெறும் நட்பு முறையுடன் மட்டும் அவனுடனான பழக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டிருந்திருப்பாள், தனது உள்ளத்தை அவனிடம் பறி கொடுத்து

விட்டிருக்க மாட்டாள். நாளாந்தம் எத்தனையெத்தனை பேருடன் பழகி வரவேண்டியவள் அவள்? அவளது வைத்தியத் துறையில் அவள் சந்திக்கும் நோயாளிகளாய்.... அவளது துறை சார்ந்த சக உத்தியோகத்தர்களாய்... ஊழியர்களாய் எத்தனை வகையினருடன் அவள் உரையாடி வருகிறாள்?

பல்கலைக்கழகத்திலும் கூட அத்தனை பேரிலும் அந்த ஒரே ஒருவன் மீது தானே - சூரியகுமாரன் மேல் தானே - அவளுக்குரியதான அந்த ஈர்ப்புச்சக்தி இருந்தது. அது அவனது ஆளுமை நிறைந்த தோற்றத்தினால் ஏற்பட்டதா? அல்லது அவனது பெருந்தன்மையினால் ஏற்பட்டதா?...

இரண்டும்தான் காரணமாயிற்று.

ஒரு வரைமுறைக்குட்பட்டதான அவனது பழகும் முறைகள் அவள் மனதில் அவனது நினைவுகள் ஆழப்பதியுமாறு பாத்தியிட்டிக் கொடுத்தன. வாழ்வியல் பற்றியதான அவனது தெளிவான சிந்தனைகளும், தியாக, சிந்தையுடன் கூடிய அர்ப்பணிப்புகளும் அவளை மலைக்க வைத்தன.

என்ன பயன்?

எல்லாமே பழங் கனவாய்ப் போய்விடும் போலுள்ளதே... அவளைப் பிரிந்தே தீருவேன் என்று ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறானே...?

“அப்பிடயெண்டால் இது தான் உங்கடை இறுதி முடிவோ?”

சூரியகுமாரனைச் சந்தித்த அந்தக் கடைசி நாளில் அவனிடம் அவள் கேட்டாள். அவன் தனது முடிவினைச் சொல்லி விட்ட பின்னரும்.... அதை ஏற்றுக் கொள்ள மனமின்றி அவள் அப்படிக்கே கேட்டாள்... இல்லையில்லை கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். எத்தனை தடவைகள் தான் அப்படிக்கே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

அவளது பரிதாப நிலை கண்டும் கூட, இனிமேல் அந்தக் கேள்விக்குத் தான் பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பவன் போல் மிக அமைதியாக இருந்தான் சூரியகுமாரன்.

“உங்களுக்காக இத்தனை வருசங்களாய்க் காத்திருந்தேனே...?” சுதந்திரா ஆற்றாமையால் அழுது புலம்பினாள்.

“அதை நான் பெருமையாய்த்தான் நினைக்கிறன்...” சூரியகுமாரன் அவளை ஆற்றும் விதமாய்த்தான் அதைச் சொன்னான்.

“அதுக்காக நீங்கள் எனக்குத் தருகிற பரிசு தான் என்னை விட்டிட்டுப் போறன் எண்டு...” மேலே பேச முடியாமல் குரல் உடைந்தாள் அவள்.

“என்றை இப்போதைய நிலைமையிலை இதைத்தவிர வேறே முடிவு எதையும் என்னாலை எடுக்க முடியேல்லை என்பது தான் உண்மை சுதா...”

அந்த நிலைமையாக அவன் எதைச் சொன்னான்?

அவனுக்கு பெண் சகோதரிகள் நால்வர். அப்பா உயிருடன் இல்லை. அவர் அனுராதபுரத்தில் கடை வைத்திருந்தபோது காதையர்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டவர். இது நடந்தது எழுபத்தியேழில்.. அப்போது சூரியகுமாரனுக்கு பத்தே வயது தான். அவனது அக்காவுக்குப் பன்னிரண்டு வயது. மற்றைய மூவரும் அவனுக்கு இளையவர்கள்.

அவர்கள் அனைவருமே அகதிகளாக மாறி யாழ்ப்பாண மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்தபோது... அவர்களது சொந்த மண்ணிலும் கூட அவர்களை அரவணைப்பதற்கு யாருமே தயாராக இல்லை!

சூரியகுமாரனின் தாயார் உயர் குலத்தவராம். சாதி மாறித் திருமணம் செய்து கொண்டதனால் அவரது உறவினரால் கைவிடப்பட்டிருந்தார். கணவன் பகுதியினரும் கூட அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தமது பிள்ளையை மயக்கிப் பிடித்து விட்டாளாம்.

குற்றம் சுமத்தினர்!

சூரியகுமாரனின் தாயார் தன் மனம் சோர்ந்து போய் விடவில்லை. தான் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளுக்காகத் தன்னையே ஓர் எரியும் மெழுகுதிரியாக்கிக் கொண்டார். தன்னோடு மறைத்து எடுத்து வந்திருந்த நகைகளை விற்றுப் பணமாக்கினார். அதையே மூலதனமாக வைத்து தமது பிழைப்பைத் தொடர்ந்தார். அனுராதபுரத்தின் கடை வியாபார அனுபவங்கள் அவருக்குக் கைகொடுத்து உதவின.

இளம் விதவைப் பெண்ணாகத் தன் தாயார் பட்ட துன்பங்களும் துயரங்களும் சூரியகுமாரனைச் சிந்திக்கத் தூண்டின.

தனது முன்னேற்றமே தாயின் தலைச்சுமையைக் குறைக்க உதவும் என்பதை அன்றே அவன் உணர்ந்து விட்டான். அதன் பயன்... அவன் படித்தான். மிக நன்றாகப் படித்தான். ஊக்கமாய்ப் பாடங்களைக் கற்றுத் தேறினான்.

இன்றவன் புகழ் பெற்றதோர் வைத்தியனாக சிறந்ததோர் சத்திர சிகிச்சை நிபுணனாக உருவெடுத்திருக்கிறான் என்றால்... அவனது தனித்துவமான முயற்சியே அதற்குக் காரணமாகும்.

அவன் படித்துக் கொண்டிருந்த போது அவனது அக்காவுக்குத் திருமணமாகி விட்டிருந்தது. தங்கையர் மூவரும் கரை சேரும் வரையுமே சுதந்திரா அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவர்களும் ஒவ்வொருவராக நல்ல நல்ல இடங்களில் வாழ்க்கைப்பட்டு, அமோகமாய்த் தத்தமது வாழ்க்கையினைத் தொடங்கி விட்டார்கள். இனிமேல் சுதந்திரா சூரியகுமாரனின் திருமண வாழ்வுக்கு தடங்கலே கிடையாது!

அவர்களது மருத்துவப் படிப்பின் போது இருவருக்கும் இடையினில் இருந்த சாதாரணப் பழக்கமானது... பட்டமளிப்பு வைவத்தின் போது பிரிக்க முடியாத நேசமாக உருமாறிப் போய் விட்டிருந்தது. ஒருவரை ஒருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டதனால் உண்டான அன்புணர்வு மிக ஆழமாக அவர்களது உள்ளங்களில் வேரூன்றிக் கொண்டு விட்டது.

பட்டமளிப்பின் போது எடுத்த தத்தமது புகைப்படங்களை இருவருமே ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தனர். சுதந்திரா தனது படத்தைக் கொடுத்து, அவனுடையதைப் பெற்றுக் கொண்டபோது...

“காலம் மாறினும், தேகம் அழியினும், கதையில் கவிதையில் கலந்தே வாழுவோம்!” என்றவன் தன் படத்தின் பின்னால் எழுதிக் கொடுத்திருந்தான்.

அவன் ஒரு கவிஞனில்லை. ஆனால் நல்ல சுவைஞன். எங்கோ தேடியெடுத்த கவிதை வரிகளைத்தான் அவன் அப்படி எழுதியிருந்தான். அதன் அர்த்தம் கேட்ட சுதந்திராவிடம்...

“அர்த்தங்கள் ஆயிரம் இருக்கு - அது அத்தனையும் சொல்லப் பொழுதில்லை எனக்கு!” என்று கலைஞர் கருணாநிதி போல் கரகரத்த பொய்க் குரலில் சொல்லிச் சிரித்தான் சூரியகுமாரன்.

கடமைகள் முடிந்தன என்று சூரியகுமாரனும் அவன் அம்மாவுமாய் தலை நிமிர்ந்த நேரம்.... அவர்கள் தலையில் பேரிடியாய் வந்து விழுந்தது ஒரு செய்தி.

துணுக்காயில் நகைக்கடை வைத்திருந்த அவனது அக்காவின் அத்தான் கிபிர் குண்டு வீச்சில் அகப்பட்டு செத்துப் போனாராம். அக்காவுக்கு நான்கு பிள்ளைகள். எல்லாம் சின்னஞ்சிறுசுகள். ஐந்தாவதும் வயிற்றில் இருப்பதாகக் கேள்வி. அக்கா என்ன செய்யப் போகிறாள்?

துடித்துப் புரண்டாள் அம்மா. “தாயின் விதி தான் தலை மகளுக்கென்றாச்சோ” என்று ஒப்பாரி வைத்துக் கதறி அழுதாள். அம்மாவை ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றினான் சூரியகுமாரன். தானும் அம்மாவும் அங்கே வருவதாகவும், தைரியமாக இருக்கும் படையும் அக்காவுக்கு செய்தி அனுப்பினான்....

“நானும் வருகிறேன்...” என்று புறப்பட்ட சுதந்திராவைத்தான் இப்போது தடுத்து நிறுத்துகிறான்!

சுதந்திரா தவித்தாள்.

அவன் தனது வைத்தியத் தொழிலையே துணுக்காய் ஆஸ்பத்திரியில் தொடரப் போகிறானாம்.... இப்போதைக்குத் திரும்பிவர மாட்டானாம்... அவனது அந்த முடிவு தான் அவளைக் கலவரப்படுத்திற்று.

"அக்காவையும், குழந்தைகளையும் இங்கையே கூட்டி வரலாம் தானே...?" சுதந்திரா அவனிடம் கெஞ்சி மன்றாடினாள்.

"இல்லைச் சுதா... அக்கா அங்கை சொந்தமாய் வீடு, கடை எண்டு இருக்கிறா. எனக்கும் கனநாளாய் மனதுக்குள்ளை ஒரு குடைச்சல் இருக்கு. துன்பங்கள் கூடின இடத்திலைதான் என்னுடைய சேவை தேவையெண்டு என்றை மனம் கிடந்து அடிச்சுக் கொள்ளுது. இப்ப நான் போறன்... நான் திரும்பி வரும் வரைக்கும் உம்மாலை எனக்காகக் காத்திருக்க முடியு-மெண்டால் காத்திரும்... இல்லையெண்டாலும்..." அவன் மேலே எதுவும் பேச முடியாமல், அவனது வாயைத் தன் கரத்தால் முடினாள் அவள்.

சூரியகுமாரன் நல்லவன், அதே சமயம் ஒரு கர்ம வீரனும் கூட. அவன் யாருக்காகவும் தனது முடிவுகளை மாற்றிக் கொள்ள முன்வர மாட்டான் என்பதை சுதந்திரா அறிவாள்.

அதனால்... எத்தனை காலங்களானாலும் அவனது வருகைக்காக அவள் காத்திருப்பாள்.

சஞ்சீவி

19.12.1998

அக்கரைகள் பச்சையில்லை

சுகுணா செத்துப் போய் விட்டாளாம்! கேள்விப்பட்டதும் அதிர்ந்து போய் விட்டேன் நான். நித்தமும் மனிதர் செத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த யுத்த பூமியில்.... நான் வாழ்ந்திருக்கும் இங்குள்ள வாழ்வுச்சூழலில்.... இங்கே சாவு ஒன்றும் பெரும் அதிர்வுக்குரியதான காரியமாக இருப்பதில்லை என்பது உண்மை தான். ஆனால்.... சுகுணா வாழ்ந்திருந்தது வெளிநாட்டில் அல்லவா? வாழ வேண்டும் என்று தானே அவள் கனடா போனாள்? அங்கேயும் அவளது உயிர் வாழ்வுக்கு உலை வைத்தவர் யார்?

என் வயது தான் அவளுக்கும். இந்த இருபத்தியைந்து வயதில் அவள் சாக வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஏன் செத்தாள் என் சுகு? நான் யாரிடம் போய் இதைக் கேட்பேன்? என் மனவேதனை ஆறுவது எங்கனம்?

முதன் முதலில் ஊருக்குள் தகவல் தெரிவித்த அவளின் ஒன்று விட்ட அண்ணனைத் தேடிப்போனேன். அவள் செத்தது தெரியுமாம், செத்த விதம் தெரியாதாம். அவர் கையை விரித்து விட்டார்.

அடுத்ததாய் சுகுணாவின் சின்னம்மாவிடம் போனேன். அவளுக்கு இரண்டாவது பிள்ளை பிறந்ததும்... சன்னி வந்து முடியுதாம்! அதனால் தான் சுகுணா செத்துப் போனாளாம்!!

சென்ற வருடம்தான் அவளுக்குத் திருமணமே நடந்திருந்தது. அதற்குள் இரண்டாவது பிள்ளை கூட வந்து பிறந்து விட்டதா? அங்கே கூட அவளைச் சன்னி வந்து மூடியதா என்ன?

இதில் ஏதோ "மூடு மந்திரம்". இருப்பதாகவே நான் நினைத்தேன்.

சுகுணாவுக்கு வாந்தி பேதி நோய் வந்ததே சாவுக்கான காரணம் என அவளது மாமியார் ஒருத்தி அடித்துச் சொன்னாள்!

சுகுணா வாழ்ந்தது வன்னியிலல்லவே! யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் சுவர்க்கபுரியான கனடாவில் அந்த அகதி நோயெல்லாம் வரக்கூடுமா என்ன?

என்னோடு பாலர் வகுப்பிலிருந்து பதின்மூன்றாமாண்டு வரையும் சேர்ந்து படித்தவளின் மரணம் என்னை மிகவும் பாதித்தது.

பாடசாலை நாட்களில் அவள் ஒரு சுட்டிப்பெண். பார்ப்பவரைக் கவர்ந்திழுப்பது அவள் அழகு. பழகியவரைக் கவர்ந்திழுப்பது அவள் அறிவு. நிறையக் கவிதை எழுதுவாள். கல்லூரி மலர்களில் அவள் எழுதும் கட்டுரைகள் - சிறுகதைகள் பாடசாலை மட்டத்தில் மிகப் பிரபலமானவை. "சுகுணா ஒரு காலம் சிவசங்கரியைப் போலை..... அனுராதா ரமணனைப் போலை பெரிய எழுத்தாளராகத்தான் வரப்போகிறாள் என எல்லோருமே அவளைக் கேலி செய்வோம் அப்போது.

அவள் இங்கிருந்திருந்தால் எங்கள் கேலி கூட உண்மையாகி விட்டிருக்கக்கூடும்.

வளமான வாழ்வு தேடி அவள் குடும்பமே கனடாவுக்கு இடம் பெயர்ந்த போது, "நீயாவது நில்லன் சுகு" என்றேன் அவளிடம். அதற்குப் பதிலாக வேதனையுடன் சிரித்தபடி விடைபெற்ற அவள் முகம்.... ஓ.... என்னால் என் சுகுணாவை எப்படி மறக்க முடியும்? நிறைந்த மண் பற்றுக் கொண்ட அவள் இந்த மண்ணைப் பிரிந்து போக எப்படித்தான் சம்மதித்தாளோ?

என்னையும், மண்ணையும் பிரிந்து சுகுணா போய் விட்டாள்.

போன சூட்டில் அடிக்கடி கடிதம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். காலம் போகப் போக அவள் கடிதம் வருவது குறைந்து போனது. எப்போதாவது இருந்திருந்து அவளிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வரும். தான் இருக்கும் ரொறன்ரோ நகரம் ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணம் என்றும், அதனால் அந்நிய இடத்தில் வாழ்வது போன்ற துன்பம் தனக்கில்லை என்றும் எழுதியிருந்தாள். என்னை யாரோ ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவர் காதலிப்பதாகவும், விரைவில் தான் அவரை மணமுடிக்க இருப்பதாகவும் கூட எழுதியிருந்தாள்.

அடுத்ததாக அவளிடமிருந்து வந்தது திருமண அழைப்பிதழ்தான்!

உருப்பெறும் உணர்வுகள்

சுகுணா ஒரு அவசரக்காரி. பரபரப்புடன் சுற்றித்திரியும் அவளுக்கு நாங்கள் அந்நேரம் சூட்டிய பட்டம் "புக்காரா". படித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவள் ஒரு நாள் காணாமல் போய் விட்டிருந்தாள். அவள் தொலைந்து போனதற்கு நான் தான் காரணம் என்பது போல அவளது வீட்டார் என்னை வாட்டி வதைத்தார்கள். எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் நான் மௌனமாய் இருப்பதாகவும்.... அவள் போக்குத் தெரிந்தும் தம்மிடம் அனைத்தையும் மறைத்து விட்டிருந்ததாகவும் என்னைக் குற்றம் சொன்னார்கள்.

அத்துடன் நின்று விடாமல், "ஒரே மகளைத் திருப்பித்தாருங்கள்.... என்று தலைகீழாக நின்று, அவளை மீட்டெடுத்தும் விட்டார்கள்!

தானாக விரும்பிப் போனவள்... அவசரமாகத் திரும்பியும் வந்து நின்றாள்!

அந்நிய மண்ணில் தான் அவளது மரணம் என்று அவள் தலையில் எழுதியிருந்ததை யாராலும் அழித்தெழுத முடியவில்லையே!

சுகுணாவின் நினைவுகள் என்னைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தன. விடை தெரியாத என் கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை தரப்போவது யாரோ? தவித்தேன்...

என் தவிப்புக்கும் ஒருநாள் தீர்வு கிடைத்தது. சுகுணாவுடைய அம்மாவின் கடிதம் என்ற வடிவில் அது என் கையில் வந்து சேர்ந்தது.

".....சுகுணாவின் நல்ல சினேகிதியும், ஒரே சினேகிதியும் நீர் தான். அதனாலை தான் உமக்கு அவளைப் பற்றி எழுத வேணும் - எழுதினால் தான் என் மனச்சுமை குறையும் என்ற நினைவில் இதை எழுதுகிறேன். நாங்கள் ஊரில் எல்லாவற்றையும் போட்டது போட்டபடி கைவிட்டு, இவ்விடம் வந்து குடியேறியது உவ்விடத்துப் பிரச்சினைகளால் தான். சுகுணாவுக்கு இங்கு வந்த சில மாதங்களிலேயே வேலை கிடைத்து விட்டது. அவளைப் பற்றி உமக்கு நல்லாய்த்தெரியும். நல்ல பிள்ளை. ஒருவரின்ரை சோலி சுரட்டுக்கும் போக மாட்டாள். தன் கூட வேலை செய்யும் ஒருவன் தன்னை விரும்புவதாகச் சொன்னாள். அவனும் யாழ்ப்பாணம் தான். ஆளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து வீட்டிலை அறிமுகப்படுத்தினாள். காதல், காதல் எண்டு பறந்தவன்... கலியாணப் பேச்சு வந்த போதுதான் சீதனம் பற்றியும் பேசினான். காணி, பூமி, பொருள், பண்டம் எல்லாம் ஊரிலை இருக்க.... கனடாவிலை நான் என்ன சீதனத்தைத் தான் அவனுக்குக் கொடுக்க முடியும்? அகதிக்காசிலை சீதனம் கொடுக்க முடியுமோ? ஏதோ ஒரு வகையிலை கலியாணம் ஒப்பேறி விட்டது என்று வையுமன். போன வருடம் ஒரு பெண் குழந்தையும், இந்த வருடம் ஒரு பெண் குழந்தையும் அவளுக்குப் பிறந்தது. இரண்டு குழந்தைகளோடும் சுகுணா பட்ட கஷ்டம் கொஞ்சமானதல்ல. சீதனம் தராதபடியால் என்னை அவளுக்குக் கிட்டவும்

வரக்கூடாதென்று அவன் தடுத்துப் போட்டான். சீதனப்பிரச்சினை, அடுத்தடுத்துப் பெண் குழந்தைகள் பிறந்த பிரச்சினை என்று அடிக்கடி அவனோடே சண்டையும் பிடிச்சிருக்கிறான். சும்மா வேலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தவளை ஆசை காட்டி மோசம் செய்ததுமல்லாமல், சித்திரவதையும் செய்யத் தொடங்கி விட்டான். போன தீபாவளி அன்று, சகுணாவை ஆஸ்பத்திரியிலை சேர்த்திருக்கென்று அறிவிச்சான். அங்கை போய்ப்பார்த்தால்.... சகுணா இல்லை. அவளுடைய உடம்பு மட்டும் தான் கிடந்தது. சகுணா தற்கொலை செய்து விட்டாளாம்! ஆதாரமாக அவன் ஒரு கடிதத்தையும் காட்டினான். அது சகுணாவின் எழுத்தாக இல்லை. மருந்து குடிச்ச பின்னாலே அவள் எழுதிய கடிதமாம்! அதனாலே எழுத்துக்கள் தெளிவாக இல்லையாம்!! என் சந்தேகத்துக்கு விளக்கமும் சொன்னான். அது ஒரு கொலையென்று எனக்குத் தெரிந்தாலும் அதற்குரிய நடவடிக்கை எடுக்க முடியாத நிலையிலை நான். அடிப்படை வசதிகளுக்கே அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிற நிலையிலை.... அவனைப் படிப்பிக்கிற காரியத்தைச் செய்ய முடியவில்லை. சகுணாவின் இரண்டு குழந்தைகளுமே இப்போது என்னிடம் தான். ஒப்படைத்து விட்டுப் போனவன் இந்தப் பக்கம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. இனியென்ன... அவன் புது மாப்பிள்ளை தானே!

இனியும் என்னால் அக்கடிதத்தைத் தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாது. நெஞ்சில் அனலாய்க் கோபம் மூண்டது. கடிதத்தைக் கைக்குள் பொத்திக்கசக்கி.... கசக்கி எறிந்தால் என் கோபம் அடங்குமோ? இல்லை அது அடங்கவில்லை.

சகுணாவையும் அவள் அம்மாவையும் இங்கே அவர்கள் கையில் பிடித்து இழுத்தவர்கள் யார்? ஏன் அவர்கள் தமது சொந்த மண்ணை விட்டு கண் காணாத தேசத்துக்கு ஓடிப் போனார்கள்? இங்கிருக்கும் நாமெல்லோரும் மனிதர்கள் அல்லாதவர்களோ? யுத்தத்தின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்குண்டு அலைக்கழியாதவர்களோ?

நாம் விரும்பும் போது சாவு எம்மைத் தேடி வரப் போவதில்லை, விரும்பாவிட்டால் அது எம்மை விட்டு விட்டுப் போய்விடப் போவதுமில்லை.

சாவதென்றாலும் எம் தமிழ் மண்ணில் வீழ்ந்து சாகக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

சகுணாக்கள் எல்லோரும் கொடுத்து வைக்காத பாவிகளே!

தூண்டி
வைகாசி ஆனி
1998

எங்கே போகிறோம்?

அ சாதாரணமான சூழல் நிலவும் காலகட்டங்களில் இளம் பெண்கள் எனப்படுவோர் எப்படி எப்படியெல்லாம் அவதானமாக இருந்து தம்மைத்தாமே பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை நிருத்திகாவின் அம்மா நிருத்திகாவுக்கு விளங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பெண்விடுதலை என்பது அனைத்து சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்தி வருவதில்லையென்றும், பெண்களின் கண்முடித்தனமான காரியங்களுக்கெல்லாம் பெண் விடுதலை என்று பெயர் சூட்டிக் கொள்வது தவறென்றும் அம்மா சொன்னாள். முள் மீது வாழை இலை பட்டாலும், வாழை இலை மீது முள் பட்டாலும் சேதம் என்னவோ வாழை இலைக்குத்தான் என்று மேலும் எதையெதையோ சொல்லிக் கொண்டு போன அம்மாவை அலுப்புடன் பார்த்தாள் மகள்.

அம்மாவின் அறிவுரைகள் எல்லாம் பெரும் அறுவைகள் போலவே அவளுக்குத் தோன்றின. தனது தனி மனித சுதந்திரத்தில் தன் தாயார் அளவுக்கதிகமாய் தலையிடுவதாகவே நிருத்திகா நினைத்தாள். நாளை ஒரு பட்டதாரியாகப் போகும் தன் மகள் இன்று ஒரு கட்டுப்பெட்டியாக இருக்க வேண்டும் என்று அந்த அம்மா எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? அம்மாவின் அறிவுரைகளுக்குப்பின்னால் உள்ள காரணம் என்னவென்பது நிருத்திகாவுக்கு நன்கு தெரிந்த விடயம் தான்.

அது மயூரன் சேர்! அவர் தான் அவளுடைய ரியூசன் சேர்!!

“பள்ளிக்கூடம் போகிறாய்... ரியூட்டரிக்கும் போகிறாய்... வீட்டிலும் தனியாக ரியூசன் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? நாங்கள் எல்லோரும் அந்தக்காலம் எந்த ரியூட்டரியிலை போய்ப்படித்து பட்டதாரியாகினோம்?” அம்மா எந்நேரமும் அவள் மேல் எரிந்து விழுந்து சிடு சிடுத்துக் கொண்டிருப்பது இப்படித்தான்.

அது மட்டும்தான் என்றால் போனால் போகிறது என்று சகித்துக் கொள்ளலாம். மயூரன் படிப்பிக்கும் சமயங்களில் அம்மா நடந்து கொள்ளும் முறைகள் இருக்கிறதே - அதுதான் சுத்தமான அநாகரீகம் என்பது. படிக்கும் அறைக்குள் அடிக்கடி வந்து எட்டிப் பார்ப்பதும், தம்பியையும் அறைக்குள்ளே இருந்து படிக்கும்படி அனுப்பி வைப்பதும், அதைத்தான் அவளால் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

அவளுடன் படிக்கும் கீர்த்திகாவின் அம்மா இப்படியெல்லாம் செய்வதில்லையாம்.... நிருத்தி தன் அம்மா பற்றிக் கூறி குறைப்பட்டுக் கொண்ட போதுதான் கீர்த்தி அதைச் சொன்னாள்.

மயூரன் தான் அவளுக்கும் ரியூசன் சேர்! அதனால் என்ன..... காதல் என்பது கல்யாணம் இல்லைத்தானே?

நிருத்திகாவை எப்படியும் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்புக்கு ஏற்றவளாகத் தயார் செய்து விடத்தன்னால் முடியுமென்று மயூரன் அவள் அப்பாவிடம் வாக்குக் கொடுத்திருந்தான். அவனது அந்த வாக்குறுதியானது அவரை மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கடித்திருந்தது. அதனால் அவனது வருகையை அவர் திறந்த மனதுடன் வரவேற்றார். மயூரன் வருகிறான் - மகள் பாடம் படிக்கிறாள் என்ற மட்டில் தான் அவர் பார்வை இருந்தது.

அம்மாவைப்போல “கறுப்புக் கண்ணாடி” அணிந்து கொண்டு அவர் எதையும் பார்க்கவில்லை.

அப்பா ஒரு சட்டத்தரணிதான். ஆயினும் அப்பாவிடம் காணப்படும் ஆன்மீகப்பற்றுதல்கள் மிகவும் போற்றுதற்குரியனவாகவே நிருத்திகாவுக்குத் தோன்றும். அவரது மேசையில் மகாத்மா காந்தியின் பளிங்குச்சிலை ஒன்றுண்டு. அறைச்சுவர்கள் நிறையச் சுவாமிப்படங்களும் உண்டு. இறை வணக்கம் செய்யாமல் அவர் எந்தக்காரியமும் செய்வதில்லை. “சத்தியமே ஜெயம்” என்று கூட அவர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதுண்டு!

அப்பாவின் மிக நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் ஒரு நாள் தனது அடுத்ததொரு நண்பரை அப்பாவிடம் அழைத்து வந்திருந்தார். அப்பாவிடம் சட்ட ஆலோசனை பெறுவதற்காகவே அந்த இன்னுமொருவர் அவருடன் வந்திருந்தார். அவரது மகளுக்கு அவள் கணவனிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமாம். அதற்காக வந்திருந்தவர் சொன்ன காரணங்களில் ஒன்றுகூட வலுவானதாக இல்லை. ஒரு சராசரிக் கணவன் தன் மனைவியுடன் எப்படி-

யெல்லாம் நடந்து கொள்வானோ அப்படித்தான் அவரது மகளின் கணவனும் நடந்து கொள்கிறான் என்பது தெரிந்தது. அப்படியானால் எதற்காக இந்த விவாகரத்து? அதற்காக தன்னைத் தேடி வந்த வழக்கினைக் கைகழுவி விட்டுவிட அப்பா தயாராக இல்லை.

அவர் சொல்லும் சில்லறைக் காரணங்களுக்காகவெல்லாம் அவரது மகளால் அவள் கணவனிடமிருந்து விவாக பந்தத்திலிருந்தும் விடுதலை பெற்று விட முடியாதென்றும், அதற்கென வலுவான காரணங்களாக சிலவாயினும் இருக்க வேண்டுமென்றும் அப்பா அவருக்கு விளக்கினார். வலுவான காரணங்களாக எவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்த முடியுமென்றும் பட்டியல் போட்டுக் காட்டினார்.

அவர்கள் போனதும் தன் செவிகளில் விழுந்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு அப்பாவைக் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக் குடைந்தெடுத்தாள் அம்மா. "அநியாயமாய் ஒரு குடும்பத்தைப் பிரித்த பாவம் உங்களுக்கு வேண்டாம். பிரச்சினையின் முழு வடிவத்தையும் கண்டறிந்து குடும்பத்தை ஒன்று சேர்த்து வைக்கப்பாருங்கோ. பணத்துக்காக பொய்க்காரணங்களைச் சோடித்து வழக்குப் பேச வேண்டாம்" என்றாள் அம்மா.

".....ஆகவே என் தொழிலை நீர் பார்த்துக் கொள்ளும். உமது சமையல் தொழிலை நான் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்கிறேன்!" என்று கூறி வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்தார் அப்பா. நிருத்திகாவும் அவருடன் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

நிருத்திகா இப்போது பரீட்சை முடிவுகளுக்காகக் காத்திருந்தாள். பாடசாலைக்கும் போவதில்லை, ரியூட்டரிக்கும் போவதில்லை. ரியூசனும் இல்லை, மயூரனும் இல்லை, பொழுதை எப்படிக் கொண்டு தள்ளுவது? சிலபேரைப் போல் "சும்மா" கொம்பியூட்டர் வகுப்புக்களுக்காவது போகலாமா என்றவள் யோசித்தாள்.

கையில் ஒரு கதைப் புத்தகத்துடன் மேல் வீட்டின் மொட்டைமாடியில் ஒரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் அவள். மயூரன் இரண்டு மூன்று தடவைகள் தன் வீட்டைத்தாண்டிப் போய்வந்து கொண்டிருப்பது அவள் பார்வையில் தட்டுப்பட்டது. தன்னைப் போலவே அவனுக்கும் பொழுது போக்குப் பிரச்சினை இருப்பது கண்டு தனக்குள் தானே சிரித்துக் கொண்டாள்.

உள்ளே பெரியவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதாக நினைத்துக் கொண்டு வாயில் வழியைக் கடந்து மயூரன் உள் நுழையவும், அம்மா அதேநேரம் அவன் முன்னே வரவும், நிருத்திகா பதறிப்போய் எழுந்து நிற்கவும், இந்த மூன்று நிகழ்வுகளும் சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்து விட்டன.

வேறென்ன? எல்லாம் விதிப்பயன் தான்! அம்மா மயூரனைப் பார்த்து விட்டு மேல் மாடியையும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“நான் கொடுத்த ‘ரியூட்ஸ்’ கொஞ்சம் நிருத்திகாவிடம் இருக்கு. அதுதான் வாங்க வந்தனான்” மயூரன் சமாளித்து விட்டான். நிருத்திகா அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் போதும், மயூரன் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிப் போகும் போதும், அம்மா அங்கேயேதான் நின்றிருந்தாள்.

இப்படி ஒரு அம்மா தனக்கு இருப்பதிலும் பார்க்க இல்லாமல் போய் விட்டால்-கூட நன்றாக இருக்கும் என்று நிருத்திகா அம்மாவைத் தன் மனதுக்குள்ளாகவே திட்டித் தீர்த்தாள்.

மணவிலக்குப் பெறவிரும்பிய பெண்ணுக்கு அப்பா அதைப் பெற்றுக் கொடுத்து விட்டார். அன்றிரவு எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து உணவுண்ட வேளையில் தன் சாதனை பற்றியதான வெற்றிக்களிப்பை அனைவருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பினார் அவர். “அளவில்லாத செருப்பை அணிந்து கொண்டு ஒருவர் காலமெல்லாம் கஷ்டப்படுவதை விடவும், அதைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு வேறு அளவானதொரு செருப்பைப் போட்டு நடப்பதே மேலானது” என்று தன் பக்க நியாயத்தை நிலைப்படுத்த முயன்றார் அப்பா.

“எனது கால் செருப்பும் தான் அதை வாங்கிய நாளிலிருந்து என் காலைக் கடிக்கிறது” என்றாள் அம்மா. இதைக் கேட்டதும் அப்பாவின் முகம் ஏதோ ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது.

நிருத்திகா சிறந்த பெறுபேறு களைப் பெற்று பரீட்சையில் தேறி விட்டாள். பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்கும் ஏற்றவளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு விட்டாள். வகுப்புக்களுக்குத் தோற்றுவதற்கு முன்னர் வந்த இடைக்காலத்தில் அவளுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுத்தேற வேண்டிய அவசியம் இருந்தது.

அம்மா அதற்கென வயதில் முதிர்ந்த ஓய்வு பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவரை ஏற்பாடு செய்தாள். அப்பா அவரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டு நிருபன் சேர்தனை ஆங்கில ஆசிரியராக நியமித்து விட்டார்.

மயூரனை விடவும் நிருபன் அழகானவராக இருந்தார்! அத்துடன் துணிச்சல் மிக்கவராகவும் இருந்தார்!

நிருத்திகா இப்போது பல்கலைக்கழகத்தில் தன் துறை சார் வகுப்புக்களுக்கு சமூகமளிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அப்பா அவளுக்கு பல்கலைக்கழகத்துக்கு அண்மையிலேயே ஒரு தனி அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்து விட்டார். நிருத்தி இடரின்றித் தன் படிப்பைத் தொடர்வதற்காக உடனடியாகவே அங்கு குடி போய் விட்டாள்.

அம்மா எவர் விடயத்திலும் இனி மேல் தலையிடுவதில்லை என்ற கொள்கையில் இப்போது மிக உறுதியாக இருந்தாள்.

1998

மதுரபாவ விந்தைகள் !

.....

உன் உயர்வுக்கோர் உந்து சக்தியாக
உள்ளத்தின் உணர்வு எழுச்சியாக
அன்றும் நான் உன்னுடன் இருந்தேன்
இன்றும் நான் உன்னுடன் இருக்கிறேன்
என்றும் நான் உன்னுடன் இருப்பேன்
என்னிருப்பு உன் ஆத்மாவை நிறைவுறச் செய்யும்
உனக்குள் இருக்கும் உன் மனிதத்தை
அதன் மென்மையை மேலோங்கச் செய்யும்

ஒரு கவிதையுடன் தன் கடிதத்தை முடித்திருந்தாள் நிதர்சனா. அதுதான் அவள் வழக்கம். அவளது அந்தக் கவிதைகளை வைத்து ஒரு கவிதை நூல் தொகுதியே வெளியிட்டு விடலாம்...! வேறு என்ன செய்யலாம்?

சத்தியன் சலிப்புடன் கடிதத்தை மடித்து உறையிலிட்டான்.

கனவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவளுக்கும், நிஜத்துக்காக ஏங்கும் தனக்கும் திருமண வாழ்வென்பது ஒரு நாளுமே வந்து சித்திக்கப்போவதில்லை என்பது அவனுக்கு என்றோ தெரிந்து போய் விட்டிருந்த உண்மைதான்.

ஆயினும் அவள் மனந்திரும்ப மாட்டாளா என்னுமோர் எதிர்பார்ப்பு அவனுக்கிருந்தது..... இப்போது அதுவும் இல்லை என்றாகிப் போய் விட்டது.

நிதர்சனா அடிக்கடி சொல்வாள், காதலுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை யென்று. அவ்வேளைகளில் எல்லாம் அவளை உதைத்தால் என்ன என்று தான் சத்தியனுக்குத் தோன்றும். ஆயினும், “உலகம் மேலும் உயிர்ப்புடன் இயங்குவதற்குரிய வழி என்னம்மா” என்று அமைதியாகவே கேட்பான் அவன்.

“அதற்குத்தயாராக எத்தனையோ மணப்பெண்கள் பொன்னும், பொருளும் வைத்துக் கொண்டு காத்திருக்கிறார்களே! அவர்களுள் ஒருவரைத் தெரிவு செய்து கொள்ளுங்கள்” என்பாள் அவள்.

அவளுடன் முட்டிக் கொள்வதும் குட்டிச் சுவருடன் முட்டிக் கொள்வதும் ஒன்று போல் தெரியும் சத்தியனுக்கு.

“உன்னை நான் பார்த்ததும், உன்னோடு பழக நேர்ந்ததும் நான் செய்த பெரும் பாவமே” என்பான் சத்தியன்.

“இல்லை தவம்” என்பாள் நிதர்சனா.

“எப்படித்தவமாகும்”

“கல்யாணம் கால்கட்டு என்று உங்களுக்குத் தொல்லை தராத நல்ல பெண்ணாக்கும் இந்த நிதர்சனா”

“பெண்மை என்னும் மென்மை உணர்ச்சி இல்லாதவருக்குத் தான் கல்யாணம் என்பது கால் கட்டாகத் தெரியும். தொல்லையாகவும் இருக்கும்.”

“உணர்ச்சி பூர்வமான பெண்ணிலும் பார்க்க அறிவு பூர்வமான பெண்ணே மேலானவள்”

கவிதைகள் எல்லாம் உணர்வு பூர்வமானவையே. அதை எழுதுபவருக்கு இது தெரிந்திருக்க வேண்டும்.”

“காதல் போலவே கவிதையும் உணர்வதற்காகவே...”

“உன் மனதுக்குள் நீ என்னதான் முடிவு செய்திருக்கிறாய்?”

“அன்பு கொண்ட இரு உள்ளங்களின் ஆத்மார்த்தமான சங்கமம் தான் காதல் என்று!”

“கல்யாணம்?”

“உடலால் வாழ அவசரப்படுவது சுயநலமென்று...”

நிதர்சனாவை எப்படித் தன்வழிக்குக் கொண்டு வருவதென்பது தான் சத்தியனின் பெரும் பிரச்சினையாகிப் போயிற்று.

கிராமமும் இல்லாத நகரமும் அல்லாத அவ்வூரின் இந்து மகளிர் கல்லூரிக்கு சத்தியன் முதன் முதலாய் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று வந்த போது, நிதர்சனாவும்

அதே காரியமாய் அங்கு வந்திருந்தாள். அவன் கணிதப் பிரிவில் பல்கலைக் கழகப்பட்டம் பெற்றிருந்தான். அவள் இராமநாதன் நுண்கலைக் கல்வாரியிலிருந்து பட்டம் எடுத்து வந்திருந்தாள். இந்த இசை நடன ஆசிரியைக்கும் அந்தக் கணித ஆசிரியருக்குமிடையிலான முதல் சந்திப்பின் போதே ஏதோ இதுவாகிப் போய் விட்டிருந்தது. காதல் என்பது இனம், மதம், மொழி என்னும் அனைத்துத் தடைகளையும் கடந்ததோர் அற்புதமான உணர்வு என்பதும் அவர்கள் விடயத்தில் உண்மையாகிப் போயிருந்தது.

நான்கு வருடங்கள் நான்கு நிமிடங்களாக ஓடிப்போய் விட்டன. அவர்களுக்கான திருமணப் பேச்சுக்கள் எழுந்த போதுதான் இருவரும் சுய உணர்வு பெற்றனர். சத்தியன் ஒரு கிறிஸ்தவன். நிதர்சனாவின் மதம் இந்து. சத்தியன் தேவாலயம் சென்று சிலுவைக்ககுறி இட வேண்டியவன். நிதர்சனா சிவாலயம் சென்று திருநீற்றுக் குறியிட வேண்டியவள்.

இருவரும் மதம் மாறாமலேயே திருமணம் செய்து கொள்ளத்தயார்தான். அவர்கள் குடும்பத்தவர் தான் அதற்குத் தயாராக இல்லை. "இரண்டும் கெட்டான் சந்ததி ஒன்று உருவாகுமாம்!" அதனால் இரு பகுதியிலிருந்தும் யார் ஒருவரும் அவர்களது திருமணத்துக்கான சம்மதம் சொல்லத் தயாராக இல்லை.

"யாருடைய சம்மதமும் எமக்கு வேண்டியதில்லை" என்றான் சத்தியன்.

நிதர்சனா அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

"யாருக்கும் தெரியாமல் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்வோம்..... காலப்போக்கில் எல்லாம் சரிவரும்" என்றான் அவன்.

நிதர்சனா அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

"நாங்கள் இருவருமே ஆசிரியர்கள்" என்றாள் அவள்.

"அது எங்கள் தொழில்" என்றான் அவன்.

"இது ஒரு புனிதமான தொழில்"

"ஆம் ஒவ்வொரு நாளும் குளித்து முழுகித்தான் பாடசாலை வருகிறோம்...."

"மாணவருக்கு மட்டுமல்ல... நமது சமூகத்திற்கும் நாமே தான் வழிகாட்டிகள்!"

"திருமணம் என்பதும் ஒரு நல்ல வழிகாட்டலே"

"அது நேர்வழியில் நடக்க வேண்டும்"

சத்தியனின் வாய் அடைபட்டுப் போயிற்று. தன் பொருட்டு தன்னவள் தன் மானம் இழப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. அதற்காக அவளை இழந்து விட முடியுமா என்ன? அவன் குழம்பினான். "முதன் முதலாய் இராமன் சீதையை மிதிலையில் கண்டது பூர்வ ஜென்ம பந்தம் காரணமாய் என்பது கம்பரின் கூற்று.

நான் இவளை ஆசிரிய நியமனத்தின் போது கண்டது எதன் காரணமாய் என்றெண்ணிக் கலங்கினான் அவன். ஆண்டவன் என்மேல் இரக்கமுள்ளவராய் இருந்திருப்பாரேயானால் அவளை எனக்குக் காட்டாமலேயே இருந்திருக்கலாமே.... எல்லாம் ஊழ்வினைப்பயன்... என் தலை விதி....” சத்தியனுக்கு இதயம் வலித்தது.

பாடசாலைக்கு விடுமுறைகோரிக் கடிதம் அனுப்பி விட்டு வீட்டினுள் அடைந்து கிடந்தான் அவன்.

நிதர்சனாவுக்குப் பொறுக்கவில்லை. யாராவது கல்யாணம் இல்லை என்பதற்காகத்தம் கடமையைத் துறப்பார்களோ,? அவன் வருகைக்காய் ஏங்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

சத்தியன் வந்தான்.... கொழும்புப்பாடசாலை ஒன்றுக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டு.

நிதர்சனா துடிதுடித்தாள்.

“எனக்காகத்தானே இந்த மாற்றம்?” அவள் கேட்டாள்.

“இல்லை எனக்காகவும் தான்!” என்றான் அவன்.

“என்னை விட்டுப்பிரிந்து போனால்தான் உங்களுக்கு நிம்மதியாக இருக்கும்”

“இல்லை நிதர்சனாவும் என்னைத் தொடர்ந்தால்தான் என் வாழ்வில் அமைதி கிட்டும்”

“என் பெற்றோருக்கு நான் ஒரே மகள்”

“எனக்கும் அது தெரியும்”

“என்னை இழந்தபின் அவர்கள் உயிர் வாழ மாட்டார்கள்.”

“.....”

“அவர்களை இழந்தபின் நானும் உயிர் வாழமுடியாது”

“.....”

பாடசாலையில் சத்தியனுக்கான பிரிவுசார விழா நடந்தது. விருந்துபசாரம் முடிந்ததும் நிதர்சனாதான் பாட வேண்டியிருந்தது. எல்லாம் பாரதியின் பாடல்கள். தமிழை வாழ்த்திப் பாடத்தொடங்கி, “என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்?” என்று கேட்டுப்பாடி முடித்தாள். இடையில் அவள், “மோகத்தைக் கொண்டு விடு அல்லாலென்தன் மூச்சை நிறுத்தி விடு” என்று மஹா சக்திக்கு விண்ணப்பித்துப் பாடியபோது சத்தியன் கண் கலங்கினான். தன்னை உயிருக்குயிராய் நேசிக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பிரிந்து போக வேண்டியுள்ளதே என்னும் துன்பம் அவன் முகத்தில் அப்பிக் கிடந்தது.

ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கரவொலி செய்து அவள் பாடல்களுக்கான பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். சத்தியனின் ஆசிரியப்பணி பற்றியதான தனது விதந்துரையின் போது அதிபர் கூட நிதர்சனாவின் குரல் வளத்தைப் பாராட்டினார்.

சத்தியன் போய் விட்டான்.

தன் பிரிவு நிச்சயம் நிதர்சனாவைப் பாதிக்கும் என்றும், அவள் நிலையில் ஒரு நல்ல மாற்றத்தைக் கொண்டு வரும் என்றும் அவன் நம்பினான். அவளது நிலைமையை அவ்வப்போது யார் மூலமாகவேனும் கேட்டு அறிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் கடிதம் போக்குவரத்துக்கள் மட்டும் தங்கு தடையின்றி நடந்து கொண்டிருந்தன. அவன் பாடசாலை விலாசத்துக்கு அவளும் - அவள் பாடசாலை விலாசத்துக்கு அவனும் கடிதங்களை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

“நான் இங்கு சுகம்! நீ அங்கு நலமா? இவ்விடம் மழை பெய்கிறது! உவ்விடம் என்ன பெய்கிறது?” என்று கேட்டெழுதி உப்புச் சப்பில்லாமல் போய் வந்து கொண்டிருந்த கடிதங்களால் அலுத்துச் சலித்துப் போயிருந்தான் சத்தியன். அதனால் ஒரு புதிய உத்தியைக் கையாள நினைத்தான்.

ஒரே ஒரு திருமண அழைப்பிதழ் அச்சிடுவித்தான். மணமகன் பெயர் சத்தியன். மணமகள் ஒரு கற்பனைப் பெண். அவனின் அச்சகத்து நண்பன் ஒருவன் வெகு கச்சிதமாய் தயாரித்துக் கொடுத்தான் அழைப்பிதழை. நிதர்சனாவுக்கு அந்த அழைப்பிதழ் தபாலில் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

நிச்சயம் இந்தத் திருமண அழைப்பு அவள் உணர்வுகளைத் தாக்கும். அதன் எதிர்விளைவுகள் எவையாக இருக்கும்? அதை எதிர்பார்த்து வெகு ஆவலுடன் காத்திருந்தான் அவன்.

அதுதான் வந்திருக்கிறது!

அன்றும், இன்றும், என்றும் நான் உன்னுடன் இருந்தேன், இருக்கிறேன், இருப்பேன் என்று. அவனது திருமணத்துக்கான வாழ்த்துக் கடிதமும், இந்தக் கவிதையும் ஒன்றாகவே சேர்ந்து வந்திருக்கிறது. அது அவ்வாறாயின், “நீ எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள், ஆனால் நான் இப்படியே தான் இருந்து கொள்வேன்” என்பதுதான். வேறு எத்தனை தான் தேடிப்பார்த்தும் அதன் அர்த்தம் அந்த ஒன்று தான்.

சத்தியனுக்குச் சலிப்பு வராமல் வேறு என்னதான் வருமாம்?

1999

ஆச்சி நல்லூர் போகிறாள்! ✓

உங்களுக்கு ஆச்சியைத் தெரியுமோ? ஆள் ஒரு பொல்லாத காய்! ஒரு பயல் ஆச்சியிடம் வாலாட்ட முடியாது. தன் வாயாலேயே வால்களையெல்லாம் ஒட்ட நறுக்கி விடுவாள் ஆச்சி. ஆச்சியிடம் வாய் கொடுத்து... வாங்கிக்கட்டிக் கொள்ளாமல் யாரும் தப்பிப்பிழைத்ததாக சரித்திரமே கிடையாது. ஆச்சியின் வெள்ளை வெளேரென்ற தலைமுடியும், வெண்ணிறச் சேலையும், நெற்றி நிறைந்த திருநீறும், அனைவரையும் அவள் பால் கவர்ந்திழுக்கும் அம்சங்களாகும். ஆச்சியின் உள்ளம் கூட பால் போல வெள்ளைதான். அங்கே கள்ளம் கபடம் இல்லை.

ஆச்சி தன் வயிற்றில் சுமந்து பெற்ற பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை பத்து. இப்போது பத்தாம் பத்துத் திக்குகளில் ... அதாவது பத்து நாடுகளில்! அப்பு செத்துப் போன போது ஆச்சிக்கு வயது முப்பத்து மூன்று தான். மூத்தவனுக்கு வயது பதினைந்து. கடைக்குட்டியின் வயது இரண்டு.

ஆச்சி அந்த நேரம் தனது பதினெட்டாவது வயதிலேயே அப்புவைக் கலியாணம் கட்டி மூத்த மகனையும் பெற்று விட்டாள். புகையிலை வியாபாரியான அப்பு இந்த பூலோகத்தினை விட்டுப் போய்ச் சேர்ந்தபோது ஆச்சியின் கையினில் மடியினில் ஒன்றுமே இல்லை. நோயென்று ஒரு நாள் கூடப் பாயினில் படுக்காத அப்பு... நாற்பது வயதினிலே செத்துப் போகுமென்று யார் தான் நினைத்திருந்தார்கள்?

அப்பு இல்லாமல் போனதும் ஆச்சிக்கு முதலில் கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டது போல்தான் இருந்தது. அடுத்த வீட்டுத் துரையன் எல்லைக் கதியால் போட்ட "ஏதடையில்" அப்புவுக்குச் செய்வினை செய்து உடன் பெல்லி ஏவி அவரை முடித்து விட்டான் என்று தான் எல்லோரும் பயந்தார்கள். ஆனால் அப்போது யாராவது அப்புவின் இரத்த அழுத்தத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்திருந்தால்... அவருக்கிருந்தது முற்றிய "பிரஷர்" நோய் என்னும் உண்மை தெரிந்திருக்கும்!

அப்புவின் அந்திரட்டி முடிந்த கையோடு இரண்டு பால் மாடுகளை வாங்கி வீட்டிலுள்ள கொட்டிலில் கட்டி விட்டாள் ஆச்சி. கக்கத்தில் இடுக்கிய கடகத்தோடும் கையில் உளவாரத்தோடும், வயல் வெளிகளில் புல்லுத் தேடிப் புறப்பட்ட ஆச்சியைக் கண்டு ஊரெல்லாம் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்தது. அன்றிலிருந்து ஒரு நாள் கூட ஆச்சி தன் உளவாரத்தையும், கடகத்தையும் கீழே வைக்கவில்லை. பட்டி பெருகிய பசுக்களால் ஆச்சியின் வாழ்க்கை வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வறுமையில் செம்மையாய் பத்துப் பிள்ளைகளையும் நன்றாகப் படிப்பித்தாள் ஆச்சி.

படித்த அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நமது நாட்டு நடப்புகள் ஒத்து வரவில்லை. அதனால் ஒவ்வொன்றாக ஆச்சியை விட்டுக் கழன்று கொண்டன. "அற்ற குளத்தின் அறுநீர்ப்பறவைகள்" போல சொந்த நாட்டை விட்டு வெளிநாடுகளை நோக்கிப் பறந்து போய்விட்டன.

ஆச்சியின் கடைக்குட்டிப் பயல் மீது ஆச்சிக்கு உயிர். அவனும் ஆச்சியின் சீலைத்தலைப்புக்குள்தான் இருந்தவன். எல்லாம் கலியாணம் கட்டும் வரைதான். கட்டின சூட்டிலேயே பெண்டாட்டிக்காரியின் அண்ணன்காரன் கூப்பிடுகிறான் என்று அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். நெஞ்சு நோகப் புல் இடித்துப் போட்டு பால்மாடு வளர்த்துப் பிள்ளைகளை ஆளாக்கிய ஆச்சியோடு ஒரு பயலுக்குக் கூட "மினக்கெட்" நேரம் இல்லாமல் போய் விட்டது.

அவுஸ்திரேலியா போனவன் தன் மனைவியோடு சேர்ந்து ஆச்சியையும் அங்கு வந்து சேர்ந்து விடும்படி வருந்தி அழைத்தான். அவன் மனைவியும் தனக்கு பாஸ்போட் எடுத்த போது ஆச்சிக்கும் சேர்த்து எடுத்து விட்டாள். தனது சிவப்பியையும், கொம்பியையும் விட்டு எங்கேயும் வர முடியாதென்று அடம்பிடித்த ஆச்சியை எப்படிச் சமாளித்தாளோ தெரியவில்லை. மாமியாரையும் பிள்ளை ஏற்றிக் கொண்டு போய் விட்டாள் மருமகள்.

ஆச்சிக்கு ஒரே ஏக்கம். அவுஸ்திரேலியா போய் இறங்கியதும் முதல் கேள்வியாக, "இஞ்சை பால் மாடு வாங்கலாமோ தம்பி?" என்று தான் மகனிடம் கேட்டாள்.

"ஏனாளை பால் மாட்டை? நானே பால் பண்ணையிலைதானையெனை வேலை செய்கிறன்!" என்றான் மகன் அசட்டுச் சிரிப்புடன்.

“உன்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலை நான் விட்டுப் படிப்பிச்சது மாட்டிலை பால் கறக்கிறதுக்கோடா?” என்று கேட்டுச் சீறிச்சீறி அழுது சீலைத்தலைப்பினால் கண்ணையும் மூக்கையும் துடைத்தாள் ஆச்சி.

ஊரில் ஓடித்திரிந்து கொண்டிருந்த ஆச்சிக்கு தன்னை ஒரே இடத்தில் குத்தி இருத்தி விட்டது வருத்தமாக இருந்தது. நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக ஆச்சி புசுபுசுவென்று வீங்கிப் போனது கண்டு மகன் பயந்து போனான். “நான் ஒரு நாளைக்கு குளிரிலை விறைச்சு செத்துப் போவன், அல்லது வீங்கி வெடிச்சுப் போவன்ரா பெடியா” என்று புலம்பிய ஆச்சியை ஊருக்கே அனுப்பி வைத்து விட்டான் அவன்.

நல்ல வேளை ஆச்சி அவஸ்திரேலியா போகும் போது தன் வீட்டில் இருத்தி வைத்து விட்டுப் போனவர்கள் மிகவும் நல்ல மனிதர்கள். ஆறு மாதமாகிப் போயும் ஆச்சியின் சிவப்பியையும், கொம்பியையும் பத்திரமாகப் பராமரித்து வைத்திருந்தார்கள். அவை இரண்டுமே இரண்டு பசுக்கன்றுகளை ஈன்றிருந்தன.

ஆச்சி தன் வீட்டில் இருந்தவர்களை தன்னுடனேயே இருந்து விடும்படியும், இனி அவர்களே தனது பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் போல் உறவென்றும்... உறுதிபடச் சொன்னதில் இருந்தவர்களும் மகிழ்ந்துதான் போனார்கள். அவர்கள் ஆச்சியின் செத்துப் போன அப்புவுக்கு ஒரு வழியில் உறவு முறையானவர்கள்.

ஆச்சியின் சுயதொழிலான உளவாரப் பணியுடன் கூடிய பால் வியாபாரம் மீண்டும் களைகட்டத் தொடங்கி விட்டது. உப்புக்கடலில் ஊறிப்போன் சடலம் போலிருந்த ஆச்சியின் உடலும் படிப்படியாக வற்றிப்போய் சரியாகி விட்டது.

ஒரு காலமும் ஆச்சிக்குத் தனது சீவியத்தைக் கொண்டு நடத்த பிறரின் தயவு தேவைப்பட்டதில்லை. பிள்ளைகள் யாரும் தனக்கு ஐந்து சதம் அனுப்பக் கூடாதென்பது ஆச்சியின் கட்டளையாகும். அதை மீறி யாராவது பணம் அனுப்பினாலும் பணத்தைக் கூட ஏதாவது முதியோர் இல்லத்திற்கோ அல்லது அனாதைச் சிறுவர் இல்லங்களுக்கோ அனுப்பி வைத்து விடுவாள் ஆச்சி!

இந்த வருடத்தின் நல்லூர் திருவிழாக் காலத்தின் போது அவஸ்திரேலியாவி-லிருந்து ஆச்சியின் கடைக்குட்டியன் கடிதம் போட்டிருந்தான்... கொஞ்சம் பணமும் அனுப்பியிருந்தான். வீட்டில் ஆச்சிக்குத் துணையாக இருப்பவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆச்சியை நல்லூர்த் தேருக்குப் போய் வரும்படியும்... வாடகைக்காரில் பயணம் செய்யும்படியும் தான் அந்தப் பணத்தை அவன் அனுப்பியிருந்தான்.

ஆச்சிக்குப் பொல்லாத கோபம் வந்து விட்டது.

“எனக்குத் தெரியாத நல்லூரோ... எங்கினையோ இருக்கிறவர் காட்டப் போறாராமோ...? உங்கினையுள்ள பிள்ளைகள் படும் பாட்டுக்கை எனக்கென்ன

கோயிலும் குளமும்?" என்று குமுறினாள் ஆச்சி.

"ஆச்சி உங்கடை பிள்ளையள் எல்லாம் வெளிநாட்டிலையெல்லோ?" என்றுசந்தேகமாய்க் கேட்டான் ஆச்சியுடன் கூடவே இருக்கும் அவளது தத்துப்பேரன்.

"அதுகள் எல்லாம் என்றை பத்துமாதத்துமையடா... எப்பவோ எல்லாத்தையும கைகழுவிப் போட்டன்...."

பத்துமாதத்துமையென்றால் என்னவென்று பயலுக்கு விளங்கவில்லை. அதனால் சிறிதுநேரம் தன் நெற்றி சுருங்க நின்று யோசித்தான். பின்பு "ஆச்சி... ஆச்சி, எனக்கு நல்லூர்க் கந்தசுவாமியாரினரை கோயிலைத் தெரியாதணை ஆச்சி... எனக்காக எண்டாலும் வாருங்கோவன் ஆச்சி போவம்...." என்று ஆச்சியின் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சி மன்றாடினான் அந்தப் பொடிப்பயல். ஆச்சிக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. அதனால் இளகிப் போய் விட்டாள்.

அவர்களின் இருப்பிடமோ மிருசுவிலில். காலையில் புறப்பட்டு தேருக்கு வரமுடியாது. அதனால் முதல்நாளே யாழ்ப்பாணம் போய் விடுவதென்றும், இரவு அங்கே தங்கி அடுத்தநாள்தேர் முடிந்ததும் ஊர் திரும்புவதென்றும் ஆச்சியுடன் எல்லோரும் சேர்ந்து தீர்மானம் செய்து கொண்டனர்.

சிவ்பிக்கும் கொம்பிக்கும் நிறையப்புல் செருக்கி வைத்து விட்டு, வீட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் சேர்த்து நல்ல காவலும் வைத்து விட்டுத்தான் ஆச்சி நிம்மதியாகக் காரில் ஏறினாள். கார் புறப்பட்ட போது, "நல்லூரானே பயணத்தை நல்லபடி நடத்திவிடப்பா" என்று தலையில் கை வைத்துக் கும்பிட்டாள்.

வழி தெருவில் இருந்த சென்றிகளில் எல்லாம் இறங்கி ஏறியதில் ஆச்சி நன்றாகக் களைத்துப் போனாள். "கோதாரியிலை போக..." என்று ஒவ்வொரு தடவையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஆச்சியிடம், "எனக்கும் தெரியுமெணை அதை.... "கௌ" வன்னாவுக்கு கௌதாரி" என்றான் பொடிப்பயல்.

கார் செம்மணியைத் தாண்டிய போது, "தும்பை விட்டு வாலைப்பிடிச்சது போல.... எட்டினதைப் பிடிச்சப் புதைச்ச கெட்டித்தனம் தான் உது!" என்று சொல்லிக் கண்கலங்கிக் கொண்டாள் ஆச்சி.

மாடு சம்பந்தமான பழமொழிகள் என்றால் நிறையவே தெரியும் ஆச்சிக்கு!

யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சியின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணனின் மகளின் மருமகனின் தம்பி மனைவியின் தங்கையின் வீட்டில் வந்து இறங்கினார்கள்!

அவர்கள் இவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் கொஞ்சம் பயந்துதான் போனார்கள். எந்த வடிவத்தில் பிரச்சினை வருமோ என்றுதான் முதலில்

யோசித்தார்கள். ஆயினும் நல்லூர் முருகனின் பெயரைச் சொல்லி வந்தவர்களை, அவர்கள் வரவேற்கத் தவறவில்லை. இரவில் கதவைப்பூட்டி வைத்துக் கொண்டு, இருந்த மாவையெல்லாம் கொட்டிப்பட்டுக் குழைத்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அவர்கள் வீட்டுக் கதவு படபட வென்று தட்டப்பட்டது. எல்லோரும் பயந்து போனார்கள். ஆச்சி மட்டும் துணிவுடன் போய் கதவைத்திறந்து “வாருங்கோ” என்று வந்தவர்களை வரவேற்றாள். அப்போது தான் பயத்தில் உறைந்து போய் நின்றிருந்த எல்லோருக்கும் சுய உணர்வு வந்தது.

“இங்கே கொட்டி வந்ததாய் எங்களுக்குத் தகவல்” என்றார் வந்தவர்களில் ஒருவர்.

ஆச்சிக்கு “கொட்டி” என்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை. அதனால் முன்பின் யோசிக்காமல், ஓம்! வந்தனாங்கள் தான்! அதுக்கிப்ப என்ன? என்று கேட்டாள். வந்தவர்கள் அவசர அவசரமாய் “எத்தனை?” என்று கேட்டார்கள்.

ஆச்சி,, “ஒன்று... இரண்டு... மூண்டு” என்று கைக்குழந்தையுடன் கார்க்காரரையும் சேர்த்து எண்ணிவிட்டு “எல்லாமாய் எட்டு” என்றாள்.

வீட்டுக்காரர் ஒருவாறு அவர்களுக்கு நிலைமையை விளக்கினார். அவர்கள் ஆச்சியை ஒரு மாதிரிப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பினர்.

காலையில் எழுந்து குளித்து முழுகி எல்லாரும் கால்நடையாகவே நல்லூருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அந்த அதிகாலை வேளையிலேயே கோயிலில் மக்கள் கூட்டம் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரமே இளம் பெண்களும், இளம் பையன்களும் ஒருவரை ஒருவர் இடித்து உரசி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“எங்கடை சனங்களுக்கு ரோச நரம்புகள் எல்லாம் அறுந்து கெட்டுப் போச்சுதடா தம்பி!” என்று தன் கைப்பிடிக்குள் இருந்த பெடியனிடம் சொன்னாள் ஆச்சி. ஒன்றும் விளங்காவிட்டாலும், “ஓமணை ஆச்சி” என்றான் அவன். ஆச்சி திரும்பும் போது அவனுக்கு அப்பப்பாக்குழல், ஹெலி, துவக்கு எல்லாம் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லியிருந்தாள். அதனால் ஆச்சியுடன் ஒத்துப் போவதுதான் தனக்கு நல்லதென்று அவன் நினைத்தான்!

ஆச்சிக்கு தான் முதலில் கலியாணம் கட்டியவுடன் அப்புவோடு வண்டில் பூட்டிக்கொண்டு நல்லூர் முருகனிடம் வந்த ஞாபகம் வந்து விட்டது. முருகனிடம் அவள் வேண்டுதல் செய்தபடி அந்த வருடமே ஆச்சிக்கு முத்தவன் வந்து பிறந்து விட்டான். அதனால் தான் அவனுக்கு “நல்லைநாதன்” என்று பெயர் வைத்ததும்...

கோயிலின் உள்ளே வசந்த மண்டபப்பூசை தொடங்கி விட்டது. வள்ளி-தெய்வானை சமேதரராய் புன்னகை பூத்து நின்றிருந்தார் முருகப் பெருமான். பொடிப்பயல் ஆச்சியின் கையை சுரண்டினான். ஆச்சி அவனைக் குனிந்து பார்க்க, “ஆச்சி முருகனுக்கு எத்தனை பொம்பிளையெணை?” என்று கேட்டான்.

“இரண்டு தான்! ஏனடா கேட்டனி?”

“இல்லை. சும்மாதான். அவருக்கு எத்தினை பிள்ளையெணை?”

“அவருக்குப் பிள்ளையெள் இல்லையடா தம்பி!”

ஏனென பிறக்கேல்லை?”

“அது அப்படித்தான்... வாயை மூட்டா... கேக்கிறார் கேள்வி” என்று ஏசி அவன் வாயில் தட்டி விட்டாள் ஆச்சி.

கோயிலின் உட்பிரகாரத்தைச் சுற்றி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் வானொலி வர்ணனையாளர்கள் நின்றிருந்தனர். தலையில் எதையோ கொழுவிக்க கொண்டு கோயில் நிகழ்வுகளை வர்ணனை செய்து கொண்டிருந்த அவர்களைப் பார்க்க ஆச்சிக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது. “உவங்கள் ஏன் இதுக்குள்ளையும் வந்து நிக்கிறாங்களோ? எக்கணம் உதிலையும் பொய் சொல்லப் போறாங்கள் போலை... பொய் சொல்லுற வாய்க்கு பொரியும் கிடைக்காது கண்டியோ...” என்றாள் ஆச்சி.

கோயிலின் எக்காளம், மேளம் வேறு ஆரவாரச்சத்தங்களில் ஆச்சி சொன்னது யார் காதிலும் விழாமல் போய் விட்டது...

சுவாமி தேர் ஏறி விட்டார். அரோகராச் சத்தத்தோடு வீதிவலம் வந்து கொண்டிருந்தார். தேர் வடக்கு வீதிக்கு வந்த சமயம், வடதிசைப் பக்கமாக இருந்து ஹெலிக்கொப்டர் ஒன்று வந்து, முற்காலத்தில் தேவர்கள் பொழிந்தது போல் பூமாரி பொழிந்தது!

ஆச்சி அண்ணாந்து ஒரு தடவை வானத்தைப் பார்த்தாள். பின்னர் “கடவுளே! நல்லூர்க் கந்தசுவாமியாரே! உம்மையும் தமதாக்கிப் போட்டினமோ?” என்று கேட்டவாறே நிலத்தில் மயங்கிச் சரிந்தாள்.

ஆச்சிக்குப் பசிக்களைப்பு என்றும்.... சனநெருக்கடியால் வந்த மூச்சுத் திணறல் என்றும்... ஹெலியைக் கண்டதால் வந்த பயமென்றும் ... பலரும் பலவிதமாய்ப் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆச்சிக்கு வந்தது சாதாரண மயக்கம் என்று தான் எல்லாரும் நினைத்தார்கள்.

ஆச்சி தொல்லைகள் இல்லாத ஊருக்குப் பயணப்பட்டு விட்டாள் என்னும் சங்கதி மட்டும் யாருக்கும் புரியவில்லை!

சஞ்சீவி

15.05.1999

இது ஒரு தொடர்கதை ✓

கொழும்பு செல்லும் விமானப்பயணிகள் பழைய யாழ். புகையிரத நிலையத்தின் முன்னேயுள்ள தெருவில் வந்து குழுமியிருக்கின்றனர்! விமானப்பயணத்துக்கும் உருக்குலைந்து போயிருக்கும் அந்தப் புகையிரத நிலையத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கக்கூடும் என்று யாராவது சிந்திக்கக்கூடும். அப்படிச் சிந்திப்பவர்கள் இங்குள்ள நிலைமைகளைச் சரிவரத் தெரிந்திராதவர்களாகவே இருந்திருக்கக்கூடும். இப்போதெல்லாம் கோகுலாஷ்டமிக்கும் குலாம் காதருக்கும் உள்ள தொடர்பு போல ஆங்காங்கே பல காரியங்கள் நடந்து கொண்டு தானிருக்கின்றன. அதையெல்லாம் ஆய்வு செய்து கொண்டிருப்பதற்கு யாருக்கும் நேரமிருப்பதில்லை.

எதையோ யாசிக்கும் நிலைமையில் விமானப் பயணிகள் எல்லோரும், அதிகாலை நேரம் தொட்டு அங்கே காத்திருக்கின்றனர். அன்று பலாலியிலிருந்து மூன்று விமானங்கள் இரத்தமலானைக்குப் போகின்றனவாம். மூன்று விமானத்துக்குமுரிய பயணிகளும் ஒரே சமயத்தில் வந்து கூடி விட்டனர். மூன்று விமானங்களும் ஒரே நேரத்தில் பறக்காது என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் அவசரம்... பயணத்தின் அவசியம்... கோயில் திருவிழா போல் அவர்களை அங்கு கூட்டி வைத்து விட்டிருக்கிறது.

பயணிகள், பயணப்பொதிகள், பயணம் அனுப்பி வைக்க வந்தவர்கள் என்று தெரு வீதி நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவற்றை ஊடறுத்துக் கொண்டு தனது மோட்டார் சைக்கிளின் மீது வந்து கொண்டிருந்தார் ஒரு இராணுவ அதிகாரி. அவர்தான் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் சிவில் நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பானவராம். அனைவரும் பயபக்தியுடன் அவருக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்று கொண்டனர்.

ரவீந்திரன் பெருமூச்சு விட்டான்!

அதிகாலை நேரந் தொட்டு அவனும் தான் அங்கே காத்திருக்கிறார்களே. தொண்ணூறாம் ஆண்டு ரயில் ஓடிய நேரம் அந்தப் புகையிரத நிலையத்தில் வந்து இறங்கியவன் தான் அவன். கொழும்பிலிருந்து வேலை மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டு ஊர் திரும்பியிருந்தான் அப்போது. சரியாக ஏழு ஆண்டுகள் கழித்து இப்போது தான் மீண்டும் கொழும்பு போகிறான்.

அரச ஊழியனான அவனுக்கு இந்த ஏழு ஆண்டு காலத்திலும் நியாயமாகக் கிடைத்திருக்க வேண்டிய உத்தியோக உயர்வுகள் எதுவும் கிடைத்திருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பற்றியதாய் தனது திணைக்களத்திற்கு கடிதம் எழுதியெழுதிக் களைத்துப் போயிருந்தான் ரவி. இப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவே நேரில் காரியமாற்றும் எண்ணத்துடன் புறப்பட்டு விட்டான்.

ரவி ஒரு எழுத்தாளன். புனை பெயரில் அவன் எழுதும் சிறுகதைகள் பிரபலமானவை. தனது ஆத்ம திருப்திக்காக எழுதும் அவன் தன்னை எங்கேயும் பிரபல்யப்படுத்திக் கொண்டது கிடையாது. எழுத்து அவன் தொழிலல்ல. "இருக்கும் நிலையை மாற்றி அமைக்க ஒரு புரட்சி மனப்பான்மை ஏற்படுத்தல் பிறர்க்கு உழைக்கும் எழுத்தாளர் கடமை" என்பதான பாரதிதாசனின் வாக்குக்கமைய அவன் எழுதி வருகிறான். அவ்வளவே!

எழுத்தாளர் என்போர் ஒரு வகையில் பார்க்கப் போனால் மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியவர்களே. அவர்கள் படும் அவஸ்தைகள் இருக்கிறதே... அவற்றை வார்த்தைகளில் வர்ணிப்பது சிரமம். ஒரு சம்பவத்தைக் கண்ணூறும் சாமானியன் ஒருவனுக்கும் எழுதும் ஒருவனுக்கும் எத்தனையெத்தனை வித்தியாசங்கள்... நடப்பவற்றையெல்லாம் தன் மூளையில் பதித்து, அவற்றைக் கருவாக்கி உருவாக்கி, உள்ளமதில் சுமையாகச் சுமந்து, எழுத்தாகப் பிரசவிக்கும் அவனது அந்தப் பொல்லாத பிரசவ வேதனை யாருக்குப் புரியும்?

அப்படியான வேதனையுடன் உணர்வு பூர்வமாய்ப் பெற்றெடுத்த அந்தச் சிசுவை அனைத்துத் தரப்பினரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனரா என்றால்... அதுதான் இல்லை. அடிபடாமல் உதை படாமல் உருப்படியாய் தப்பிப் பிழைப்பதே பெரும் காரியம் என்றாகிப் போகிறது. அதுதான் ரவியும் புனை

பெயருக்குள் தன்னைப் புகுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்... ஆனால் பூனை கண்ணை மூடிக் கொண்டாலும் பூலோகமே இருண்டு போய்விடுவதில்லை என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்!

ஸ்ரீலங்கா நேரம் காலை ஒன்பது மணியென்றது. அப்போது ஒருவர் ஒரு கையில் ஒலிபெருக்கியுடனும், ஒரு கையில் விமானப் பயணிகளின் பெயர்கள் அடங்கிய பெயர்ப்பட்டியலுடனும் அவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தார். வாட்டசாட்டமாக இருந்த அவரின் வருகை... இதுவரையும் உடைந்த ரயில் நிலையப்பக்கமாகவே ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் கூட்டத்தைப் பரபரப்படைய வைத்தது. வந்தவர் தமிழர், சிவில் நிர்வாக உத்தியோகத்தரில் ஒருவர். ஒலிபெருக்கியில் முதல் விமானப் பயணத்துக்குரியவர்களின் பெயர்களை அழைக்கத் தொடங்கினார். அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் தடை தாண்டியோடும் விளையாட்டு வீரர்களாக வெற்றிகரமாக ரயில் நிலையம் நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வந்தவர் போய் விட்டார். ரவிக்குரிய விமானம் இரண்டாவது. அடுத்த தடவை ஒலிபெருக்கியுடன் வருபவர் அழைப்பதில் தான் அவனது கொழும்புப் பயணமே தங்கியிருக்கிறது. முதல் விமானப்பயணிகளின் பயணப்பொதிகள் தீவிரமாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அச்சமயத்தில் இரண்டாவது விமானத்துக்குரிய பயணிகளின் பெயர்ப்பட்டியலோடும், ஒலிபெருக்கியோடும் பயணிகள் நின்றிருக்கும் இடம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார் அந்தத் தமிழ் சிவில் நிர்வாக உத்தியோகத்தர். தன் பெயரையும் எதிர்பார்த்து காதுகளைத்தீட்டிக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு காத்திருந்தான் ரவி.

ஒரு விமானத்தில் நாற்பத்து நான்கு பயணிகள் என்றால்... நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெயர்கள் அழைக்கப்பட்டு விட்டன. படபடக்கும் நெஞ்சத்துடன் ரவி. கட்டக்கடைசியாக அவன் பெயரும் ... "சப்பிரமணியம் ரவீந்திரன்..." ரவி தனது பயணப் பையைத் தோளேற்றி நிதானமாக நடந்து சென்று தனக்குரிய வரிசையில் இணைந்து கொண்டான்.

கொழும்பைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்பதை விட பலாலியைப் பார்க்கப் போகிறேன்... பலாலி போகும் பாதைகளைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்னும் ஆர்வமே அவனிடம் மேலோங்கியிருந்தது. அரச பேருந்தில் பயணம் செய்த வேளையில் பாதையெங்கும் அவன் கண்டது இடிந்து தரை மட்டமான கட்டிடங்களையும், வெறும் பற்றைக்காணிகளையும்தான். குறிப்பிடப்பட்ட எல்லைக்குள் இருந்து பலாலி வரையும் வீடுகள் ஒன்றும் இல்லை. அதனால் மனிதர்களும் இல்லை!

முன்பு வீடுகள் இருந்த சுவடுகள் மட்டும் ஆங்காங்கே எஞ்சியிருந்தன. இத்தனை வீடுகளிலும் வாழ்ந்திருந்த மனிதர்கள் எங்கே? இனம்

மறந்தவர்களாய்.... பேசும் மொழி மறந்தவர்களாய்... ஊரின் தொடர்பறுந்தவர்களாய்..... அவர்கள் எல்லோரும் எந்தெந்த நாடுகளில் எப்படியெப்படி வாழ்கிறார்களோ தெரியாது. "இனிமேல் வரலாம்" என்று யாரும் அறிவித்தால் கூட, அதை நம்பி அவர்கள் இங்கு வந்து குடியேறச் சம்மதிப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. பொட்டிழந்த விதவைப் பெண்ணின் நெற்றியைப் போல பாழ் நிலமாகிப் போயிருந்தவற்றைக் கண்டு ரவி தன் நெஞ்சம் நொந்தான். தமிழ் மண்ணின் பல பகுதிகள் தரிசு நிலங்களாகிப் போய் விட்டன....

ரவி நல்ல கறுப்பு நிறம். அது அவனது குற்றமில்லை. பரம்பரைக் கோளாறு. தன் நிறமே தனக்கிப்போது பகையென்று அவன் நினைத்தான். அதனால் தானே அவன் ஒரு அரச ஊழியனாக இருந்துங்கூட குடலையே உருவி வெளியே எடுத்து விடுவது போல அவனைச் சோதனை செய்கிறார்கள். ஊரின் சோதனைச் சாவுகள் தாண்டுவதென்பதும் சுற்றி வளைப்புக்களில் சிக்குப்பட்டு மீள்வதென்பதும் அவனுக்குப் பெரும் அவஸ்தைகளாகிப் போய்விட்டன.

யாழ். ரயில் நிலையத்தில் வைத்துப் பயணப் பையைச் சோதித்ததோடு சரி. பலாலியின் தகரக்கொட்டகைப் பரிசோதனையில் கொஞ்சமாய்த்தன் கற்பிழந்து போனான் ரவி. அன்று தூரியோதனன் சபையில் துகிலூரியப்பட்ட பாஞ்சாலியின் மனநிலை அவனுக்கிப்போது!

எல்லாம் முடிந்து விமானம் ஏற வந்த சமயம் அவன் மன உணர்வுகளில் மாற்றம் இருந்தது. விமானத்தினுள் ஏறி அமர்ந்து கொண்டபோது இயல்பாகவே தன் உடல் சிலிர்த்தான் அவன்.

ஹரி அண்ணனையும் அவர் மகள் ஆரணியையும்.... நந்தகுமாரனையும் நாகேஸ்வரி ரீச்சரையும்.... இன்னும் குட்டித்தம்பியர், ராசன், கந்தன் என்று ஊரில் எத்தனையோ பேரின் உயிரைப் பலியெடுத்தது இப்படி ஒரு விமானம் தானே. விடிந்தால் பொழுதுபட்டால் வருமோ, வருமோ என்று ஏங்கி நின்று.... வந்த பின்னால் பங்கருக்குள் பாய்ந்து... கிடங்குகள் கிடைக்காத பட்சத்தில் வெட்ட வெளிப்பொட்டலானாலும் விழுந்து படுத்து.... வானத்தில் பறக்கும் அந்த உயிர் கொல்லிக் கழுகுகளைக் கண்ட மாத்திரத்தே "ஹார்ட் அட்டாக்" வந்து செத்துப் போனவர்தான் எத்தனைபேர்?

விமானம் புறப்பட்டு சரியாக ஒரு மணி நேரத்தில் இரத்மலானை விமான நிலையம் சென்றடையும் என்று அறிவித்தார்கள். தன் கைக்கடிகாரத்தில் சரியாக அரை மணி நேரத்தை முன் தள்ளி வைத்தான் ரவி. இனியென்ன கொழும்பு தானே... அங்கே அவன் தன் பழைய நண்பர்களைச் சந்திக்கப் போகிறான். எண்பத்து மூன்றின் இனக்கலவரத்தில் அவனையே குறியாகப் பாய்ந்து வந்தவர்களிடம் இருந்து வியூகம் அமைத்துப் பாதுகாத்த தன் சிங்கள நண்பர்களை அவன் நினைவு கூர்ந்தான்.

கவிதை மழை பொழியும், சில்வா, காதல் மன்னன் குணதாச, தடிக்கமுதை சிறிமான... தடிக்கமுதையென்றால் "லொக்கு மாத்தையா" என்று சிறிமானவுக்கு இவனால் அப்போது விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படி அழைக்கும் போதெல்லாம் சந்தோஷமாய்ச் சிரிப்பது சிறிமானவுக்குப் பழக்கம்.

சில்வாவை ரவி சந்தித்த போது இருவருமே பெரும் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் சிறுபொழுது திக்கு முக்காடிப் போயினர். கவிமழை பொழியும் சில்வாவுக்கு இவனுடன் சில மொழிகள் தானும் தொடர்பாகப் பெச முடியாமல் போனது. "என் ஆருயிர் நண்பனே.... மீண்டும் உன்னைக் காண்போமா என்றிருந்தோம்! ஏழு வருடங்கள் இந்த ஏழு வருடங்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் எப்படி வாழ்ந்திருந்தாயோ...." என்றான் சில்வா.

"பனங்கொட்டைகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன் சில்வா" சில்வா சிரிப்பான் என்று நினைத்துத்தான் ரவி இதைச் சொன்னான்.

சில்வா சிரிக்கவில்லை. "நன்றாக நொந்து போயிருக்கிறாய்" என்று சிந்தனையுடன் சொன்னான்.

உண்மை தான். துரத்தித் துரத்தி விமானங்கள் குண்டு மழை பொழிந்தன. தேடித் தேடி ஷெல் குண்டுகள் வந்து விழுந்து வெடித்தன. வீடுகளை இழந்தோம். உறவுகளைப் பிரிந்தோம். உடைமைகளைத் துறந்தோம். (ஆறு மாதங்கள் அகதிகளாக அனைவருமே வீதிகளில் அலைந்தோம்.) ஆயினும் இப்போதும் உயிர் வாழ்கிறோம்... வெறும் நடைப்பிணங்கள் போல....

ரவி கொட்டி முடிக்கும் வரை காத்திருந்த சில்வா, "யாழ்ப்பாணத்தில் சிவில் நிர்வாகம் நடைபெறுவதாகச் சொல்கிறார்களே" என்று கேட்டான்.

அது அங்கே எப்படி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை சில்வாவிடம் விபரித்தான் ரவி.

"தமிழர் பிரச்சினைகள் அன்று தொடங்கி இன்று வரை எப்படி எப்படியெல்லாம் திசை மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன பார்த்தாயா... கடவுள் தான் இதற்கொரு வகையில் நல்ல தீர்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும்.... எம்மவர்கள் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை" என்றான் சில்வா.

திடீரென்று ஷெல் என்றால் என்ன என்றதொரு கேள்வியையும் கேட்டான் அவன்.

யாரும் எதிர்பாராத நேரங்களில் மனிதருக்கு மேலும் - குடியிருப்புக்கள் மீதும் வந்து விழுந்து வெடிக்கும் வெடிகுண்டு அதுவென்றும், நள்ளிரவு நேரங்களில் வீட்டினுள் உறங்கும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலரையும் - சந்தையில் கூடியிருக்கும் பொது மக்கள் பலரையும் ஒரே குண்டின்

சிதறல்கள் எப்படியெப்படிப் பலிகொள்ளும் என்பதையும் ரவி உருக்கமாய் எடுத்துரைத்தான்.

கலங்கிய கண்களுடன் தனது நாட்குறிப்பேட்டை எடுத்து எதையோ எழுதத் தொடங்கி விட்டான் சில்வா. கவிதைதான் எழுதுவான்... வேறு என்ன தெரியும் . அவனுக்கு... அவனை இனிப்பிடிக்க முடியாது. ரவி குணதாசவைத் தேடிப் போனான்.

எண்பத்து மூன்று வரையும் தன்னோடு வேலை செய்த குணதாச இப்போது திணைக்களத்தின் உயர் பதவிக் கதிரையொன்றில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டான். தனது பதவி உயர்வு விடயம் பற்றியும் அவனோடு தான் முதலில் பேசிப் பார்க்க வேண்டும் என ரவி தன் மனதுள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

நல்வரவு சொல்லிக் கை குலுக்கி இவனை வரவேற்ற அவன், "யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் பிரச்சினைகள் தீர்ந்து விட்டது தானே" என்றான்.

ஆம்! தீர்ந்து விட்டது. கடைசியாக நடந்து முடிந்த யுத்தத்தில் எண்பதினாயிரம் வீடளவில் உடைந்து நொறுங்கிப் போய்விட்டன. தெல்லிப்பழையிலிருந்து காங்கேசன் துறை வரைக்கும், புன்னாலைக் கட்டுவனிலிருந்து பலாலி வரைக்கும் காணாமல் போய் விட்டவீடுகளுக்கும், அங்கு இல்லாமல் போய் விட்ட மனிதர்களுக்கும் கணக்குகள் எதுவும் இல்லை. ஏதோ வகையில் பிரச்சினையைத் தீர்த்து விட்டால் சரி தானே..." ரவி உணர்ச்சியற்ற குரலில் தான் இதைச் சொன்னான்.

குணதாச மௌனமாய் சில நொடிப்பொழுது தலை குனிந்திருந்தான். பின்னர், "தமிழர்கள் எல்லோரும் கொழும்பை நாடி வந்த சமயத்தில் நீ மட்டும் வேலை மாற்றம் பெற்று அங்கே போக வேண்டிய துர்ப்பாக்கியம் வந்து விட்டது...." என்று மெய்யான வருத்தத்துடன் குறைப்பட்டுக் கொண்டான்.

"இல்லையில்லை... என் மக்களோடு மக்களாக நான் பட்டிருந்த துன்பங்கள் அத்தனையையும் விரும்பி வரவேற்றேன் நான்... இனியும் அப்படியே தான் வரவேற்பேன்... என்னால் செய்யக்கூடியதெல்லாம் அவ்வளவே" என்று அவசரமாய் அவன் கூற்றை மறுதலித்தான் ரவி.

"விரைவில் பிரச்சினைகள் தீர வேண்டும். நாங்களும், நீங்களும் நிம்மதியாய் வாழ வேண்டும், என்னால் சொல்லக்கூடியதும் அவ்வளவே!" என்று பிரார்த்தனைக் குரலில் பதிலுரைத்தான் குணதாச.

இருவருமாய் கன்ரீன் இருந்த பக்கமாய் நடந்து கொண்டிருந்த போது, "உன் காதலிகளின் தொகை இப்போது எவ்வளவு? கூடியிருக்கிறதா

அல்லது குறைந்திருக்கிறதா....” என்று குறும்பாகக் கேட்டான் ரவி. “சேச்சே... நான் அடக்கமானதொரு குடும்பப் பெண்ணாகப் பார்த்து திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டேன்.... இரண்டு குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள்...” என்றான் குணதாச.

அப்போது ரவியின் முதுகில் யாரோ ஓங்கி அடித்தார்கள். “முதுகில் குத்துவதென்றால் அது சிறிமானதான்....” என்று திரும்பிப் பாராமலேயே சொன்னான் ரவி. “தடிக்கமுதை என்றால் லொக்கு மாத்தயா என்ன? உனக்கெல்லாம் இந்த அடி போதாது. இன்னும் அடிக்க வேண்டும்” என்று சிங்களத்தில் மொழிந்தான் அவன்.

(“எனக்கும் அடிக்கத் தெரியுமடா குட்டிப்பிசாசே” என்று சொல்லித் திருப்பி அவனுக்கோர் அடி கொடுத்தான் ரவி. அடிபட்ட இடத்தைத் தடவிக் கோண்டே, “குட்டிப்பிசாசு?” என்ற கேள்விக்குறியுடன் குணதாசவின் முகத்தைப் பார்த்தான் சிறி.)

“குட்டிப்பிசாசு... ஆ.... ஹொந்தமினியா ஹொந்த மினியா...” என்றான் குணதாச.

ரவிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சிறிசேன நம்பாத முகபாவனையுடன் “குட்டிப்பிசாசு.. “குட்டிப்பிசாசு” என்று வாய்க்குள் சொல்லிப் பாடமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். இனியாரும் நம்பிக்கையானவரிடம்தான் அவன் அதற்கான விளக்கத்தைக் கேட்பான்.

இவர்கள் மூவருடனும் கன்றினில் சில்வாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டான். அவன் கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன. தன் குறிப்பேட்டில் உணர்ச்சி மயமான கவிதை வரிகள் எதையாவது எழுதி விட்டு வந்திருப்பான் போலும்....” முடிவில்லாத போரினால் நாட்டில் மனித குலம் முழுவதுமே துன்பக்கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறது” என்று கம்மிய குரலில் சொன்னான்.

“யாரையும் யாரும் நம்பத்தயாராயில்லை. அதனால் அழிந்தொழிந்து போய்க் கொண்டிருப்பது பெறுமதி மிக்க மனித உயிர்களே” என்றான். குணதாச.

“உங்கள் சன் ஒவ் மிஸ்டர் வேலுப்பிள்ளையிடம் சொல்லுங்கள் போரை நிறுத்தி விடும்படி” என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொன்னான் சிறிமான.

“உன் தலைக்குள் மூளை இருந்தால் நீ இப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டாய். போரை நிறுத்துவதும், நடத்துவதும், பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதும், தீர்க்காமல் விடுவதும் எல்லாம் உங்கள் கைகளில் தான் தங்கியிருக்கிறது” என்று சொல்லி செல்லமாய் அவன் தலையில் குட்டினான் ரவி.

“சமாதானத்தையே நாம் விரும்புகிறோம்” என்றான் சிறி.

“சமாதானத்தை எதிர்பார்த்து ஏமாந்தவர்கள் நாங்கள்” என்றான் ரவி.

அச்சமயம் அவர்களை நோக்கி அந்தத் திணைக்களத்தின் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் வந்து கொண்டிருந்தார். மேலும் எதையோ பேச வாயெடுத்த அவனை நோக்கி, அவன் அங்கு வந்து மிக நீண்ட நேரமாகிப் போனதாகவும் உடனடியாக வெளியே வந்து அவனது அடையாள அட்டையைப் பெற்றுக் கொண்டு அவனைத் திரும்பிச் சென்று விடுமாறும் அவர் அறிவுறுத்தினார்.

தான் இதுவரையிலும் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறேன் என்னும் உண்மை ரவியின் நெஞ்சைச் சுட்டது. உள்ளே வருமுன் தனது தேசிய அடையாள அட்டையை வெளியே ஒப்படைத்து விட்டு வந்த போது புரியாதவைகள் எல்லாம் இப்போது அவனுக்குப் புரிந்து போனது!

தினகரன்
16.05.1999

யாவும் கற்பனையல்ல

“நிறைவேறிய விருப்பம் எப்போதுமே கவர்ச்சியை இழந்து விடுகின்றது.”
எங்கேயோ எப்போதோ வாசித்தது என் நினைவுக்கு வந்தது.

வசந்தன் - வசந்தி விடயத்தில் இதுதான் நடந்திருக்கின்றதா? தங்களது பெயர்ப்பொருத்தம் கூட தமது இணைவுக்குரியதோர் அடிப்படைத்தகுதியாகும் என்றுதான் ஆரம்பத்தில் அவர்கள் எண்ணியிருந்தனர். அதனால் வேகமாக - மிக வேகமாக குறிப்பிட்டதோர் இலக்கை நோக்கி அவர்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர். ஈற்றில் குறித்த அந்த இலக்கினை அவர்கள் அடைந்த போது..... திருமணம் என்னும் பந்தத்தினுள் அவர்கள் சிக்கிச் சிறையுண்ட போது.... இதுவரையும் தன்னோடு மிக அன்பாகப் பழகிய வசந்தி அவளல்ல என்று வசந்தனும், இதுவரை தன்னோடு மிக ஆசையாகப் பழகிய வசந்தன் அவனல்லன் என்று வசந்தியும் எண்ணத் தலைப்பட்டனர். அப்படி மனத்தாங்கல் கொள்ளத்தக்கதான பல சம்பவங்கள் அவர்களது வாழ்வில் நடந்து முடிந்து விட்டன.

யாரையும் யாரும் காதலித்து விடுவது சுலபமானது என்றும், கலியாணமே சிக்கல் நிறைந்தது என்றும் அவர்கள் இருவரும் தமக்குள் தாமே முடிவெடுத்துக் கொண்டனர். அதற்காக தாங்கள் மீண்டும் இனிக் காதலர்களாக மாறி விட முடியாதென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. எத்தனை தான் இழுத்துப் பிடித்தாலும், எவ்வளவு தான் விட்டுக் கொடுத்தாலும் சில சமயங்களில்...

“தங்கச்சி உம்மைப் பார்க்கிறதுக்கு ஆரோ வந்திருக்கினம் பிள்ளை”
அவசரத் தகவல் ஒன்று நான் இருக்கும் இடம் தேடிப் பறந்து வந்தது.

சரிதான். இனிக்கதை எழுதின மாதிரித்தான் பேனாவை மூடி வைத்து விட்டு
எழுந்தேன் நான். கதை ஒன்று எழுதிப் போட்டியில் பங்கு பற்றி வெற்றி பெற
வேண்டும் என்ற என்கனவு தற்காலிகமாகக் கலைந்து போனது. காலமாகிப்
போனதோர் எழுத்தாளர் நினைவாக வாரப்பத்திரிகையொன்று சிறுகதைப்
போட்டி நடத்துகிறது. பரிசு பத்தாயிரம்!

இந்த நேரம் என்னைத் தேடி யார் தான் வந்திருப்பார்களோ? எனக்கென்று
இந்த ஊரில் நெருங்கிய உறவுகள் யாருமில்லை. என் ஊரில் கூட இப்போது
யாருமே இல்லை. நான் குடியிருந்த எனது வீடு என்கண் முன்னாலேயே குண்டு
விழுந்து இடிந்து போனது. அன்று தான் நான் உடுத்த உடுப்புடன் என் ஊரை
விட்டுப் பிரிந்த நாள். மாவிட்ட புரம் ஸ்ரீ லங்காப் படையினரின் பாதுகாப்பு
வலயத்துக்குள் வருகிறது. அதனால் இன்னும் எனக்குப் புனர் வாழ்வு
கிட்டவில்லை. என்னை யாரும் மீளக்குடியமர வரும்படி அழைக்கவில்லை. வீடு
இருந்த இடத்தில் வெறும் பற்றைக் காடு மட்டும் தான் இருக்கிறது.

“கல்யாணம் பண்ணிப்பார். வீட்டைக் கட்டிப்பார்” என்பது அனுபவமொழி.
எனக்காக ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடிப்பதற்கிடையில் என் பெற்றோர் பட்ட சிரமம்
எனக்குத்தான் தெரியும். அந்த வீடு ஒரு நொடிப்பொழுதில் இடிந்து பொடிப்-
பொடியான போது.... அந்த ஏக்கமே அம்மாவும் அப்பாவும் தமது இகலோக
வாழ்வை முடித்துக் கொண்டு பரலோகம் செல்லக் காரணமாயிற்று. ஒன்பது
வருடங்களாக இன்று ஓர் இடம். நாளை வேறிடம் என்று ஓடி ஓடி என்
வாழ்க்கையே நாடோடி வாழ்க்கையாய்ப் போயிற்று. “யாதும் ஊரே யாவரும்
கேளிரீ” என்று மனதையும் விரிவாக்கம் செய்து பக்குவப்படுத்திக் கொண்டா-
யிற்று. இனி ஊன்று கோல் தேடும் காலம் வரை இருக்கும் கால்களே போதும்
என்றுமாயிற்று.

ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் நான் என் மண்ணைச் சந்திக்க வேண்டும். என்
இரு கைகளாலும் அதைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது என்னைத் தேடி வந்திருப்பவர் யார் என்று பார்க்க வேண்டும்!

என்னிடம் ஒரு நல்ல பழக்கம் இருக்கிறது. யாருடனும் எதைப்பற்றியும்
தயங்காமல் பேசுதொடங்கி விடுவதுதான் அது. வந்திருந்தவர் ஓர் ஆண்மகன்.
அவரை நான் இதற்கு முன்பார்த்ததே இல்லை. என்னைத் தேடி அவர் வந்ததன்
காரணமும் எனக்குப் புரியவில்லை.

“வணக்கம்” என்று அழகுத் தமிழில் சொல்லி கராங்குவித்து வரவேற்றேன்
நான். அவர் அதைக் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ள வில்லை.

“என்ரை கதையை நீங்கள் எப்பிடி எழுதலாம்?” வந்திருப்பவர் எடுத்த

எடுப்பிலேயே என்னை மடக்கி விட்டார். வம்பை விலைக்கு வாங்குவது என்பது எனக்குச் சர்வ சாதாரணமானது, அது இயல்பாகவே எனக்கு கைவந்த கலையானதும் கூட. இப்போது நான் இருக்கும் இடம் தேடி அது வந்திருக்கிறது. என் முன்னே உள்ள இருக்கையில், அது உட்கார்ந்திருக்கிறது. அவர் தன்கையில் கத்தி, கித்தி என்று கூரான ஆயுதம் ஏதாவது வைத்திருக்கின்றாரோ என்று மிகக் கவனமாகப் பார்த்தேன் நான். இல்லை. அவரைப் பார்க்கவே தெரிந்தது. அப்படியெல்லாம் கொண்டு வரக்கூடிய மனிதர் இல்லை என்பது.

நான் கதை எழுதத் தொடங்கியது எனது பத்தாவது வயதில் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன், சிவகாமியின் சபதம், எல்லாம் அதற்குள்ளாகவே வாசித்து முடிந்து விட்டது. கல்கி என்ன பெரிய கல்கி? இந்தா பார் நானே கதை எழுதுகிறேன் என்று கதை கதையாக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன் நான். எழுதியதை என்ன செய்வது என்று தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னைக் கை தூக்கிவிட வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் வீட்டிலுள்ள பெரியவர் யாருக்கும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதனால் நானாகவே ஒரு முடிவெடுத்து ஈழநாடு, தினகரன், வீரகேசரி எல்லாவற்றுக்கும் எனது கதைகளை அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறு முத்திரை, என் வலப் உள்ளே எனது சிறு கதைகள் அடக்கமாகி விடும். பத்து வருடங்களாக நான் எழுதி அனுப்பிக் கொண்டிருந்த கதைகள் எல்லாம் கிணற்றில் போட்ட கல்லாக எங்கே போய்ச் சேர்ந்தனவோ நான் அறியேன். என் முதல் கதை பிரசுரமானது என்னவோ எனது இருபதாவது வயதில் தான். அத்தனை காலமும் சலிக்காமல் எழுதிச் சாதனை படைத்த வரலாறு என்னுடையது. வெறும் கற்பனையில் கதைகளைப் புனைந்து புனைந்து எழுதி அனுப்பியும் பலன் கிட்டாத நிலையில் கற்பனையும் கலந்ததோர் உண்மைக் கதை தான் எனக்குக் கைகொடுத்து தவியது. அதன் பின்பு தான் "வானத்தில் இருந்து ஒரு தேவதை இறங்கி பூமிக்கு வந்தாள்" என்பதான கற்பனைக் கதைகள் காலத்துக்கு ஒவ்வாதவை என்னும் உண்மையும் எனக்குப் புலனாகியது. அதன் பின்னால் நான் எழுதிய ஒவ்வொரு கதையும் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து பிரசுரமாகின. அப்போது தொடங்கியதுதான் எனது பிரச்சினையும். இப்போது அது தேசத்தின் இனப் பிரச்சினைபோல் தீவிரமாக வளர்ந்து கொண்டும் போகின்றது. சமாதானத்ததுக்கான யுத்தம் போல் இடையிடையே இப்படிப்பட்ட சில பிரச்சினைகளும் வரத் தவறுவதில்லை.

எனது கதைகள் பிரசுரமாகும் நேரமெல்லாம் எனக்கு நேரிடும் அனுபவங்களை வைத்தே இன்னும் பல கதைகள் எழுதி விடலாம் என்றிருக்கும்.

அதனால் என் எழுதும் பணி அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. எழுதும் கரங்களுக்கு ஓய்வு வேண்டாம் என என் அந்தராத்மாவானது எனது ஜீவாத்மாவுக்குள் புகுந்து நின்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது! அதனால் என்கை எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறது!!

இப்படி இருக்கையில், என்னை யாரோ ஒருவர் தேடி வந்து எப்படி அப்படி ஒரு

கேள்வியைக் கேட்கலாம்? இந்த மாதிரியே நான் உருவாக்கும் என் கதாபாத்திரங்கள் எல்லாம் என்னைத் தேடிவர ஆரம்பித்ததால் என் கதி தான் என்னவாகும்?

“எனக்கு உங்களைத் தெரியாது. இதுக்கு முதல் உங்களை நான் பார்த்தது கூடக் கிடையாது. உங்கட கதை எனக்கு எப்படித் தெரியும்? என்ன மாதிரி நான் எழுத முடியும்?” நான் வெகு நிதானமாகவே அவரைப் பார்த்து அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டேன்.

வந்தவர் என்னை நம்பவில்லை என்பது அவர் பர்வையிலேயே எனக்குத் தெரிந்தது. அதனால் “நீங்கள் எந்தக் கதையைப் பற்றிக் கேட்கின்றீர்கள்?” என்று கேள்வியை மாற்றிப் போட்டேன் நான்.

அவர் “வந்தாயா வழிக்கு” என்பது போல் என்னைப் பார்த்தார். “திருமணமாம் திருமணம் கதையைப் பற்றித்தான்” என்றார். சொல்லும் போது அவர் பர்வையில் தெரிந்த வெப்பமே என்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கிவிடும் போல இருந்தது.

ஓ... திருமணமாம் திருமணம் அது ஒரு நல்ல கதை. அதை மீண்டும் என் மனத்துக்குள் அசை போட்டுப் பார்த்தேன் நான். ஆண், பெண், திருமணத்தில் சாதகப் பொருத்தத்தைப் பார்க்கும் பெரியவர்கள் வேறு பொருத்தங்களைப் பார்க்கத் தவறி விடுகிறார்கள் என்பதையும், திருமணத்தை சீதனம் கொடுத்து வாங்கும் வியாபாரமாக்குபவர்கள் ஆண் - பெண் மன உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கத் தவறி விடுகிறார்களே என்பதையும் வெளிப்படுத்தும் கதை அது.

அப்படி நடந்த ஒரு திருமணத்தினால் அக்குடும்பத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சுக்களாக மாறி விடுகின்றன. அதனால் கணவன் - மனைவி இருவரும் நீதி மன்றத்தின் உதவியுடன் விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். கதையில் வரும் சட்டத்தரணி மிகத் திறமையாக வாதாடி தன் கட்சிக்காரப் பெண்ணுக்கு விவாக பந்தத்திலிருந்தும் விடுதலை பெற்றுக் கொடுக்கிறார். அது எப்படியென்றால்... பெண்ணின் கணவனான எதிர்க்கட்சிக் காரர் மணவாழ்வுக்குப் பொருத்தமில்லாதவர் என்று காரணம் காட்டி. அந்தக் கதையைப் போய்..

“நீங்கள் ஒரு சட்டத்தரணியா?” நான் அவரிடம் கேட்டேன்.

“இல்லை”

“கதையில் வரும் பெண்ணுக்கு அண்ணனா?”

“இல்லை”

“கணவனுக்குத் தம்பியா?”

“இல்லை”

“அப்படியெண்டால் பெண்ணுக்குத் தாத்தாவா?” - அப்பாடா! வந்தவர் சிரித்து விட்டார். இது போதும் எனக்கு.

“நான் தான் அந்தக்கணவன்” சொன்னவரின் முகம்மீண்டும் இறுகிப்போனது.

எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. இப்படி ஒரு சிக்கல் என்னைத் தேடி இது வரையில் வந்ததில்லை. இப்போது வந்து விட்டது. பத்திரிகைச் செய்திகளாக வந்திருந்த அந்த வழக்கு விவரங்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்ததில் வந்ததுதான் அந்தச் சிறுகதை. கொழும்பில் நடந்த அந்த வழக்கின் செய்திகள் அங்கிருந்து வெளிவரும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயிருந்தன. அன்று அந்த விவாகரத்துச் செய்திகள் என் கவனத்தைக் கவர்ந்திருந்தன. இன்று அதன் கதாநாயகனே என்னைத் தேடி வந்திருக்கின்றான்.

“கதை எழுதினனான்தான். இல்லை எண்டு மறுக்கேல்லை. அதுக்காக நான் இப்ப என்ன செய்ய முடியும்?” என்னை நான் சமாளித்துக் கொண்டு அவரிடம் கேட்டேன்.

“முன் பின் யோசிக்காமல் எப்படி அதை நீங்கள் எழுதலாம்?” கடுகடுப்புடன் என்னைத் திருப்பிக் கேட்டார் அவர்.

“நல்லா யோசிச்சதாலை வந்தது தான் அந்தக் கதை”

“இந்த நாட்டில் இப்ப எத்தனை பிரச்சினைகள் இருக்கு. அதுகளையெல்லாம் விட்டிட்டு என்னை கதையை ஏன் எழுத வேணும்?”

“உங்கட கதையை நான் எழுதினதாலைதானே இப்ப நீங்கள் என்னை வந்து வந்திச்சிருக்கிறீங்கள்?”

“உங்களை நான் சந்திச்சதாலை எனக்கு என்ன லாபம்?”

“அப்ப நட்டம் எண்டு சொல்லுறீங்களாக்கும்”

“நான் இழந்து போனது என்றை மன நிம்மதியை. அதை உங்களாலை எனக்குத் திருப்பித் தரமுடியுமா?”

“நீங்கள் நிம்மதியை இழந்ததுக்கு நான் தான் காரணமா?”

“இல்லை உங்களைப்போலையே என் வாழ்விலை குறுக்கிட்ட இன்னுமொரு பெண்”

“உங்கடை வழக்குக்கு கோர்ட்டிலை இருந்து சட்டப்படியான தீர்ப்புக் கிடைச்சிருக்கு. கொழும்புப் பத்திரிகைகளிலையெல்லாம் அதைப்பற்றிய செய்திகள் பந்தி பந்தியா வெளி வந்திருக்கு. நான் கதை எழுதினால் மட்டும் தான் குற்றமாக்கும்.”

“குற்றமில்லை.... குற்றமில்லை. நான் ஒரு பிடாரிக்கு தாலி கட்டினன் பாருங்கோ அதுதான் நான் செய்த பெருங்குற்றம். அவரது கண்களில் தெரிந்த சீற்றமே என்னைத் தாக்கி அழித்து விடும் போலிருந்தது.

வாக்குவாதங்கள் திசை திரும்பிக் கொண்டன. இது ஒரு புதுத் திருப்பம் என்று எனக்கு என்பகுத்தறிவு இடித்துரைத்தது. நான் இதுவரையிலும் காணாத கோணம் தான் அத்திருப்பம்.

“நான் தகுதியில்லாதவன் எண்டதை கல்யாணத்துக்கு அடுத்த நாளேயெல்லோ அவள் சொல்லியிருக்க வேணும்? என்னோடை எட்டு மாதங்கள் குடித்தனம் நடத்தினாளே பாவி? ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள் எண்டது மாதிரி கொஞ்சக்காலம் கழியவே தன்ரை சுயருபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டாள்”

“உன் இனம் சார்ந்தவளை ஒருவன் உன் கண் முன்னாலேயே இழிவு செய்கின்றான். விடாதே ஒரு பிடி பிடி!” என்று என் உள்ளம் பரபரத்தது. ஆயினும் வந்திருந்தவரது வஞ்சமற்ற முகமோ “அப்படிச் செய்யாதே. அது தவறு” என்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“நீங்கள் நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கு எதிராக மேல் நீதிமன்றத்திலை மேன் முறையிடு செய்திருக்கலாமே... கொழும்பில் அதுக்கெல்லாம் வசதி இருக்குதே...”

“ஏன் அப்பீல் செய்ய வேணும்? என்னோடை வாழ்ந்தவளே என்னை இழிவு செய்த பின்னாலை!”

“அதுவும் சரிதான். உங்கடை மனைவியே தன்ரை வாயாலை அப்படிச் சொன்னாளா?”

“இல்லை. அவளுடைய புரொக்டர் தான்.”

“அவர் தன்ரை வாதத்தை வலுப்படுத்த அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் தன்ரை மனித தர்மத்தை மீறுகிறார் எண்டதை அவருக்கே நீங்கள் சுட்டிக் காட்டியிருக்கலாம் தானே”

“சட்டத்தரணிமாருக்கு சத்தியமாவது, தர்மமாவது? அவையள் படிச்சதே பொய்சொல்லுறது எப்படி எண்டதைத்தான். அந்தக்கதை இப்ப தேவையில்லை. நீங்கள் என்ன துணிவிலை என்ரை கதையை எழுதினீங்கள்?”

“அதை நீங்கள் உங்கட கதை எண்டு எப்பிடி இவ்வளவு உறுதியாய்ச் சொல்லுறீங்கள்?”

“எனக்கும் அவளுக்கும் நடந்த சண்டையைக் கூட அப்பிடியே அதிலை எழுதியிருக்கிறீங்கள்”

“கூடு விட்டு கூடு பாய்பவன் தான் எழுத்தாளன் எண்டதொரு கூற்றே இருக்கிறது பாருங்கோ. இன்னாருக்குள்ளே இன்னது தான் இருக்கும் எண்ட உண்மையை ஒரு எழுத்தாளன் எப்படியோ கண்டு பிடிச்சிருவான். உண்மையான எழுத்தாளரின்ரை இயல்பே அதுதான்”

“இருந்தாலும் அப்பிடியே துல்லியமாய்... ரேப்பிலை பதிச்ச வைச்சமாதிரி எழுதியிருக்கிறீர்களே...”

“இப்ப நீங்கள் என்னைப் பாராட்டுகிறீர்களோ? அல்லது...”

“இல்லை ஆராவது உள் ஆளைக் கேட்டு அல்லது ஆரும் வந்து சொல்லித் தான் எழுதியிருப்பீர்களோ எண்ட சந்தேகம்தான் எனக்கு. அதை அறியத்தான் நான் இப்ப உங்களைத் தேடி வந்ததே!”

“ஐயையோ! உங்கட பக்கத்து ஆக்கள் ஒருத்தரையும் எனக்குத் தெரியாதே!”

“நீங்கள் சொல்லுறதை எனக்கு நம்பமுடியாமல் இருக்கு”

“என்னை நீங்கள் தாராளமாய் நம்பலாம். நான் யாரையும் நோகப்பண்ணவோ அல்லது என்றை சய லாபத்துக்காகவோ எதையும் எழுதிறதில்லைப் பாருங்கோ”

ஆனால் நான் நொந்து போனன். பனையாலை விழுந்தவனை மாடேறி மிதிச்சது போல, அவள் “டிவோர்ஸ்” எடுக்க நீங்கள் கதை எழுதிப் போட்டிருக்கிறீங்கள். வழக்கு விசாரணையளை பேப்பர்கள் எல்லாம் அப்படியப்பிடியே “பப்பிளிக்” பண்ணினதாலை வந்த வினை. ஒரு குப்பி விஷம் இருந்தாத் தாருங்கோ. எனக்குப் பெரிய உதவியாய் இருக்கும்” வந்தவர் கோபத்தில் வெடித்தார்!

“உங்கடை கோபம் அநாவசியமானது. நான் சொல்லுறதை அமைதியாய் கேளுங்கோ. நீங்கள் கல்யாணத்துக்கு முந்தியே எல்லாத்தையும் யோசிச்சிருக்க வேணும். சகலதையும் விசாரித்துப்பார்த்திருக்க வேணும். கட்டின பிறகு விட்டுப் பிரியிறது மேல் நாட்டுப் பழக்கம். எங்கட தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குச் சரிவராது”

“என்னிலை குற்றமில்லை. புரோக்கர் சொன்னார் அடக்க, ஒடுக்கமான திறம் பொம்பிளையெண்டு.”

“புரோக்கர் சொன்னதை நம்பி விட்டீங்களாக்கும்”

“அவரிலையும் ஒரேயடியாகக் குற்றம் சொல்ல முடியாது. இப்ப இஞ்ச உள்ள நிலைமை அப்ப இருந்த மாதிரி இல்லைத்தானே. அது தான் அடக்க ஒடுக்கமாய் இருந்தவை கூட தறிகெட்டுப் போய்த்திரியினம். முந்தியெல்லாம் அவள் காலமையில் வெறும் கோப்பிதான் குடிக்கிறவளாம். இப்ப கொக்காகோலா தான் குடிக்கிறாள். அப்ப றேடியோவில நல்ல பாட்டுக்கள் மட்டும் தான் கேப்பாளாம். இப்ப ரீ வியிலை கண்ட குப்பையெல்லாம் போட்டுப்பார்க்கிறாள். இவையெல்லாம் சின்னச் சின்னக் காரியங்கள் எண்டு ஒதுக்கி விட்டாலும்... சில நடத்தைகளை என்னாலை சகிக்கவே முடியாமைப் போச்சது. சீதனம் தந்த தாலை என்னை

ஏதோ விலைக்கு வாங்கின நாய்க்குட்டி மாதிரியெல்லோ நினைச்சிட்டாள்!”

“ஓ... சீதனம் அது எவ்வளவு?”

“காசும் சுண்டுக்குளியில் வீடும், அந்த மாடி வீட்டிலை டான்ஸ் கிளாஸ் வைக்கிறன் எண்டு அவள் ஆடின ஆட்டம்... பெரிய பயங்கரம். தொம் தொம் எண்டு மேல் வீட்டில நிண்டு பெடி பெட்டையள் குதிச்ச குதியில் வீடே இடிஞ்ச விழுந்திடும் போலை அதிர்ந்து போகும். ஒரே தலையிடி எனக்கு. வகுப்பை கீழ் வீட்டில் வைக்க முடியாது எண்டு சொல்லிப் போட்டாள். நான் எதைச் சொல்லுறனோ அதுக்கு எதிராகத்தான் எல்லாம் செய்வாள். இண்டைக்குப் பெண்களையே அடியோட வெறுக்கிற அளவுக்கு என்னைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திப் போட்டாள். காலம் போகத் திருந்து வாள் எண்டு நினைச்சிருந்தன். என்றை வாழ்க்கையையே குலைச்ச அழிச்சப் போட்டுப் போட்டாள்....”

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. உங்களுக்கு வந்த பிரச்சினைகளாலை இந்த ஊர் உலகத்திலையே நல்ல பொம்பிளையள் கிடையாது எண்டு ஒரேயடியாய் நீங்கள் முடிவு கட்டக் கூடாது பாருங்கோ. நல்லதொரு பெண்ணைத் தேடிக் கண்டு பிடியுங்கோ. வாறவளோடை வெற்றிகரமாய் வாழ்ந்து காட்டுங்கோ. கோர்ட் தீர்ப்போ என்றை கதையோ உங்களைப்பாதிக்க முடியாது. பாதிக்கவும் கூடாது.”

சொல்லி விட்டு அவர் முகத்தைப் பரிஷடன் பார்த்தேன் நான். என் முகத்தில் பதிந்திருக்கும் அனுபவ முத்திரைகளுக்கு நிச்சயம் அவர் மதிப்புக் கொடுப்பார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. அந்தக் கதையை இனியொரு தடவை சென்று அவர் படித்துப் பார்த்தாரேயானால் அவருக்கு உண்மை புரியும்.

அதிலுள்ள மெய்ப் பொருளை மட்டும் அவர் தனக்குரியதாக எடுத்துக் கொள்வாராக!

சஞ்சீவி

05.06.1999

துன்பப்பட்டோர் பேறுபெற்றோர்!

அன்றுமாலையில் சூரியன் வழக்கம்போலத்தான் மேற்குத்திசையில் போய் வீழ்ந்து மறைந்தான். ஆனால் அன்றைய இரவு மட்டும் வழக்கமான இரவாக இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பகுதியிலுள்ள மக்களின் மனதில் வேதனையையும், பய உணர்வினையும் அதிகரிக்கச் செய்யும் ஓர் இருள் சூழ்ந்த இரவாகவே அது அமைந்து விட்டது. கடவுளாலும் கைவிடப்பட்ட பாவிகள் போல....

அவர்கள் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்? உக்கிரப் போரின் உச்சக் கட்டத்தில், மனமெல்லாம் இறுகிப் போன நிலையில், ஒரே ஒரு பாதை தான் அவர்களுக்கெனத் திறந்திருந்தது, ஒரே ஒரு முடிவு தான் அவர்கள் எடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது. யாராலும் நம்ப முடியாத நிகழ்வொன்று கண்ணெதிரே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது...

இற்றைக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னே தொண்ணூற்றியைந்தின் ஓக்ரோபர் மாதத்து முப்பதாம் திகதி இரவின் நினைவுகளில் சங்கீதா முழ்கியிருந்தாள். "பிரபல பாடகர் மரணம்" என்ற பத்திரிகைச் செய்திதான் அவளை அந்த நினைவுகளைகளில் மூழ்க வைத்திருந்தது. அந்த இடப்பெயர்வின் போதுதான் அவளை அவள் கடைசியாகச் சந்தித்திருந்தாள். அந்த இசைக்குயிலின் மரணம் எல்லோரையும் போல் அவளையும் பாதிக்கவே செய்தது.

சங்கீதாவுக்கு சங்கீதமென்றால் கொள்ளை விருப்பம். எங்கெங்கே இசைக்கச்சேரிகள் இடம் பெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் அவளைக் காண முடியும். அவனையும் முதன் முதலாய் ஓர் இசைக் கச்சேரியில் வைத்துத்தான் அவள் நேரில் சந்தித்தாள். வானொலியில் அவன்பாடல்களைக் கேட்பதென்பதே (அவளுக்கொரு சுகானுபவந்தான். அவனது அழுத்தமான வெண்கலக்குரலுக்கு இணையாக இன்னொரு குரலை யாராலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

யாழ். இளங்கலைஞர் மண்டபத்தில் வைத்து "இதோ இவர் தான் அவர்" என்று அவன் முதல் அறிமுகம் கிடைத்த போது அவள் முதலில் திகைத்துப்போனாள். அவன் சாரீரத்தினை அனுபவித்துக்கேட்கும் போதெல்லாம் அவனொரு நடுத்தர வயதுக்காரனாகவும், ஓரளவு பருத்த சரீரம் உள்ளவனாகவும் இருப்பானென்று அவள் அவனது தோற்றம் பற்றிய உருவகம் ஒன்றை தன் மனதுள் உருவாக்கி வைத்திருந்தாள்.

நேரில் கண்டபோது அவன் உருவத்துக்கும் அவனிசைக்கும் பாடல்களுக்கும் எந்த வகையிலும் சம்பந்தமில்லையென்று தான் அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஏறக்குறைய தன் வயதை ஒத்தவனாகவோ அல்லது ஒன்றிரண்டு வயதுகள் கூடுதலாக உள்ளவனாகவே தான் இருப்பான் போலிருந்தது. கள்ளமில்லாமல் அவள் முகம் பார்த்து வெள்ளையாய் சிரித்தான். அவனை மிகவும் பெரிய மனிதனாக இது வரையிலும் தான் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தமை பற்றி அவள் அவனிடம் சொன்ன போது, அவன் தனது வெண்கலக்குரல் அதிரப் பலமாகச் சிரித்தான்.

தான் மிகவும் சின்ன மனிதனாகத் தெரிகிறேனோ என்று பொய்யான கவலையுடன் கேட்டான். கேட்கும் போதே அவன் தன்னுடலை இன்னும் சற்றுக்குறுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். இவளும் தன் கடைக்குட்டி மகன் போல அவனிருப்பதாகக் கூறி சற்றும் விட்டுக் கொடுக்காமல் மெய்யான முகபாவனையுடன் நின்றாள். அவளது மூத்த மகனாக இருப்பதற்கே தான் மிகவும் பொருத்தமானவன் என்றும்.... தன் வயது இருபத்தைந்து என்றும்.... இசையும் தமிழும் தன்னிரு கண்கள் போல என்றும் ஒரு கை தேர்ந்த நடிகன் போல நாடக பாணியில் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான்.

அதன்பின்னால் வானொலியில் அவன்பாடல்களைக் கேட்கும் போதெல்லாம் அவன் முகமும் அவள் நினைவுக்கு வரும். இயல்பான சந்திப்புகள் பரஸ்பரம் இருவருக்கும் ஒருவரோடு ஒருவருக்கான நல்லெண்ணத்துக்கு வழி வகுத்தது. அவன் ஒரு தலை சிறந்த பாடகன். பாரதியார் பாடல்களை அவன் குரலில் கேட்கும் போது அதை நாளெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் என்றிருக்கும்.

தொண்ணூற்று நாலின் நடுப்பகுதியில் ஒரு நாள் அவன் அவனிடம் மனம் விட்டுப் பேசினான். நாட்டில் போர் மேகங்கள் கலைந்து போய் விடும் ஒரு சூழல் வரும் போல் உள்ளது என்றும், அதனால் மக்களின் நிம்மதியான வாழ்வு உறுதி

செய்யப்படும் என்றும் சொன்னான். உண்மையான சமாதானத்தை வரவேற்பதில் யாருமே பின் நிற்க மாட்டார்கள் என்றும் உணர்ச்சியுடன் கூறினான்.

குண்டுகளற்ற விமானங்கள் வானத்தில் பறக்க வேண்டும் என்றும்... பயபீதியற்ற மனித முகங்களைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றும்... மலர்கள் மலர்வது போன்ற இயல்பான மென்மையுடன் புதியதோர் உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவளும் ஆசைப்பட்டாள்... கனவு கண்டாள்.

ஆனால்... இருள் சூழ்ந்த இரவில் நிகழத் தொடங்கிய அந்தத் தவிர்க்க முடியாத இடம் பெயர்வு தான் உண்மை என்றானது. சங்கீதா உடைந்து போனாள். அவளால் எதையும் எளிதாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. சொந்த இடத்தினை விட்டுப் பிரிவதென்பது எவ்வளவு கொடுமையான விஷயம் ஆயினும் எல்லோரும் போன பின்னால் அங்கே தனியாக இருந்தென்ன செய்வது? உள்ள நிலைமையை அப்பாவிடம் எடுத்துச் சொன்னாள் சங்கீதா. நீண்ட வாக்குவாதங்கள், சொற்போர்களுக்கு மத்தியில் தான் அவளுடன் புறப்படுவதற்கு அவர் சம்மதித்தார். இருந்தாலும் கொஞ்சமும் அவர் விரும்பாத ஒரு காரியத்தை கட்டாயப்படுத்தி செய்வித்த போது அதுவே அவரது உயிருக்கு உலையாகப் போகிறது என்பதை அச்சமயத்தில் அவளால் உணர முடியாமல் போனது.

அப்பாவின் துணையுடன் அந்த நள்ளிரவு வேளையில் அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள். அந்த வேளையிலும் எறிகணைக்குண்டுச் சத்தங்கள் எல்லோரையும் துரத்துவது போல் எங்கோ கேட்டுக் கொண்டு தானிருந்தது. ஏற்கனவே இடம் பெயர்ந்து நொந்து போயிருந்தவர்கள் தொடக்கி வைக்க மிகுதிப் பேரும் அவர் வழி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தனர். நாவற்குழி போகும் நல்லூர் செம்மணி வீதி, சனக்கூட்டத்தினால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அரியாலை வீதிக்கும் அதே நிலை தான் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்திற்குள் சிக்குண்டு அப்பா வழி பிதுங்கிப் போனார். வீடு திரும்பும் எண்ணத்துடன் அடிக்கடி பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தார். அலையலையான மக்கள் வெள்ளம் கரை புரண்டு வந்து கொண்டிருந்தது. எப்படித் திரும்பிப் போக முடியும்? தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்தவருக்கு மூச்சு விடுவது கூடச் சிரமமாக இருந்தது.

அப்பாவுக்குரிய மருந்துகளை அவசரத்தில் எடுக்க மறந்து வந்தது நினைவுக்கு வந்தது. உடுப்பு மட்டும் தான் வாழ்வின் தேவை என்பது போல வாரிக்கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தது அவளுக்கு இப்போது தாங்க முடியாத சுமையாக இருந்தது. இரண்டு காலடிகள் எடுத்து வைப்பதும் அடுத்த கட்ட நடைக்காக இரண்டு மணி நேரம் கூடக் காத்திருக்க வேண்டியிருப்பதும்... அவளுக்கே முடியாமல் இருந்த போது... அப்பா பாவம்!

எப்படியோ அடுத்த நாளின் மாலைப் பொழுதில் அவர்களால் நாவற்குழியை வந்தடைய முடிந்தது. சாதாரண நாளாக இருந்திருந்தால் ஒரு இரண்டு மணிநேரமே போதுமோ....

நாவற்குழியில் வைத்து ஒரு சைக்கிள்காரனை வாடகைக்குப் பிடித்து விட்டாள். அப்பாவை அதில் ஏற்றி சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியில் இறக்கி விடும்படி சொன்னாள். பாடசாலை வந்து அவள் அப்பாவுடன் சேர்ந்து கொண்டபோது மீண்டும் நள்ளிரவுப் பொழுதாகிப் போனது. சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியில் போய் இருக்கும்படி யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து அவன்தான் சொல்லிவிட்டிருந்தான்.

சிறியதோர் இடம்பிடித்து அப்பாவை அதில் உறங்க விட்டு, இரவு முழுவதும் அவள் விழித்திருந்தாள். அவர் உறங்குவதாகத்தான் அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால்... விடிந்ததும்... அவர் எழுந்திருக்கவில்லை.

எப்படியோ அவன் வந்து சேர்ந்ததும்... அப்பாவின் காரியங்களைக் கனகச்சிதமாக நிறைவேற்றி வைத்ததும்,... எல்லாம் கனவில் நடப்பவை போல நடந்தேறின. அப்பாவுக்கு ஆண்வாரிசு இல்லாத குறை அன்றவனால் தீர்ந்தது.

தனக்கு அறிமுகமானதோர் குடும்பத்துடன் அவள் தங்குவதற்குரிய ஏற்பாட்டினை செய்து கொடுத்தான். அச்சமயத்தில் மீண்டும் ஒரே ஒரு தடவை தான் அவன் சங்கீதாவைக் கண்டு பேசியிருந்தான். அவளது இருப்பிட வசதி குறித்து விசாரித்தான். தளராத மன உறுதியே தடம்புரளாத வாழ்வுக்கு வழி என்றான். சமாதானம் என்றால் சண்டை, சண்டைதான் சமாதானம் என்று சொல்லி அவளைச் சிரிக்க வைக்க முயற்சி செய்தான். அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை.

சிறிய மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் விழுங்கி விடுவதைப் போல் சிறு துன்பங்களைப் பெருந்துன்பங்கள் விழுங்கி விடுமென்றும், தன் துன்பங்கள் என்பது சிறு மீன்கள் போன்றவையென்றும் நாட்டின் அவலமான போர்ச் சூழலே தன் வாயை அகலத் திறந்திருக்கும் பெரிய திமிங்கிலம் என்றும் அவள் நினைத்தாள்.

இயேசு நாதரும் மனுக்குலத்தோரின் மீட்புக்காகவே தான் துன்பப்பட்டு சிலுவை சுமந்து மரித்தார்.

உயிர்த்த ஞாயிறாக அவன் தந்து சென்ற பாடல்கள் அவளிடம் உண்டு.

சஞ்சீவி

14.02.1998

எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் வரலாற்றுப் பதிவுகளாக
நிஜங்களின் தரிசனங்களாக — அமைந்திட வேண்டும் என்ற
சந்திராவின் நம்பிக்கையுடன் முரண்படாதவையாகவே
அவரின் படைப்புக்கள் பலவும் அமைந்துள்ளன. தனது
வாழ்வுக்கால சமூக — அரசியல் யதார்த்தக் கோலங்கள்
பலவற்றை நேரடியான வெளிப்பாட்டு முறையில் எள்ளல்
ததும்பும் மொழி நடையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

- ஆசிரியரின் "சில மனிதர்கள்" சிறுகதைத்தொகுதி
விமர்சன உரையில் மூத்த எழுத்தாளர், கவிஞர்
அ.யேசுராசா அவர்கள்.